

ג

לכל

ני

לכל

לכל

לכל

לכל

לכל

דע

את

יהדותך

בראיון מיוחד ל-ZOO הארץ:

רה"מ: לא בא בחשבון. בשום פנים ואופן לא. תשכח מזה. לא. אני אפילו לא רוצה לשמוע על זה. אין על מה לדבר. תלך מפה!

שאלה: ואיך ל-
דעתך, ניתן יהיה
למנוע את הידרר-
דרות המצב ב-
עקבות הקפאון
שיוצרו, מלהגיע
לעימות צבאי?
רה"מ: לא. נכון.
נני. נה. נני.

שאלה: כבוד ראש-הממשלה, האם
אינך סבור שאתה מתחיל לחזור על
עצמך בצורה מדאיגה?
רה"מ: לא.

שאלה: האם אתה בטוח שתוכל
להסתכל ישר בעיניהם של הורי החל-
לים במלחמה הבאה?
רה"מ: לא.

שאלה: אם כן,
מה תעשה אחרי
המלחמה?

רה"מ: אני אס-
תכל ישר בעי-
ניים של האופי-
יור. גם זה משהו.
לא?

שאלה: לא.

יד זרה

שח לי אחד מידדי עולה מכריה"מ:
"השבע פתחתי את עתון הערב, (ור-
לא הנפוז ביותר), "דיעות-אחרות"
נות". והנה באחד העמודים המרכז-
זיים ודומני שאפילו במרכזי עצ-
מו. הבחנתי בצורה מאמרי שיטתה,
שאפילו העתונות הסוויטית בעצ-
מה לא הייתה כוחלת בס".
מזווית עיני, ראיתי את בתי ודמ-
עות זולגות על לחייה, סופקת
כפיה למקרא מאמריהם של ב.
עברו, ע. קינן, ז. יריב וס. קשת.
"פפושקה" שחה לי, "גדרוי סוויט-
לי ויחאד זילא" ולא יספה.

מה ראה אותו עורך לקבץ תחת
כנפיו אותה חבורת צעונים, ל-
אלוהים פתונות. ולא די אלא ש-
מד וטרה ופתח לפנייהם את גליון
יום השישי, שיטפו רעלם להמוני
בית ישראל המתקדשים לקראת
שבת-המלכה.

ושמא יד זרה בוחשת בעניני?
ומי שמכיר אותו עורך יש לו יותר
מתמיה אחת בענין. ואתה?

ע"פ מ. זוארץ

רה"מ: לא. בהחלט לא. לחלוטין
לא. להיפך — לא.

שאלה: האם לא
נראה לך ש-
סחת יריב, האו-
מרת שישראל ת-
כיר באש"ף כא-
שר אש"ף יכיר
בישראל, מתאי-
מה לנו?

רה"מ: לאלאלא
לאלאלאלא. לא
לא לא לא.

שאלה: לאחר שארה"ב תכיר ב-
אש"ף, האם תשנה ישראל את עמ-
דתה?

רה"מ: לא. תשכח מזה. לא בא ב-
חשבון.

שאלה: ואם ערפאת יציע שיחות
ישירות עם ישראל, התיאות להיפגש
איתו?

רה"מ: ראה תשובתי להלן.

בראיון מיוחד שהעניק רה"מ, מר
יצחק רבין, למערכת ZOO-הארץ,
הביע מר רבין את דעתו על מצב ה-
אומה לאחר ועידת-ראבאט.

שאלה: מר רבין,
האם תיאות יש-
ראל לנהל משא-
ומתן עם גורמים
פלסטינאיים ל-
אחר ועידת-רא-
באט?
רה"מ: לא. ב-
שום פנים ואופן
לא.

שאלה: האם אין קביעה זו עומדת
בסתירה למדיניותה של ישראל בדבר
ניצול כל אפשרות להגיע להסדר?

רה"מ: לא לא לא לא. לא היה ולא
נכרא. לא. ושוב פעם — לא.

שאלה: האם אתה סבור שזו הדרך
הטובה ביותר להשגת שלום-צודק-
ובר-גבולות-בגיה-הכרה-בשלבים?

בטלין ומבוטלין

להווי ידוע וגלוי, שעפ"י תורה שבע"פ,
בטלין ומבוטלין כל ענייני ועידות שבראבאט
וכל פלשטינאין לא שרירין ולא קיימיין.

וכל הפוגש בהם או שיש לו שיח-ושיג עמם
שלא בשדה-הקרב, מוחרם ומנודה ומשוקץ
ויחלוף מן הארץ. אמון.

וגם בעל-הגויה יישרף ויישמד ויאבד אם
יסור ליבו אחריהם לטהר השרץ.

ואין לבוא בקהלם באיסור חמור, אלא כדי
למות על קידוש השם, וכל המקדים הרי זה
משובח. וכבר נאמר: "וכל המוסר נפש אחת
מישראל וגו'".

ובמקום שבעלי תשובה עומדין, בעלי-שאלות
נופלין, ככתוב: "הוא אש"ף ראש ואתה
תשו"פנו עקב".

וברוך שעשנו נקבים-נקבים חלולים-חלולים.

נוהר"ד הרה"מ יצחק רבין שליט"א

הפיחות הבא עלינו לטו-
בה, מעורר בדרך הטבע סבך
של שאלות ותהיות בעיקר ב-
קרב המשקיעים הקטנים ה-
חוששים לגורל השקעותיהם.
"ברשותי 1,750,000 ל"י ב-
מטבעות של אגורה", טוען ב-
היסטריה דן חסכן מסביון,
"מה עושים?"
"האם הפז"ם, טוב מן ה-
נדל"ן?" שואל שמולאיך רו-
זן בחידונו היומי כשהוא מב-
טיח פרס-שעונים לעונים.
"ברשותי מוסף, "הארץ";
מוסף, "ידיעות" ומוסף, "דבר",
מודה שמואל מוסף מעוספיה.
"האם חל עלי מס ערך מו-
סף?"

"השבוע בקרתי בהלוויה.
והנה בשעת הקבורה קרא ה-
חזן — השם נת"ד השם לקח.
מהו הנת"ד?", שואלת חני-
תה גזית.

"יש לי תרנגולת המטילה
ביצי זהב", מתייפח מושבניק
מיואש החפץ בעילום שמו,
"כל נסיונותי להכריחה לחזור
להטלה רגילה עלו בתהו. ה-
יש דרך להכין שקשוקה מבי-
צי זהב?"

המושבניק המיואש בחברת תרנגולתו,
בנסיון נואש לשכנעה להטיל שקשוקה.
עילום-שמו נראה בבירור מימין לתר-
נגולת. זרירות — התרנגולת נושכת!

ובכן קודם שנענה לשאלות
הספציפיות הנה נסקור כמה
מונחים בכלכלה:
מחזור כספים: מחזור ה-
כספים הוא תהליך טבעי ה-
מתרחש בממוצע, אחת ל-28
ימים, אם כי לעתים הוא מק-
דים ופעמים גם מאחר. אם
(המשך בעמוד הבא)

הצהרת-אמונים

אני, יצחק רבין, מחייב כחבר הממשלה, לשמור אמורים
 למדינת-ישראל ולחוקיה, אשר ואף.
 י"ד חשוון תשל"ה. 30.10.74

הופעת המחזור יש לספוג את
 הכספים בצמר גפן רפואי או
 ב"טמפקס". (ולא ב"טמפו")
 שיבושים במחזור הכספים, הם
 סימן לצרה.

נת"ד: ראשי תבות, ניירות
 תמורת דולרים. — וזה בעצם
 מה שאתה מקבל בשעת קניית
 לירות ישראליות.

דולר שחור: דולר נדיר
 מאוד. עקב צבעו המיוחד הוא
 נמכר בסכום גבוה יותר. הדו-
 לר השחור כשמו כן הוא —
 ירוק. בדולר אחד אפשר לק-
 נות 4.20 ל"י. אבל למה לך?
 קנה משהו אחר.

שעשועון משקיעים

לפניך מטבע של אחת הארצות
 באירופה המערבית. זהה את ה-
 מטבע, המדינה בה הונפק והאם
 המטבע כשר או מזויף.
 (התשובה במהופך).

1. האומה והמדינה
 2. האומה והמדינה
 3. האומה והמדינה
 4. האומה והמדינה
 5. האומה והמדינה
 6. האומה והמדינה
 7. האומה והמדינה
 8. האומה והמדינה
 9. האומה והמדינה
 10. האומה והמדינה

ט"ו חשוון תשל"ה
 31.10.74

לכבוד
 הורי הילדה
 שולמית אלוני.

הורים יקרים,

לצערי הרב עלי להודיעכם, כי בתכם שולמית ממשיכה בהתנהגותה הפרועה וחסרת-הרסן,
 וגורמת בדרך זו נזק לכיתה כולה ולשמו הטוב של בית-ספרנו.
 ואפרט:

1. הילדה שולמית מציקה מאוד לבנים הדתיים, צובטת ומביישת אותם. בעיקר היא מתנכלת
 לילד אחד — רפי — קוראת לו בשמות וגורמת לו עוגמת-נפש רבה.
2. הילדה שולמית אינה משתלבת בפעילות החברתית השוטפת של כיתה. למרות שנבחרה
 לוועדת-קישוט ולוועדת-קרן-קיימת, מתעקשת שולמית להיכנס דווקא לוועדה לענייני-גיוה, ועדה
 שיתר הילדים בה אינם מסתדרים עם שולמית וחלקם הגדול אף מקיים עמה יחסי צילבה.
3. במשך כל זמן שהותה בכיתתנו, הופיעה שולמית ללא תלבושת אחידה, בלי תיק, בלי
 מחברות ועם פה ואוזניים מלוכלכות. כמו-כן סירבה בתכם ללכת בזוגות בשעת הטיול השנתי. בן-
 זוגה, משה, הוא אחד התלמידים הצעירים בכיתתנו ובמוסד כולו וסרובה זה פגע קשות בו ובהת-
 פחתו התקינה.

אי לכך אנו נאלצים לסלק את שולמית מכיתתנו.

בכבוד רב:
 י. רבין
 המחנך

אגדה

הרחק הרחק, על אי קטן באמצע
 המיידבר, חייה לה ממשלה אחת זקנה
 וטובה, ואהבה את עמה.
 כל-כך אהבה הממשלה את עמה, עד
 שאמרה בליבה: "הו מי יתני כסף רב
 ואקנה מיגדנות לעמי ואשפיעהו שפע רב."
 שמע האל לתחינת הממשלה, ושלח
 לממשלה מטבע נוצץ של דולר. למיגדנות.
 שמחה הממשלה, אך אמרה: "וכי מה
 אקנה בדולר אחד? מוטב שאשתול את
 הדולר באדמה, אשקהו ואזבלהו, וכשינבט
 — יצמיח עץ דולרים לתפארה, ואקנה
 מנעמים לעמי.
 וכן עשתה, אלא שהדולר לא נבט.
 והאל הטוב, שאסמיו מלאים דולרים,
 שב ושלח דולר לממשלה שתפנק בני-
 עמה. ושוב תקעה הממשלה את המתת
 באדמה, היתה עליו זיעה ודמעות, זיב-
 לה בדם, וציפתה לעץ-דולרים.
 וכך תמיד. הממשלה תקעה דולרים
 באדמה, שפכה דם, יזע ודמעות וייחלה
 לפרדס-דולרים. בשביל עמה. למיגדנות.
 ואם היא לא מתה, הרי היא גוססת
 עד עצם היום הזה.

תשקיף

הפיחות מתוכנן

ל-15 בינואר

עדיפי תוכניות האוצר לא יבוצע פיחות בשער הלירה הישראלית לפני ה-15 בינואר. הפיכה לכך נעשה בעובדה שבתאריך זה תיקבע תוספת היותר החדשה עדיפי שיעור עליית המדד בששת החודשים האחרונים. אם יבוצע הפיחות קודם לתאריך זה, הוא יגרם מיד לעליית מחירים קיצונית ויגביל ביטוי בעליית המדד ובגובה תוספת היותר שתשולם לעובדים. כלכלני האוצר מעוניינים, למרות הלחצים הכבדים, לבצע פיחות דחוף ככל האפשר, להרוויח עוד חצי שנה שבה לא תשתקף עליית המחירים שתי גרם כתוצאה מפיחות הלירה בתוספת היותר. למרות זאת, אין זה מן הנמנע כי עקב המצב הכלכלי הנואש, ואם יתברר כי הצעדים הדרסטיים לקיצוץ הוצאות המטבע הור עליהם יוחלט השבוע לא יעילו — לא תהיה לממשלה ברירה אלא לבצע פיחות מוקדם יותר.

מצפים לגל

פיגועים בשטחים

סימנים שונים מעידים כי בעתיד הקרוב צפוי גל של פיגועים ומעשי חבלה בשטחים המוחזקים. ככל הנראה מתוכננים הפיגועים למועד תחילת הדיונים בעצרת האו"ם בבעיית המזרח התיכון, בהם תשתתף לראשונה, כמשקיפה, משלחת אש"פ. גל מעשי החבלה מיועד להוכיח לעולם כי מעמדו של אש"פ ביהודה, השומרון ורצועת עזה הוא מבוסס וכי יש כיסוי להחריטות ועידת רכאט שאש"פ הוא הנציג היחיד והבלעדי של הפלסטינים. מדיניות היד החזקה שנקטה השבוע הממשלה כלפי תומכי אש"פ בשטחים, שהגיעה לשיאה בגירוש ארבעה נכבדים ממחנה המלך חוסיין, גורמת להיות פעולה מקדימה, במיסגרת פעולות אחרות, כדי לקדם את פני הצפוי.

זבולון המר

יצטרף לממשלה

ח"כ המפד"ל זבולון המר יצטרף לממלכה כשר-ביטחון בעוד כחודש ימים. זאת, למרות המחמאות והשבחים שלהם זכה על סירובו להצטרף בשבוע שעבר לממשלה. המר ביכר לא להצטרף לממשלה יחד עם שאר שרי המפד"ל, למרות שהוצע לו תפקיד שר-הסעד. הוא מקווה שבעוד כחודש ימים יירגעו הרוחות בקרב צעירי המפד"ל וגוש אמונים, ואז לא תתגלה עוד התנגדות להצטרפותו לממשלה. סיכום בעניין צירופו של המר הושג בין המר לראשי המפד"ל מצד אחד, וביניהם לראשיהם מממשלה.

יומחק דיום של

שני הסמלים

הזעם הציבורי שהתעורר נוכח פסק-הדין החמור שהטיל בית-הדין הצבאי על שני הסמלים, יהודה חיון וחיים ישראלי — שנידונו לשבע שנות מאסר אחרי שובם מהשבי המצרי באשמת סירוב למלא

פקודה בימי המלחמה — יביא ככל הנראה להקלה בעונשם של השניים. נציגי הפרקליטות הצבאית מנהלים עתה משאומתן עם עורכי-הדין הירושלמי יצחק תוסייהיכה, סניגורם של שני הסמלים. כי מהלך המשאומתן גילו נציגי התביעה נכונות להציג עמדה גמישה יותר בעת הדיון בערעורם של שני הסמלים על גורדינם, אך גם זאת בתנאי שיופסקו הלחצים הציבוריים והפגנות ההזדהות עם הסמלים. מישפחות הסמלים הוזהרו לא לדבר יותר עם עיתונאים ולא לארגן הפגנות, כדי שלא ייראה כי השינוי בעמדת הפרקליטות נעשה בלחץ דעת-הקהל.

ברן

רהיטי דירת-השרד של הנספח הצבאי ליד שגרירות ישראל בוושינגטון הוחלפו לאחרונה. הרהיטים, שהתאימו לצרכיהם של הרנספחים הקודמים, האלוף אלי זעירא ורבי אלוף מוטס גור, לא מצאו חן בעיניו של הנספח החדש, האלוף אברהם ("ברן") אדן, והוא הורה לקנות במקומם רהיטים חדשים. לעומת זאת היה ברן מוכן לקבל את המכונות ששימשה בשעתו את מוטס, אולם ביקש להכניס בה כמה תוספות, שעלו כמה מאות דולרים. אחרי שהמכונות שופצו, היא נפגעה בצורה קשה בתאור גת-דרכים. ברן זכה במכונות חדשה.

מועדון-לילה

ישראלי

חדש בניו-יורק

הישראלים משתגשים על חיי-החלל זה של ניו-יורק. נוסף למועדון-ישראלי זה הישראליים הקיימים בעיר זו, נפתיח השבוע מועדון נוסף הנקרא בשם "סמרה איסט". בעליו של המועדון הם האמריקני ששון רג'ואן והמנהל החדש קריבשוויי. התוכנית הישראלית במועדון מבטיחה צעת עדידי הזמרת עזיזה עזיקרי, ידידותו של רג'ואן, בן מופיעים כמדי ערב האמנים הנן גורדלט ורבקה רז.

לא ימונה

שר-תיקשורת

ראשיהם מממשלה יצחק רבין החליט פוית שלא למנות שר-תיקשורת בממשלתו. רבין עומד להציע השבוע למי שהיה מועמד לתפקיד זה, ח"כ משה שחל, את תפקיד סגן שר-התיקשורת. בעוד הוא עצמו ימשיך להחזיק בתיק. שחל עדיין לא החליט, כפי הנראה, אם להיענות להצעה, אשר קבלתה תחייב אותו לעזוב את תפקיד יושב-ראש המועצה לצרכנות.

צ'ארלי ביטון

יזכה בחנייה

בימים הקרובים עומד נשיא המדינה להעניק חנייה לצ'ארלי ביטון, איש הפנתרים השחורים, מעורב נש'המאסר שהוטל עליו בעיקבות תקיפת שוטר. ביטון הגיש בשבוע שעבר בקשת חנייה, חתומה על ידי, למרות שבעבר סירב לעשות כן. במישרייה המישפטים הוחלט להמליץ על

החנייה, בניגוד להחלטה קודמת. שריהמישי-טרה, שלמה הילד, התבקש אף הוא להגיש חוות-ידעת על ביטון, אשר תשמש סיבה מדיכה להסבר שינוי הדיעה של שריהמישי-טים בעניין זה, מבלי שהדבר ייראה כהי-ראה בטעות וככניעה לדחצים.

תביעה להחזרת

השליחים מחו"ל

נוכח ההפסקה המוחלטת כמעט של העלייה מ-ארצות המערב, תועלה בהנהלת הסוכנות היהודית תביעה לקצץ במספרם של שליחי העלייה בכל מדינות המערב. עשרות השליחים של מחלקת העלייה של הסוכנות הם חסרי תעפוקה לאחרונה. הח"קתם בחו"ל עולה בסכומים ניכרים של מטבע-חוץ. למרות זאת מתנגדים עסקני המיפלגות הגדולות בסוכנות לקיצוץ מספר השליחים, שכן קיצוץ מעין זה עלול לפגוע בראש ובראשונה בשליחי המיפלגות.

צבי זמיר

לסקטור הפרטי

ראש המוסד למודיעין לשעבר, אלוף (מיל.) צבי ("צביקה") זמיר, לא יקבל את התפקיד שהוצע לו במישרד ראש-הממשלה. זמיר החליט להמתין עוד מספר שבועות לתפקיד ממלכתי אשר יישא חן בעיניו. אם לא יוצע לו כזה, הוא יקבל את אחת ההצעות שהוצעו לו על-ידי הסקטור הפרטי, ויפרוש כליד מפעילות ציבורית וממשלתית.

צפויה השבתת מיפעל

הנחשת בתימוע

סיכסוך-עבודה בין ועד-פועלי-המתכת של מיפעל על תימוע, לבין הנהלת המיפעל, עלול להביא לי-השבתת המיפעל. ועד-הפועלים טוען כי ההנהלה מתכחשת להסכמי-עבודה חתומים, גרמה עקב כך ליחס-עבודה מעורערים בין הפועלים לבין ההנהלה.

השופט ורשאי

מתפטר

למרות הכחשות משרד-המישפטים, עזוב שופט בית-המשפט-השלום בתיא אביגדור ורשאי את תפקידו. ורשאי הוכרז על-ידי שר-המישפטים חיים צדוק להתפטר מאחר שצדוק הגיע למסקנה, בעיקר בות דו"חות שהגיעו אליו, שהתנהגותו של ורשאי כאולם בית-המישפטים אינה הולמת מעמדו של שופט.

מילחמת

ששת-

הימים

זהו שם הכתבה הבאה בסדרת מאמריו של בנימין עמידור על מיתחמות צה"ל. היא תנתח את קרבות מילחמת ששת-הימים.

מסיבות טכניות אין הכתבה מתיפרסמת בגיליון זה, והיא תופיע בגיליון הבא.

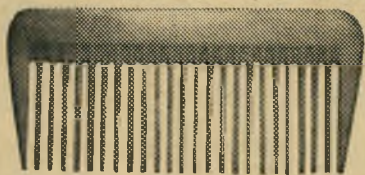
חדש!

פרסום אדמון בע"מ

סבון חשבה ברמה בינלאומית

טנגו — רך, מעודן, מחליק ומלטף
טנגו — עשיר בקצף מענג, מנקה היטב ומותיר
הרגשת נועם וניחוח נפלא.
טנגו — שומר על שמנוניותו הטבעית של העור
ומונע ייבוש.
טנגו — פאר מעבדות התמרוקים של „יצהר“.

שי חיים!

מסרק אופנתי אורגינלי — מיוחד
במינו — לקונה „טנגו“ באריזה
משולשת.

זה נהדר - זה יצהר

שימו לב! לקראת מבצע הפרסים הגדול של סבוני „יצהר“
שימרו על התמונות והספחים שבתוך האריזות.

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל אביב, רחוב גורדון 3, פלסון 03-243386. תאריך: 136. מען מכרקי: "עולמפרס" • מורפס ב"רפוס החדש" בע"מ, תל אביב, רחוב בר אבירור • הפצה: "גד" בע"מ • גלופות: "צינקורפיה כספי בע"מ" • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

טירור הוא כמו הריון.
כשם שאשה אינה יכולה להיות במצב של חצי הריון, כך לא ניתן להיות טירוריסט למחצה. אלה מסוג המצבים עליהם ניתן לומר: "אראו! או שכן או שלא!" לא ייתכן מצב של מתן לגיטימציה לטירור סלקטיבי. ברגע בו מוצא שד הטירור מתוך הבקבוק, כאשר נשלפות מטרות נעלות ככל שיהיו — המצדיקות אמצעים, כל האמצעים, נופלים כל הטייגים והגדרות. אי אפשר להוציא את שד הטירור לחופשות קצרות ותחת פיקוח. כאשר נשלף הפסק ומוסר המחסום הראשוני, קשה מאוד לעצור את ההשתוללות הדימונית. הפצצה שהונחה בשבוע שעבר בפתח ביתה של בעלת הסור בדיעות אחרונות, סילבי קשת, היא דוגמה מובהקת לכך. זהו מעשה שפלי, פחדני וניקלה, הראוי לכל

סילבי קשת בדירתה אחרי הפיצוץ
אין חצי הריון

צורת ביטוי של גינוי וסלידה. לא רק משום שהוא מהווה התנקשות באחת מאושות החברה הדמוקרטית: חופש ההתבטאות, אלא מפני שהוא סימפטום של חברה חולה. שהאלימות הפיזית מקבלת בה הכשר אידיאולוגי. יכול אדם לשאול את עצמו: מה טעם בגינוי פשע מתועב, שאין צורך בראיות לשיפוטו? ממילא אין מבצעי פשע מסוג זה פשעים להודעות ולשבחים. הגינוי הסומבי, החריף והרחב ביותר דרוש לא כדי שבמצעי הפשע יכו על חטא. וישלחו מכתב חרטה והתנצלות מלוח פרחים לסילבי קשת. הוא חיוני כדי לטהר אווירה, כדי להוקיע כל שימוש באלימות ולהרחיק את הדוגלים בה כמוקצים מחמת מיאוס.

במדינה בה רבים וטובים, ממורי הדור ועד שומרי המוסר המקצועיים, נותנים הכשר פומבי לפעולת אלימות פוליטית מסוג מביצע ההתנחלות בשטחים ושימוש בכוח כנגד צה"ל, קשה מאוד להציב סכר לשטף הטירור. הדרך מהבאת חיילים ועד שימוש בנשק, בהפחדה ובפצצות כנגד יריבים פוליטיים ורעיוניים, היא קצרה מאוד. עיתון זה, יותר מכל מוסד אחר במדינה, היה במשך שנים רבות קורבן לטירור אליים. פצצות, הכאות, חטיפה והצתה, הם סימני דרך במאבקו של העולם הזה לחופש הביטוי. לא פונקנו אחרים בהכנות הודעות, גינוי הפשעים או אפילו השתתפות בצעיר. להיפך. היו שניסו להצדיק, אפילו מעל בימת הכנסת, את מבצעי הפשעים, טענו כי עיתון זה לא ראי לצורת תגובה מעין זו. כאשר תבענו גינוי פומבי ציבורי של מבצעי הפשעים נגדנו, לא היה זה מתוך רחמים עצמיים. התרענו או שהעדר גינוי כללי כזה יוביל בהכרח להפניית נשק הטירור גם כלפי אחרים, ולהשתרשותו כשיטת תגובה לגיטימית בנוף הפוליטי בישראל.

סילבי קשת היתנסתה, במשך שנות עבודתה במערכת זו, מיספר פעמים בטראומה של התנקשות אלימה. למרות זאת לא זכור לי שום מאמר גינוי שכתבה בעקבות ההצתה הודונית במשרדי מערכת העולם הזה לפני שלוש שנים. היא לא היתה יוצאת דופן בכך. ביקור הניחומים היחיד לו זכינו אז, וודאי לא במקרה, היה של מרדכי ("מנטש") צרפתי.

עובדה זו וכן העובדה שהעולם הזה נימנה על מבקריה החריפים ביותר של העיתונות סילבי קשת, אינם גורעים כמלוא נימה מעוצמת ההודעות, ההסתייגות והחתיכות שאנו חשים כלפי מבצעי הפשע. שהניחו את הפצצה ליד דלת דירתה של סילבי, בשעתו, לפני שלוש שנים, כאשר חקפנו בצורה חריפה את דרך כתיבתה של סילבי קשת, האשימו אותנו ב"אלימות עיתונאית". עשינו זאת משום שזה היה סוג הנשק בו בחרה סילבי קשת עצמה להילחם בנו.

הטענה כי אין הבדל בין ביקורת לבין אלימות אסור שתתקבל בחברה חרבותית שאימצה לעצמה את הכלל, שהמילים, הידיעות והרעיונות, הם נשק ה' התקפה וההגנה היחיד שלה במישור הפוליטי-ציבורי.

מכתבים

ידר טוב
ירושלים

יש גבול גם לזילזול ולעזות המצח. הר סארקוס שלכם בהדבקות הביטוי "ילד טוב ירושלים" לראש-ממשלת ישראל יצחק רבין (העולם הזה 1939) עבר את גבול הסעם הטוב. סוף-סוף רבין, תחשבו עליו מה שתחשבו, הוא ראש-ממשלה. להוסיף לו כיפה מצויירת לראש, דומה לאנטי-שמים, המציירים זקנים על תמונת יהודי. עזרא אורגד, ירושלים

• הכיפה על ראשו של רבין בתמונת השער לא היתה ציור ולא פוטומונטאז. אם הקורא אורגד מפקפק בכך, הוא יכול לראות את התמונה המקורית של רבין חובש הכיפה במערכת.

...על אפכם ועל חמתכם חזרה המפד"ל לממשלה. אולי תסיקו מכך את המסקנה

מכתב השבוע

דיוקנו

של "גיבור"

מאמרו של אורי אבנרי יריקה בפרצוף (העולם הזה 1937) היה מאלף מאוד. בייחוד הקטע הדין ב"גיבור העממי" מאיר הר-ציון. אין זה רק מהיום שהוא איננו מכיר בגבולות ישראל ולמעשה החל בזה עוד בתקופת פעולות התגמול.

השערוריה הגדולה בה היה "ילד הפלא" מעורב, ומשום מה נשארה ללא תגובה בי זמני, היתה השחיסה של הבדואים מעבר לגבול, לאחר שאחותו שושנה נרצחה. הי נורא שבמעשה הזה היתה העובדה שהוא עשה זאת כניקמת-דם כאילו אותם בדואים פרצו לביתו והרגו את אחותו. העובדה שהיא חצתה את הגבול מרצונה הטוב ונהרגה מעבר לגבול, לא שינתה דבר. בגבורתו של הר-ציון כי רבה, החליט לשחוט את אותם בדואים שניקרו בדרכו, ואשר לא חוכח כי הם היו אחראים למותה של אחותו.

הר-ציון נהנה אז, ממש כמו היום, מ' חסינות מיוחדת, בה החל משה דיין, ש' ראה בו את ילד טיפוחיו. איש אינו מסיל ספק באומץ-ליבו של מאיר הר-ציון, כאשר הוטלו עליו משימות צבאיות. אולם מזה ועד רצח ברם קר של אורחים חסימי-משע, עוד רחוקה הדרך. העובדה שהר-ציון לא שילם בעד מעשה זה אינה אומרת שידיו נקיות. במדינה מתוקנת היה הר-ציון מ' עמד למישפט ומואשם ברצח, אך אצלנו עוד זכה להתהילה ולהערצה מצד מפקדיו וחבריו. איזו גבורה! איזה הבדל יש מבחינה מוסרית בינו לבין החבלנים, החוצים את גבול ישראל לרצוח אנשים חסימי-משע? לא פלא הוא שהר-ציון מוצא עצמו עכשיו בראש המתנחלים, החוצים שוב גבולות אסורים, ואך פרט קטן הוא עוברים שהפעם אין הוא במדי צה"ל. לאותו "גיבור צה"ל" היתה עוד החוצפה להרים יד על חיילי צה"ל, ולנהוג בשטח כאילו היה זה בתוך החווה שלו!

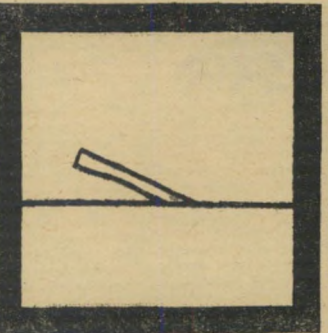
אם להוסיף שבהתנחלות הקודמת היה אריק שרון, מרו ורבו של הר-ציון, אחד ממארגני הפעולה הבלתי-חוקית, ומשה דיין בשיתקו המוחה אישר למעשה פעולת לה מעין זו, הרי ששוב צצה לפנינו ה' שלישייה הנחמדה דיין-שרון-הר-ציון, ש' ציפצפה אז על גבולות והוראות ועושה זאת גם היום. אולי הגיע הזמן להסביר לאותו הר-ציון שעם כל זכויותיו בעבר, אין לו כל זכות להפטר חוקים במדינת ישראל ולהפריע לצה"ל הממלא את תפקידו. אולי יהיה קושי לשומרי-החוק לזהות את רוב המתנחלים, שהם ברובם אורחים אלמונים. אך זהותו של "הגיבור העממי" הרי ידועה לכל. מדוע לא יינקטו צעדים להענשתו?

ברכה ורדיד הוי, סאן פרנציסקו, ארצות-הברית

• פרט מאלף לגבי זהותו של הקורא לוי אותו לא ציינ במכתבו: אחיו של דוד לוי, דוד לוי, אף הוא לא הכיר בגבולות. בשנת 1956, בחיותו בין 19 וחיותו ביחידות צנחנים, חצה באחת מחופשותיו את הגבול בין ישראל וירדן, ע'מנת לערוך סיור בסלע אדום. בדרכו חזרה לגבול ישראל הוא נורה ונהרג בדיוק כמו שושנה הר-ציון, אחותו של מאיר הר-ציון.

קשקשת 1940

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: "קשקשת", ת.ד. 136, תל-אביב. ההגדרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יוכו בכרטיס כניסה זוגי לקלנוע דרייב אין בתל-אביב, קול-נועה-מכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 1938

- לוא הפירמידות שבגינה — היו נמצאות בפיו.
- כריש בוגר בניסיון לאונס קטיר נה במעלה הנהר.
- א. כ'ארהרון, ישעיהו 14, בני-ברק גילויטינה אבסטרקטית.
- מיכא אריאל, הרב קוק 27, רכסים שלב א' של פתיחת תעלת-סור אץ: שיט מפרשיות.
- נירה לבוא, רחוב אחוזת, כרכור שני אנשי קרקלוקס-קלאן אור-בים לכוש.
- יעקב עמיהוד, חיפה

השבוע ב"דרייב אין"

בשעה 5.15

"פסטיבל טום וג'רי"

בשעה 7.15

"השוטר מתחתן"

בשעה 9.45

"השוחר"

כי אין מתחשבים בדעת מיעוט מבוסס, וכי במדינה דמוקרטית הרוב הוא הקובע. מיכאל גרבר, תל-אביב

...הטענה כי החזרת המפד"ל לממשלה היא בבחינת הרע במיעוט, כדי לשמש מחסום נגד הפושט שמכין משה דיין ל' ממשלתו של רבין, היא אקט מובהק של טיור השרץ. אחרי שתירוף מפוקפק זה הצליח פעם אחת, לא תהיה כל מניעה להשתמש בו עוד ועוד. כל מעשה נבלה שתעשה מעתה הממשלה יוצדק בנימוק "אתם רוצים לעזור לדיין?"

אנשי מחנה-השלום נסלו במלכות של עצמם. אחרי שנפטר כל השנים בדחליל של דיין, מנופסים אותו עתה חזרה לעברם. אני חווה כי לא רחוק היום וממשלת רבין תנקוט בצעדים טוטאליטאריים, כדי "לחסום את עליית הפאשיזם לדיין".

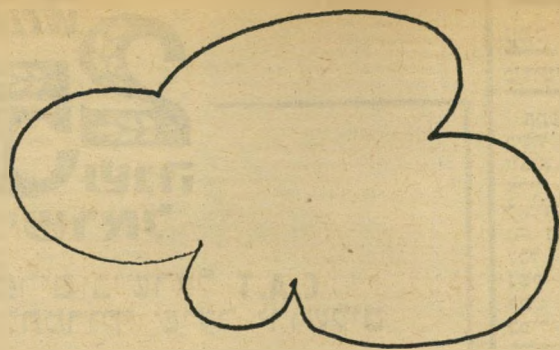
י. זילבר, גבעתיים

Хейфа, 9.10.74

He dayna ki ha novar yaknav bu yuay parake
man ha dor ha qodem daynah zedeca, Hineyni ucarref
bare mir gadan uel Leon Hodana u nacavty b govee
mirat Italie. Royn bo ki lo! raq ha dyancot hen
yeanot; ella gas ha minnuay.

B kavod ravv,

M. Aviner

כשתחזור השנה מחופשת שולג בשווייץ לא תכיר את עצמך...

בוא אל מיפוגע השלג והשמע, נשום מלוא ראותיך
את הניחוח הצלול של האלפים הנישאים, במרכז היופי של הטבע.

בוא ל-SNOW-BEACH ותהנה מספורט החורף.

השתתף בו בעצמך או התבונן באחרים:

גלישה במסלולי הסקי, מרוצי סוסים, הוקי קרח, מוחלות
וכל מה שמציעה לך האוירה החמימה של שווייץ.

אחרי הבילוי-APRES-SKI סיכום נפלא ליום עמוס רשמים:

אווירה אינטימית מסירת-מעצורים ושופעת חמימות.

שחיה בבריכה מחוממת.

אפריטיף מעורר, קנקן יין מחומם, מטעמים פיקנטיים.

שירת יורל, ריקודי פולקלור וגולש של חצות.

היכנס למשרד נסיעות או למשרדי "סוויסאיר"

קבע את התאריך לחופשת שולג מהנה

בשווייץ - ותקבל איכות גבוהה במחירי חסכון.

SWISSAIR

דיים, טרם הפעולה האמורה; והחמצתם הזדמנות להידברות עם כוחות מקבילים לכם במערך הפוליטי בטרם שריפה. פעור לה מונעת עדיפה תמיד על האשמות גיי אורטיות.

אסא מרוב, קיבוץ דן

העולם הזה לא שמר בסוד את הדיעות שהגיעו אליו בדבר כוונות המתנחלים להתנחלות המונית בגדה. ידיעות מפורטות על התוכנית פורסמו בשבועון זה שבועות רבים לפני תחילת המיבצע (העולם הזה 1931, מדור תשיף). העולם הזה, כעיתון, היה הגוף היחיד בארץ שתבע התארגנות מחנה השלום כולו כדי לצאת לפעולת נגד מול המתנחלים. החמצת ההזדמנות היא אשמתם של אלה שהטילו וטו על השתתפות העולם הזה במאבק. בהתנחלות עצמה מילאו כתבי העולם הזה את חובתם העיתונאית, ואין לראות בכך הודות עם מטרות המתנחלים.

מוסר ציבורי

או אכסור?

כאחראי בעבר על ענף הפרדס בקיבוץ שריד, פטרתי קבלן אשר עבד עם קבר צחו בקטיף אשכוליות ואשר תפסתיו בגניבות. אחרי כמה חודשים אני רואה את אותו הקבלן עם קבוצתו, קוטף בענף אחר, תפוחים. כל מאמצי לסלק אותו ממשקנו בטענה שהוא גנב עלו בחוהו מפני שלי איש לא היה איכפת מעבירותיו בענף אחר, שגם הוא בתוך חברתנו. האם גם לקיבוץ חדרו הציניות והניווני המוסרי ה' נפוצים כל כך בחברה הישראלית של היום?

רפי גלי, קיבוץ שריד

להר"ם

אני מתייחס לפירסומכם (העולם הזה 1937) על "היחסים המעוררים" הקיימים כביכול בין מר בגין וביני, ושכנגד לם, כביכול, מר בגין לא השיב לי אמירת שלום מצדי. לא היה ולא נברא. ח"כ יורם ארידור, הכנסת, ירושלים

ארידור

אני מצטער שתגובתי לידיעה על "פרוסקציה לאחרי"

של העסקן (העולם הזה 1925) באה בי אחר, מאחר והעניין הגדול הובא לידיעת לפני ימים מספר. האמת היא שמדובר בדודי, יוסף טסה, ולא באחי כפי שפירסמתם בטעות. לדודי יש שני מחסנים ישנים, הקיימים למעלה מעשרים שנה בחיפה. הונא פינת רח' אצל בת-לאביב, עוד בתקופת שלטון המערך בעיריה. ב-17.9.73, הגיש דודי את בקשתו האחרונה בסדרת בקשותיו הרבות להחלפת ה' מיבנים הישנים בחדשים. הוא נאלץ לחכות עשרה חודשים עד שבקשתו הובאה לדיון, ביום 12.7.74. עלי לציין שדודי חיכה זמן רב בהשוואה למקרים אחרים.

טסה

בעת הדיון בבקשת דודי נתבקשתי עלידי יו"ר הוועדה, סגן ראש-העיר ריה, מר פרץ אונג' קובסקי, לעזוב את הישיבה בהתאם להחלטה וכן עשיתי. אין זה נכון שדודי הנהיה שטיין הורחה לי לעזוב את הישיבה בה התאם לבקשת מר נחום רו, ואין זה נכון שהתקבלה החלטה בקולות גח"ל לבקר במקום על מנת למצוא בכל זאת אפשרות ללמלא את הבקשה. ההחלטה היתה פה אחד לדחות את הבקשה וקבלתה בלי ערעור. העלילה השפלה של המערך כל כך בולטת לעין למי שיעיין בפרוטוקול הישיבה. למערך היה רוב ברור בישיבה בה השתתפו פרט ליו"ר שלושה מאנשי המערך ורק שני אנשי גח"ל, קרמר וכספי. אז רבותי, היכן כאן הפרוטקציה?

חיים טסה, חבר הנהלת עיריית ת"א-יפו, תל-אביב

עמק מדובדב

התפלאתי לקרוא כי מדינת-ישראל ר"כשת את הנשק שלה, באמצעות חברות ייבוא השייכות לישראלים, ובין היתר לי אלוף (מיל.) עזר וייצמן. זוהי הרי שער רורייה ממדרגה ראשונה. מדוע על המדינה, במצבה הכלכלי הקשה, לשלם עמלות לכל מיני סוכני נשק זרזים, עבור רכש שהיא עושה במיליונים רבים של דולרים? האם לי שם כך הטילו עלינו את מס מימון הרכש, כדי שיוורם לכיסיהם של מר וייצמן ואחרים? ר"ככלל, איך ייתכן שקצין בכיר לשעבר בצה"ל ימכור לחיל עליו הוא פקד, נשק וציוד בטחוני? זהו דבר שאין הדעת יכולה לסבול אותו במדינה דמוקרטית. כיצד ייתכן שאלוף במילואים עזר וייצמן ימכור לחיל-האוויר נשק ומטוסים, כאשר כל אלה המשרתים כיום בחיל-האוויר הם אנשים שהוא עצמו מינה לתפקידיהם? בעבר?

וייצמן

בזמנו, כאשר עזר מר וייצמן את הפור ליטיקה הוא עשה זאת בגלל אירצונו, כדבריו, להתלכלך. נדמה לי שמה שהוא עושה כיום, מלוכלך פי כמה וכמה מכל עיסוק פוליטי שהוא זוהר אקשטיין, תל-אביב

...אנחנו נותנים את הדם, והם גורפים את הכסף.

בני ש, צה"ל

פרשת העמלות שמקבלים כל מיני "נצי" גים" פיקטיביים של חברות נשק זרות (העולם הזה 1939) אינה חדשה. היא התבררה לראשונה כאשר פקידי מס ההכנסה פשטו על דירתו של פוקה הירש, שמאז קום המדינה קיבל קומיסיון עבור כל נשק שרכשה ישראל מחברות מסויימות. מבלי שהיה צריך למעשה לנקוף כמעט אצבע, זהו חלק מהשיטה הכלכלית הרקובה עליה בנוי המשק הישראלי — מתנות חנינם לכל אנשי שלומנו והמקורבים לצלחת.

חיים לוי, תל-אביב

להסיר את החרפה!

בעתונות הישראלית פורסמו טענות של עולי רוסיה, שהינם מתקשים למצוא עבור דה, גם מפאת הגיל (1). "בני 40-45 שנה כבר נחשבים זק" גים מדי" איזו אכזריות! איזו שערוריה! אני הגבר ראה עני זה בשבט עברתו. כשעליתי ארצה הייתי בן 51, ובמשך 7-8 שנים לא יכולתי להשיג עבודה. לולא הפארטנט שלי להתפלל מים הייתי מזומן לי חזר על הפתחים, אם לא לרדת מהארץ (כעצת דודי בגוריון). חובה קדושה היא להסיר את החרפה הזאת מהסתדרות, מהמיסמך מהארץ ומישראל.

זרחי

הדירות, המכוניות, ההלוואות וההנחות שניתנות לעולים — מיצווה להחליף על נתינת עבודה (בפיתוח האוצרות האינדיסופיים של ארצנו).

אלכסנדר זרחי, אינג'נר, תל-אביב

מי

הועיק?

כקורא ותיק של העולם הזה, הופתעתי ביותר למצוא בעתונכם (העולם הזה 1937) כתבה רברבנית וריקה על נושא השתתפות כתבכם וצלמכם בפעולה הבלתי-חוקית של "הפלישה לגדה". אתם, כמערכת עיתון, העדתם שיקול פרגמטי רגעי — אי-פריסום נושא ההפגנה מעבר לקו הירוק, על פני הוצעת כוחות למניעתה. בכך איכזבתם אותי פעמיים: ויתרתם כלפי עצמכם על הסיסמא, "ללא משוא פנים", משום של טווח ארוך חובה היה להפעיל כוחות נגד

ארגוני הספרים בישראל C.A.T. חברת "וולה" לתמרוקי שיער ירושלים

שמחים להודיע לקהל הספרים על קיומם של

פסטיבלים לתסרוקות

ברחבי הארץ, בהשתתפות:

אמן התסרוקות הבינלאומי מלונדון

MARCEL YOUNG

וספרי הצמרת מישראל שהשתתפו בפסטיבל הבינלאומי בפאריס, וזכו במדליית הכסף. הפסטיבלים יתקיימו:

בחיפה:

ביום שני, 11.11.74 במועדון התיאטרון

אחרי הפסטיבל תוצג התוכנית

המלאה של מועדון התיאטרון

בתל-אביב:

ביום רביעי, 13.11.74 במועדון כליף

אחרי הפסטיבל תוצג התוכנית המלאה של כליף

בבאר-שבע:

במוצאי שבת 16.11.74, במלון זהר

בירושלים:

במוצאי שבת, 27.11.74 בחאן הירושלמי

אחרי הפסטיבל תוצג התוכנית המלאה של החאן

מר מרסל יאנג

יקיים גם קורסי השתלמות לספרי נשים

הקורסים יתקיימו:

בחיפה: מ-17-20 לנובמבר

בתל-אביב: מ-24-27 לנובמבר

כרטיסים והרשמה לקורסים: בת"א: במזכירות ההתאחדות אצל מר שפירא; אינטרקוסמא שיווק בע"מ, רח' בני-ברק 19. ביי"ס לספרות ניסן, רח' דיינגוף 117. בחיפה: במזכירות ההתאחדות אצל מר שטינה, בית "וולה", קרלוס ורשבסקי, שד' הכרמל 36. בירושלים: בראון את איסנה, רח' החבצלת.

על עולות הכיבוש, על פגישות עם הפלשתינאים בבתי-הכלא ומחוץ להם תקרא בספר

„באו עיני"

מאת: פליציה לנגר

את הספר ניתן להשיג:

בת"א — בחנות הספרים "לוטוס"

אלנבי 101

בחיפה — ספרית רים

רח' אלחריזי 3

בעיות ולבטים בחיי המין

מאת

הד"ר מרדכי זידמן
הוצאת רשפים

מקבלים הזמנות

לארונות מיטבה - חדרי שינה - חדרי ילדים -
ציפוי קירות ותיקרות ועבודות נגרות מיוחדות.

ביקור
וייעוץ
ללא
התחייבות

חב' לעבודות נגרות ושיפוצים בע"מ
רחוב יצחק שדה 32, תל-אביב, טל. 39561

בסיסונות

שמלות הריון
מכנסי הריון
טוניקות הריון
חליפות הריון

כהן מודל

תל-אביב, רח' נחלת בנימין 4,
קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4-2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

פתח לך "עסק שבועי" קטן (6"ל")
והצטרף למפעל גדול

500,000 ל"י

(הזכיה הגדולה של מפעל הפיס)

קנה לך כרטיס של מפעל הפיס והצטרף למפעל גדול

מפעל הפיס - לשיפור איכות החיים

פושטיהרגל. המנהיגים את המדינה ואת האופוזיציה.

מנסים לחפות על התמוטטות תפיסתם ביצירת אווירה של

פאניקה והיסטריה. אולם ההחלטות של ועידת רבאט.

עם כל חומרתן. עשויות דווקא לפתוח פתח לשלום של ממש

ועכשיו - אנשי

היא פיזרה את עשן האשליות וחשפה את המציאות כמות שהיא.

תודה למנהיגי ערב

לאחרים מאיתנו היה ברור תמיד שאין ערך להסדר ישראלי-ערבי, אם אין בו פיתרון יסודי לבעיית העם הפלסטיני. הסדר ללא פיתרון אינו אלא אשליה, ואולי גם אשליה מסוכנת ביותר.

הסדר כזה משולג נספון לכסות את הדועש הרגעני של ככמה גליונות נייר. את הרגעני יש לכבות.

אמרנו זאת לפני עשרים שנה, ולפני עשר שנים. אך קולנו היה כקול קורא במדבר. אפשר היה למנות את מספרנו באצבעות של יד אחת.

עכשיו זה מתברר לכל. זה טוב.

טוב שזה נתברר. וטוב שזה נתברר עכשיו, בעוד מועד.

הבה נעלה לרגע על דעתנו, מה היה קורה אילו נערכה ועידת רבאט אחרי החזרת הגדה המערבית לממלכת ירדן. היינו חותמים על הסדר עם המלך חוסיין. כחלומם של ה"יונים" אצלנו. לאחר מכן היתה פיסגה ערבית מחד ליטה שאין לחוסיין זכות על הגדה, ושיש להעבירה לידי אש"ף. המלך היה נופל, בצורה זו או אחרת. אש"ף היה מקבל את השטחים. חוזה השלום עם המלך היה הופך לפיסת נייר חסרת-ערך. ובגדה היתה משתלשלת ממשלה פלסטינית שאין לה שום התחייבות כלפי ישראל, והמת-כחשת בצדק להסדר שהיא לא שותפה בו.

האיוולת של גולדה-דיין-אבן-רבין היו ביזה במישורין לקראת אסון כזה. עלינו להודות דמרכים וזנשיאים שהתבנסו ברבאט, ששמו קץ לאיוולת זו בעוד מועד.

עצרת האו"ם וועידת רבאט אמרו לנו: בגדה המערבית ובפרצות-עוזה יושב העם הפלסטיני. עם העם הזה אתם צריכים להסתדר — כך או כך. הוא היריב, והוא השותף הפוטנציאלי.

לטובה או לרעה — זהו הצד השני. בכל הנוגע לארץ שבין הים והירדן — אין צד שני אחר.

אם יהיה שלום — הוא יהיה בין ישראל ובין העם הזה. ואם לא יהיה שלום עימו — לא יהיה שלום כלל.

חכמים ידעו זאת גם בלי התזכורת הכפורה מניו-יורק ומרבאט. הכסילים — והרי הם המנהיגים את המדינה ואת האופוזיציה — היו זקוקים לתזכורת זו.

מגיע לבעליהתזכורת שנגיד להם: "תודה רבה."

שכן מן התרבוש

אדם מגיעה לוועידת הפיסגה ברבאט תודה הרבה יותר עמוקה.

לפני שנה, בדרך לוועידת ז'נבה, נודמן לי להתחנך עם כמה מחברי "קומנדו הפרופסורים" שגויס עליידי אבא אבן כדי למלא שליחות ריקה-מתוכן במסדרונות היכל-האומות.

פרופסור פסימי אחד גולל לעינינו תסריט מדכא מאד. ישראל תנהל משא-ומתן עם מצריים, ירדן וסוריה. היא תצטרך להסכים להחזרת כל השטחים הכבושים, פחות או יותר, תמורת הסכמי-שלום עימם. ואז, אחרי הכל, אחרי שכבר הוסכם על החזרת השטחים, ישלפו הערבים את הבעייה הפלסטינית כמו שפן מן המיגבעת.

הם ידרשו להחזיר לפלסטינים את "הזכויות החוקיות". הם יפרשו זכויות אלה בצורה הקיצונית ביותר — צורה שלא תאפשר עוד קיום סביר למדינת-ישראל. ואילו ליש-ראל לא יהיה מה להציע — כי כבר נתנה את הכל בשלב הקודם של המשא-ומתן.

כשגמר הפרופסור את תיאור התסריט, הצגתי לו ולעמיתיו שאזה פשוטה: "אם כן, למען השם, מרעו אינכם מסיקים את המסקנה ההגיונית מהערבותיכם?"

"הרי יש דרך פשוטה לגמרי למנוע תסריט זה!" הבה נדרוש אנחנו מדינת ישראל, שנגיגות פלסטינית מוסמכת תשתתף בוועידת ז'נבה כבר מהלישיבה הראשונה! חכה נתבע אנחנו מהם להניח את תבעיית

"אין עם פלסטיני, ומעולם לא היה כזה!"

"הפלסטינים הם המצאה של מנהיגי ערב!"

(קריאת-ביניים היסטורית בכנסת: "את הפלסטינים המציאו המופתי ואורי אבנרי!")

"מכה הגונה אחת הטוריסטים העלובים האלה ייעל-מו אחת ולתמיד!"

ואלה שאמרו: "אמנם יש פלסטינים. בוודאי. אבל הם יסתדרו בי-ממלכת ירדן."

"רוב הפלסטינים הפכו מזמן לירדנים."

"אין טעם לטפח מנהיגות פלסטינית בשטחים. כי המלך חוסיין מייצג אותם."

"אנחנו בהחלט בעד זכות ההגדרה העצמית של הפלסטינים, בתנאי שיגדירו את עצמם בתוך ירדן."

כל פושטיהרגל האלה נוהגים עתה כפי שנהגו פושטיהרגל בכל התקופות: הם מנסים להסחף את הדעת מכישלונם התהומי עיידיו יצירת היסטוריה לאומית.

הם פותחים לרווחה את כל ברזי הפאניקה. הם מנסים לעורר את הפחדים הרובצים בנכחי התודעה של כל העם, ככלבים רדומים, ועל אחת כמה וכמה במעמקי הנפש היהודית.

פלסטינים עלייך, ישראל! ננעלו סופית כל שערי הר שלום! מלחמה נוראה ובלתי-נגמעת עומדת בשער! הער-לם כולו קשר קשר להביא חורבן על המדינה! אין תיקוה! אין תוחלת! לא נותר לנו אלא למכור את חיינו ביוקר, ולהטביע את האוייב בנהרות של דם ואש.

ההיסטוריה של פושטיהרגל היא מוכנת. אולם לנו אין כל סיבה להיות היסטוריים.

אמנם, הטימטום הנורא של מנהיגי המדינה בשבע השנים האחרונות הכניס אותנו למבוי סתום הרר סכנות. באיוולתם המחרירה, הם החמיצו את כל ההזדמנויות היסטוריות, ושרפו כימעט את כל האופציות שהיו פתור חות לפנינו.

אולם אפשר לסגת ממבוי סתום זה, ולהי-זור לדרך המדך.

מ עולם לא היינו זקוקים לקוררוח ולצלילות-הדעה יותר מאשר בימים אלה, הימים שלאחר ועידת רבאט ולפני העלאת העניין הפלסטיני באו"ם.

משהו נפל בעולמנו — משהו גדול.

הגענו לנקודת-מיפנה בתולדות הסיכסוך הישראלי-ערבי — למיפנה בתולדות מדינת ישראל.

מכאן עלולה הדרך להוביל אל מלחמה חדשה, אל התמוטטות מדינית וכלכלית. אל חורבן בית שלישי. אך מכאן יכולה הדרך להוביל גם אל פיתרון אמיתי

נאח

אורי אבנרי

של בעיית-היסוד של מדינתנו, ליישוב הסיכסוך ההיסטורי המעוות את כל חיינו.

אנו זקוקים לגיוס השכל הלאומי, להתעלמות מרגשות ומיציבים, להפעלת ההיגיון הצונן והצלול.

לפנינו עומדת הזדמנות היסטורית. הזדמנות מוכנת. נועזות. ואולי האחרונה.

היסטוריה מבוברקת

ה תגובה הראשונה של צמרת ישראל אחרי החלטת עצרת האו"ם ונעילת ועידת-רבאט היתה אובדן העשתונות.

אין בכך פלא — כי עוצמה של צמרת זו נחרב.

כל האמונות, כל הסיסמאות, כל המליצות, כל ההבט-

(קאריקטורה של טים ב"לאנספרס")

אש"ף חבוש בדגל הצרפתי

אמנם, עדיין לא הומצאה תרופה לטימטום. איי-אפשר לרפא פוליטיקאים מטופשים. אבל אפשר להיפטר מהם.

אפשר לזרוק לפח הזבל תפיסות שפשטו את הרגל. אפשר למצוא תשובות חדשות לאתגרים, אם מבינים אר-תם. גם במצב הקשה שנוצר, יש פיתרונות.

אם יש אומץ-הלב להשתחרר מאשליות, לראות את המצב לאשורו, ולפתוח דף חדש, תוצאה חיובית אחת כבר צמחה מוועידת-רבאט:

חות, כל דבר-הרהב של צמרת זו — עלו בעשן של ניו-יורק ורבאט. לא נותר מהם דבר, מילבד עיימפולת עשנים.

כולם נחרסו "נציים", "יונים", ראשי המע"ר וגיוכורי הליכוד, נביאי מפ"ם וחכמי הי"ע, גולדה ורבין, דיין ואזול, אבן וכנין, שרון ו-אליאכ.

אלה שאמרו:

הפלסטינית על השולחן מיד. להגדיר את הזכויות החור
קיות של העם הפלסטיני לפי תפיסתם!
אז נניח להם להחליט את השמן בתרבוש
עד הרגע האחרון. נכריח אותם לשלוח אותם
לפני הכל!

בצורה זו נשיג הישג טקטי מכריע.
אם יציגו הערבים פיתרון פלסטיני שאינו
מתיישב עם קיום המדינה — נפסיק את הוועי
דה מיד, והעולם כולו יצדיק אותנו. אם ירצו
הערבים להציל את הוועידה, יצטרכו להגיש
פיתרון סביר, המתיישב עם קיומנו וכיטחוננו.
כך או כך תהיה היוזמה בדיננו. עמדתנו כלפי העו
לם תהיה סבירה וצודקת, ואנחנו נעודד את היסודות
החיוביים ביותר בעולם הערבי ובעם הפלסטיני.
לאיש מן הפרופסורים לא היתה תשובה לכך. אחד
מהם לחש לי לאחר מכן: „אתה צודק במאה אחוז, ואנחנו
הושבים כמוך בסתר לבינו. אבל אתה הרי יודע איזה
מין ממשלה יש לנו...“

מה שאני עשתה למעננו ממשלת ישראל,
עשתה למעננו עכשיו הפליטה הערבית.

היא הניחה את הבעייה הפלסטינית על השולחן. אי
אפשר עוד לדון בשום עניין הקשור בשלום, מבלי לברר
תחילה אם יש אפשרות לברר את הסכם על פיתרון הבעייה
הפלסטינית. ניתן עתה לברר אם יש דרך לשלום המת
יישב עם השאיפות הפלסטיניות ועם קיומה וביטחונה של
מדינת ישראל.

יתכן שהמלכים והנשיאים של מדינות ערב לא הבינו
את המשמעות הזאת של החלטתם, כאשר קיבלוה. היו
להם בוודאי חישובים ומניעים אחרים. אך לא המניעים
קובעים, אלא התוצאה, והתוצאה היא כולה חיובית.
אני משוכנע לחלוטין שיש דבר על התו
צאה הזאת, ושהיא תואמת את האינטרס ה
אמיתי והעמוק ביותר של מדינת ישראל.
רבאט הציעה לנו אתגר אמיתי. הבה נשיב עליו.

אשליה: שלום נכרד

לפני כן יש לנקות את השטח אצלנו, ולסלק את
האשליה האחרונה שעוד נותרו. אשליה נואשות,
כימעט פאתאליות, של פושטי-הרגל.

הנה אמר יצחק רבין: „אם יקבע העולם הערבי שיר
דן אינה שותף למשאומתו, אין עם מי לדבר באשר ל
שלום בגבולנו המזרחי.“

והמסקנה הנרמזת היא: נפסיק לדבר על שלום במיז
רח, וכמובן גם בצפון. אבל נמשיך לדבר על הסדר ב
דרום. שם שכונת מצריים, שוחרת-השלום, ובראשה אנוואר
אל-סאדאת הסביר והשקול.

זוהי אשליה גמורה.
אם אין עם מי לדבר על שלום במזרח, לא
יהיה עם מי לדבר על שלום בדרום.

יתכן שעוד יהיה עם מי לדבר בדרום על החזרת שט
חים, ללא תמורה, מילבד רוח של זמן. כדרכך קילור
מטרים ומותר כדרכך שבועות של הפרדת-כוחות. אפילו
זה אינו בטוח.

צריך אדם להיות בור טוטאלי בעניינים ערביים, ועיר
זור גמור נוכח לקחי העבר, כדי להאמין שמצריים תוכל
להסכים לשלום, ואפילו למצב רשמי של אי-לוחמה. ללא
התקדמות לקראת שלום פלסטיני, העולם הערבי כולו,
מכוויית עד מאורקו ומעומאן עד סוריה, פסק דין חד
משמעי: לא יהיה שלום נפרד. לא יהיה הסדר מהותי
נפרד. פיתרון הבעייה הפלסטינית הוא לבו של העניין
הערבי.

לא אל-סאדאת, ולא כל מנהיג ערבי אחר, יכול להת
עלם מפסגתו היסטורית. נשיא מצריים יכול לנהל
משאומתן על קבלת סיני בחזרה, ללא כל תמורה, מילבד
החיה הסרת-ערך של הבעייה לכמה חודשים. אבל אין
הוא יכול לנהל משאומתן שלום.

מי שאומר: „אני מוכן לדבר על הגבול
המזרחי, צריך פשוט לקבוע: „תחליכי השי
דום הגיעו לקיצם. השלום מת.“

וכאשר מת השלום, נושמת ונושפת המלחמה.

אשליה: פיתרון מילחמתי

אשליה שנייה שיש לסלק: בהעדר פיתרון של
שלום, יש פיתרון של מלחמה.

פיתרון של מלחמה אינו קיים.

יש מלחמות הפתורות בעיות. יש מלחמות היוצרות
מצבים חדשים, הנוחים יותר לפיתרון בעיות. במיקרה
כזה יכול משהו לומר, במידה כלשהי של הגיון: זהו
מחיר יקר, אך הוא כדאי. (זהו משמעות הפסוק של פון
קלאובניץ: „המלחמה אינה אלא המשך המדיניות באמ
צעים אחרים.“)

מצב כזה אינו קיים אצלנו.

מי שאמין, בגלוי או בסתר, שהתקפה צבאית ישר
אלית תוציא אותנו מן המבוך הסתום ותשפר את סיכויינו
להשיג הסדר נוח לנו, פשוט אינו יודע מה הוא שח.

אחרי המלחמה הבאה — יהיה מהלכה
כאשר יהיה! — יהיה מצבנו רע יותר לאין
ערך.

נניח לרגע שאכן יש בכוחנו לצאת למלחמה. (זהו
הנחה מופקפת מאד. האם יכולה ישראל להכות, ללא
אישור אמריקאי מוקדם? האם יש לנו היכולת — מבחינת
פריטורציה, הנשק, התחמושת, הכסף — להילחם בניגוד
לרצונה של ארצות-הברית?)

נניח שנצא למלחמה, ושננחית את המכה הראשונה.

נניח שיש בכוחנו הצבאי להשיג תוך זמן קצר יתרון
צבאי. מה חלאל?

יאסר עראכאת ברבאט: האם אפשר לדבר עימו?

הבלתי-נעים לערוך בחירות בישראל.

עכשיו זה נראה כעבר רחוק. המלך נכנע, וכניעתו
היא סופית. הכרת העולם והפיסגה הערבית באש"ף סו
תמת את הגולל על האופציה הירדנית.

המלך עוד יכול לבצע להטוטים. הוא מוכשר, הוא
אמיץ, הוא דבק במשימתו. הוא יכול להתפשר עם אש"ף,
להקים מישלחת משותפת, להבטיח לעצמו חלק כלשהו
במשאומתן.

אבל אין זה כל חשיבות. התוצאה מוכי
טחת מראש: שטחי הגדה והרצועה ימסרו ל
אש"ף כאשר צה"ל ייסוג מהם.

מאחר שכן, אין כל טעם לנהל משאומתן עם חוסיין.
הרי יהיה זה טירוף גמור לנהל משאומתן להחזרת שט
חים לחוסיין, כשבטוח מראש שהוא יעבירם לאש"ף. בצור
רה כזאת יקבל על עצמו חוסיין התחייבויות שאין לו כל
אפשרות לעמוד בהן, ואילו אש"ף יקבל את השטחים ללא
התחייבות כלשהי כלפי ישראל, ואף מבלי להכיר בעצם
קיומה.

קשה להאמין שאפילו ממשלת ישראל תגיע
לדרגה כזאת של שיגעון.

אשליה: בלי אש"ף

האשליה הרביעית היא זו הסבורה שניתן עכ
שיו להכיר במנהיגות פלסטינית כלשהי. שאינה
מטעם אש"ף.

איש כמוני, כואב לדבר על כך. במשך שבע השנים
האחרונות הטפתי מעל במת הכנסת ומחוצה לה לשינוי
המדיניות בשטחים המוחזקים, כדי לאפשר את הקמתה
של מנהיגות פלסטינית אלטרנטיבית. נאמתי על כך עד
כדי צרידות, פשוטו כמשמעו. דיברתי על כך עד בוש,
עם כל מי שהיה מוכן לשמוע, החל בלוי אשכול וכלה
באחרון הפקידים. תוך התייעצות עם מנהיגי השטחים
הגשתי תוכניות מפורטות ומעשיות להחזרת החיים הפו
ליטיים בגדה וברצועה, ולכינון הדרגתי של מנהיגות פלס
טינית אמיתית, אותנטית ומושרשת באוכלוסייה.

הזהרתי שנה אחרי שנה. חודש אחרי חודש, ולפעמים
שבוע אחרי שבוע, שאם לא נלך בדרך זו בעוד מועד,
נעניק לאש"ף את הנציגות הבלעדית על העניין הפלסטיני.
איש מבין המנהיגים שהקשיבו לאזהרות אלה לא היה
מוכן לקבל. לא אשכול, לא אבן, לא אלון, ולא כל שכן
גולדה, דיין או פרס.

עכשיו אני חייב לקבוע כי איחרנו את המו
עד. אפשרות זו שוב אינה קיימת. היא הפכה
אשליה מסוכנת.

כאשר בא השבוע יגאל אלון, ואמר שאנחנו מוכנים
לדבר עם גורמים פלסטיניים, אך לא עם אש"ף — הריהו
דומה לאיכר הנועל את האורווה אחרי שהסוס ברח.
האופציה של מנהיגות פלסטינית אלטרנטי
טיבית — מתה. שום כוח עקום לא יחזיר
אותה לחיים. היא נרצחה עיידיו דיין, בעזרת
כל עמיתיו, ובכללם רבין וארון.

אחרי מה שאירע בארם וברבאט, לא יעז אף מנהיג
פלסטיני אחד ליום מנהיגות אחרת, או להשתתף בה.
אש"ף אכן הפך נציג בילעדי של העם הפלסטיני, וקודם
כל בעיני הפלסטינים עצמם.

זה לא קרה פיתאום. לא הארם ולא ועידת-הפיסגה
העניקו לאש"ף מעמד זה. הוא נוצר בתוקף המציאות,
בפועל, בהעדר אלטרנטיבה. הארם ומנהיגי ערב פשוט
העניקו הכרה רשמית למצב הקיים בפועל.
מעתה והלאה, כל שינוי אפשרי בהרכב
המנהיגות הפלסטינית יצטרך לבוא לירי ביטוי
בתוך אש"ף.

יתכן מאד שיהיו שינויים כאלה, ושהיו מרחיקים-
(המשך בעמוד 30)

יקרה אחד מן הדברים הבאים, או אחדים מהם, או
כולם:

ברית-המועצות תגיש מיד אולטימטום
לעצירת כוחות צה"ל, והיא עלולה לשגר כוחות
להתערבות במערכה.

יוווצר עימות בינלאומי, וזשם מניעתו
יגישו שתי המעצמות כמשותפת אולטימטום ל
צדדים הלוחמים להפסקת המלחמה לאתגר
והחזרת הכוחות הישראליים.

חרם-הנפט יתחדש בן-לילה. כאירופה
ובארצות-הברית תיווצר פאניקה אנטטי-ישראל
לית, וממשלת ארצות-הברית תגיש לישראל
תכתיב פריערבי קיצוני למען הפסקת החרם.

די בימים מעטים שז לחימה כדי לדדדד
לחלומין את יתרות מטבעיהן שנותנו לוי
ראל, ומאותו רגע תהיה ישראל לזוויה באר
צות-הברית, להשתתף להם היוםמומי שלה,
פשוטו כמשמעו.

כל זה ומבלי לקחת כלל בחשבון את התורבן והקור
בנות של המלחמה עצמה, העלולה להתנהל הפעם בחזית
ובערורף בומונית.

בקיצור: אחרי המלחמה נעמוד באותו המצב שבו
אנחנו עומדים כיום, אך בצורה הרבה יותר חמורה. המיל
חמה לא תשנה את הנתונים היסודיים של האנטרסים
המעצמתיים, יחסי-הכוחות הכלכליים וגורם הנפט.

המלחמה היא פיתרון סרק. זהו גם אשליה מסוכנת —
כי פושטי-הרגל, שנשארו ללא מוצא, ושאנם מסוגלים
להסיק מסקנות מחורבן תפיסותיהם, עלולים להיגרר אח
רי אשליה זו בגלל מבוכתם ואובדן עשתונותיהם. המיל
חמה נראית תמיד כמוצא טוב למי שאינו מסוגל לראות
מוצא אחר. משום כך יש סכנה בעצם המשך קיומו של
שילטון פושטי-הרגל, הנמצא במצב של אפיסת-מחשבות.
למען ההרורים הפוטנציאליים של המדינה
מה הבאה, ובכללם אותם הקוראים שורות אלה
ברגע זה, יש להזהר בפני דרך זו של „ברוחה
קדימה“.

אשליה: חוסיין יתגבר

אשליה שלישית: המלך חוסיין ספג מפלה, אך
הוא עדיין חי. הוא יתגבר בטכסיסים שונים על
תוצאות כניעתו. ויחזור להיות בעליהבית בגבול המזרחי.
אין שום סיכוי לכך.

יש לזכור, כי ישראל עצמה אשמה במצב
זה. אותן ממשלות ישראליות שפסלו מכל וכל
את האופציה הפלסטינית, ושתבעו את עלבוננו
של חוסיין בדהט קנאי, הם שהרגו אותו.

יתכן שממשלת ישראל יכלה להציל את חוסיין, לפחות
זמנית, אילו הודרה להחזיר לו שטחים בגדה המערבית.
אילו היתה ממשלת גולדה מוכנה להסדר שהוצע עליידי
חוסיין, אילו העבירה לו את הגדה המערבית יחד עם
מעמד סביר בירושלים, כי אז היה חוסיין קובע עובדות
קיימות, ואולי מוצא אישועי דרך להתפשר עם הפלס
טינים במיסגרת משותפת.

גולדה מאיר עצמה חיסלה אפשרות זו. כאשר הציע
המלך חוסיין להפוך את ירדן ל„ממלכה פדרטיבית“, עם
חטיבה פלסטינית אוטונומית-כביכול, הודרה גולדה ודח
תה את התוכנית בלעג ובקלס, עוד בו ביום.

יצחק רבין חזר, עם כניסתו לתפקידו, על התנגדותו
המוחלטת למדינה פלסטינית, והציע לפלסטינים למצוא
את ישותם וישועתם בירדן. אך הוא לא עשה דבר כדי
לאפשר זאת. אילו החזיר לירדן מיד דריסטי-רגל בגדה,
למשל באזור יריחו, יתכן שהמלך היה ניצל.

חוסיין יוכל למען, בצדק, כי רבין הרג
אותו סופית. הרג אותו כדי להימנע מן הצורך

תמרורים

נולד . נכד ראשון לראשיהממשלה
יצחק רבין ולאשתו לאה. בתם הבכורה.
דליה ארצי, ילדה אותו בבית הולדות
של מרכז שיבא בבית-החולים תל-השומר.
נולדה . לד"ר אבי עזרי, 26.
שנפל בשבי המצרים במלחמת יום-הכיפור

אבי וקרין עזרי
בת

רים, שעה ששרת כרופא באחד ממעוזי
קו ברלב, ולאשתו קרין, בת טלי אלכ
סנדרה, עשרה חודשים אחרי שאבי שוח
רר מהשבי.

נחונ . יום הולדתו ה-34 של שדרר
הטלוויזיה דן שילון, העומד להתמנות
כמנהל מחלקת-החדשות החל מהחדש
ינואר.

מונה . כקונסול כללי בשיקאגו ועזר
מד לצאת למקום כהונתו החדש בסוף
חודש דצמבר אהוד אבריא, מי שהיה
שגריר ישראל ברומא וקודם-לכן בגאנה,
היה ציר ראשון של ישראל בפראג ונימ
נה עם צמרת משרד-החוץ.

מונה . כמפקד רצועת עזה החל מר
ה-4 בנובמבר 1974, במקומו של תא"ל
אברהם אורי העומד להתמנות לתפקיד
קיד בכיר אחר בצה"ל, תא"ל התימני
דוד מיימון (45). נולד בראש-צ, מילא
תפקידי פיקוד בגדנ"ע, ביחידת המיעוטים
ובפיקוד-הדרום. היה סגן מפקד גדוד ב-
חטיבת גולני ומפקד-חטיבה ברצועת עזה.
נטל חלק פעיל במלחמה נגד המהבליים,
ובמלחמת ששת הימים שימש בתפקידים
מבצעיים בדרום. במלחמת יום הכיפורים
מילא משימות מיוחדות באוגדתו של
אריאל שרון.

מונה . לאחר מיכרו, כמנהל מח
לקת-הילדות בבית-החולים הממשלתי
צהלון ביפו פרופסור אינסלר מבית
החולים תל-השומר.

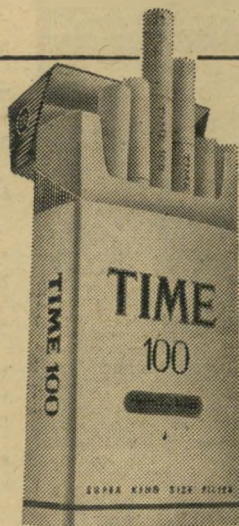
מונה . כמזכיר פרלמנטרי של הסיעה
הליברלית בכנסת סמי טוויג (30), הי
משמש דובר המפלגה ועוזרו האישי של
יו"ר המפלגה אלימלך רימלס.

עומד להתמנות . כמנכ"ל
הרכבת במקומו של יהודה רשף, הי
פורש כדי לחזור למטכ"ל בצה"ל בתפקיד
אזרחי, צבי צפרירי (44), סגן מנ
כ"ל משרד-הבטחון. מועמדותו של צפרירי
הועברה לאישור ועדת-המינויים הממ
שלחית.

פוט . מתפקידו כמנכ"ל מיפעל
נולית לייצור חוטי ניילון במיגדל העמק
אנצו ניצני, שהיה אחראי להקמת הי
מיפעל. במקומו יתמנה לתפקיד המנהל
בנו של בעל המיפעל, פאולו לוי, אך
למעשה ינהל את המפעל המשקיע עצמו,
היושב במילאנו.

נהרג . בתאונת-דרכים בכביש ירו
שלים, ליד רמלה, סגן-ניצב עקיבא בר
ישי, ראש המדור לקרימינולוגיה במח
לקה לזיהוי פלילי במטה הארצי של הי
מיטרה. המכונית, שבה נסעו ארבעה
קציני-מיטרה נוספים, סטתה לפתע מי
הכביש והתנגשה במיבנה בצד הדרך.
הקצינים, ואשה נוספת שהיתה במכונית,
נפצעו.

נפטר . בכפר סחמה שבנפת ג'נין
אחמד עזי חמראן (144), אשר זרע
ותרש את אדמתו עד יומו האחרון. היה
עירני ורבים נהגו להיוועץ בו בעניינים
שונים. השאיר עשרות נכדים ונינים.

הסיגריה הישראלית
שהכל מתפעלים מומנה

**TIME
100**

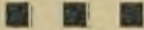
הארוכה והעדינה
אחת היצירות המעולות
של דובק

יצחק רפאל נפל לזרועות משה קול, והמישפחה הגדולה התאחדה שוב

מישפחה שוכחה

לבנו מיליונים נוספים מכספי משלמי המיסים כדי להציל את עסקיו של טיבור רוזנבאום. למראית עין, זה מדהים. למעשה זה טבעי לגמרי. בני המישפחה קשורים זה בזה באפלי עסקים כאלה. הם שותפים בחלוקת תקציבי המדינה והסוכנות והעיר ריות, במסעיו של לאומיים ובני לאומיים, בחלוקת הזמן נות וקומיסיונים ורשיונות וריכוזות, באלף ואחת קומי בינציות שמטרתן היא אחת: להעביר כספים ציבוריים לכיסים מילגתיים ו/או פרטיים. אבסורד גמור היה לחשוב שמישה נהדרת זו תתפרק בגלל כמה סימאיות, איראולוגיות ושפיות מסוג זה, שלא הומצאו אלא כדי לפי בר אוזניהם של תמימים.

מי שייך למישפחה הזאת, ומי לא? זוהי שאלה קשה למדי. אין ספק לגבי הרכב המישפחה המצומצם צמת — זו שהתאחדה עכשיו מחדש מסביב לשולחן. מיפגת העבודה על פלגיה השונים, המפדל, מפ"ם וד"ע.

מה בדבר המפלגה הליברלית? היא שייכת למישפחה מכל הבחינות, ושותפה ברבים מעסקיה. במשך שנים ישבה אף היא ליד השולחן. אם יחליף מישפחה בחשבה את יהושע רבינוביץ בשימחה ארליך, או את גר יעקובי ב"אזימלך רימזט, לא יבחין איש בהבדל. הליברלים הצטרפו לגח"ל, והתרחקו מן השולחן המישפחתי. מאז הם מתעצבים חזרה אל הכסאות המרוי פדים, והדבר מוליד לבטים נואשים. במצב דומה נמצאים אנשי אגודת ישראל ופועלי אגודת ישראל. אלה שקועים בעיסקי המישפחה עד מעל לשטרימל. מיליונים מכספי המדינה זורמים דרכם בכל חודש. מבחינת השיטה ודרכי הפעולה הם קרובים הרבה יותר למשה קול ולאחרון אפרת מאשר לשכניהם מנטור וריקרא.

תנועת החרות רחוקה מכך, למראית עין. אבל רק לי מראית עין. יש קירבה עמוקה בין יעקוב מרידור ואשר ידלין, שותפות אטומטית בין יוסף קרמרמן וצבי רכטר, שלא לדבר על תאומים סימאיים כמו יוחנן בדר וישראל קרגמן.

השאיפה לממשלת ליכוד לאומי אינה זקוקה לאיבוי של ועידת ריבאט או לדחליל המולי חמה הבאה. היא נובעת מן ההרגשה שהמישי חק בקואליציה ובאופוזיציה הוא מאכזות. וזו אילו השותפות המחברת את כל האבות והי בנים, הדודים והדורות, היא עמוקה ואמיתית.

על רקע זה מובנים הלבטים של גוף חדש, כמו רשימתה של שולמית אלוגי, שעדיין אינו יודע לאן הוא שייך. להישאר או לצאת? לצאת או להישאר? מתחת לשאלה זו התחבאה שאלה עמוקה יותר: לחש תייך למישפחה או לא?

אלוגי עצמה באה ממפא"י, והיא בשר מבשרה. אבל מסביבה התקבעה חבורה מגוונת, המתקשה להחליט על מקומה.

השאיפה אל המישפחה היא חזקה. במקרה זה מצאת לה כיסוי איראולוגי בחזון, "המרכז הליברלי" — כלומר, הצטרפות למישפחה עלידי איתור עם ל"ע. הדונן של ל"ע הוא אחד המכניסים ביותר בשוק המישפחתי, ובעליו משולבים בכל עסקי המישפחה בארץ ובחול.

משפחה קרוב קרוב לאן שיעור יותר ליצחק רפאל מאשר למרשה פרידמן. הרעיון שניתן להוציא את ל"ע מן המישפחה והפחם להקמת חדשה, דומה לתוקים פוקוס של האזכרימאים בימי הביניים, שרצו להפוך עפר דזהב.

ברגע האחרון קצצה אלוני החוצה. היא נשארה מחוץ למישפחה. השאלה היא אם זוהי הכרעה סופית, או רק תגובה רגעית. היא מתלבטת.

ולא היא לבדה. החלום תנושן של מק"י לחזור לי מישפחה דרך מפ"ם או המערך, ההחלטה הנחושה של אנשי מוקד, לא להינתק מן הילונים של המערך ול"ע, החזון הפרופסורלי של קבוצת "שינוי" להביא להקמת "מרכז ילני מתון" — כל אלה הם ביטויים לגעגועים מישפחתיים, דרכים לחשתלבות במישפחה.

כל עוד קיימים בדבקים כיסומים אלה, דא יוכלו לקחת חלק במקמת אטרנטובה של ממש לשטיה הרקובה של המישפחה השיטת.

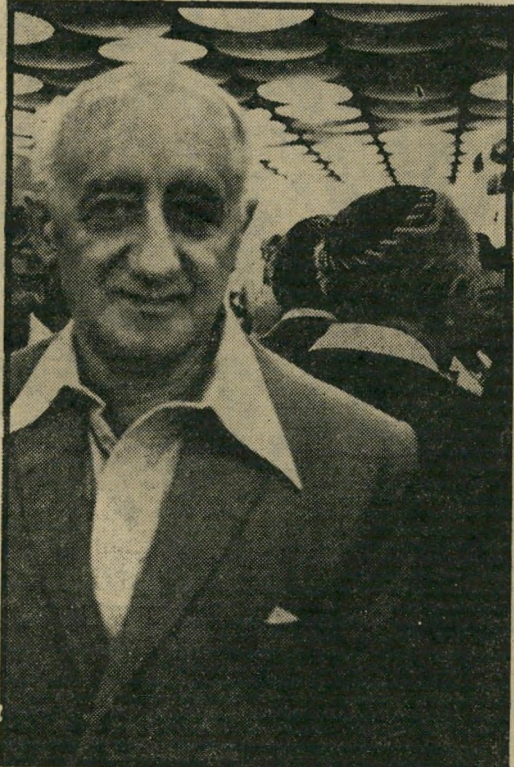

הממשלה החדשה יישנה, שקמה השבוע. מחזיר רה את שלמות המישפחה לקדמותה. אין בה הגיון מדיני, חיצוני או פנימי. יש בה הגיון מישפחתי — ואין הגיון חזק מזה. השיטה ניצחה.

הרגשה זו לא פחתה עם הזמן, אלא גברה ככל שחלפו השבועות והחודשים. ויחד עימה גבר הצורך הנפשי לאחד מחדש את המישפחה. הרגשה זו היא שבאה עתה על סיפוקה. מסביב לשולחן השתררה תחושה של הקלה, של רגיעה. מה טוב ומה נעים, שבת אחים גם יחד.

מי שניזון מהצהרות של פוליטיקאים, ועוקב בי דבקות אחרי ההחלטות של מוסדות מילגתיים, אינו מסוגל לתפוס את האמיתות האלה. אדם כזה משול לילד בתאיטרון-בובות. הוא רואה את הבובות המרביצות זו לזו, את השוטר הרודף אחרי

גב אל גב: השרים קול וחזני

הגנב, את הזאב הבולע את כיפה אדומה. אין הוא מעלה על דעתו שכל הדמויות האלה רוכבות על אצבעותיו של אדם אחד, המשמיע את כל התמליל בקולות שונים. על הבמה מוכן יצחק רפאל לעלות על חבריקדות כדי למנוע גיור פורומי, וגידעון האוונר מוכן לשפוך את דמו כדי לחתן את פסולית החיתון. מיכאל חזני מוכן למות על קידוש השם של ארץ ישראל השלמה, ואילו ויקטור שם-טוב מחרף את נששו למען השלום ואחוזת-העמים.

זה קורה על הבמה. מאחורי הבמה שוררת בין כולם הבנה עמוקה.

מי כולם שותפים לשיטה אחת — כמו בעידיוכנים בשוק, המוכרים סחורות שונות. רפאל סוחר ברגשות דתיים, וקול סוחר ברגשות אנטי-דתיים. מפ"ם סוחרת בסימאיות סוציאליות, ושור תפיה במערך סוחרים במליצות אנטי-סוציאליות. מאחר שאיש מהם אינו מתייחס ברצינות לסימאיות, אלא רואה בהן רק מכשיר לרכישת קולות, אין הסימאיות מפריעות לעסקים המשותפים.

הסימאיות גזויות ומצלצלות, העסקים חבוים ומוצנעים. רק דפעמים מתנגד קשר סמוי לרגעיקט, לפני שמורד חמסך בחיפזון.

הנה נתגלה הציר טיבורי-האוונר-מפ"ם. לכאורה, ציר מזור, טיבור רוזנבאום עוסק בספסרות בינלאומיות. מיכאל צור מוזרים אליו את המיליונים של החברה ליש ראל. געדון האוונר היה פרקליט החברה לישראל, והר ויח עליה הוידעת. נציגי מפ"ם בוועדת-הכספים תובעים

איני יודע מה בדיוק התרחש בישיבת הראשונה של הממשלה המורחבת, כאשר חזרו נציגי המפדל אל השולחן העגול. האם נפל יצחק רפאל לזרועותיו של משה קול, כאשר דמעות של גיל בעיניהם?

האם חיבקו ויקטור שם-טוב ויוסף בורג איש את רעהו, כשהתרגשות חזקת את גרונם? יתכן שכולם התאפקו, כיאה לפוליטיקאים מיקצועיים השודטים בהרגשותיהם. אך אין ספק שכולם חשו בעומק ליבם שפתיפות חזרו ה" אחים האבודים, וכי המישפחה הגדולה התי אחדה שוב.

ש התוהים מדוע מצא יצחק רבין לנכון לפזר את הממשלה הרעה שהיתה, ולהקים במקומה מ" שלה גרועה יותר.

פרשנים מלומדים כיסו את הלוח בחשבונות מסובכים. שלושה פרשו, עשרה הצטרפו. מינוס שניים, עם אחד בספק, וכו' וכו'. הרווח הנקי נראה קטן מאוד. כמו תמיד בישראל, יש הבדל גדול בין התוספת-ברוטו לבין הרווח נטו.

אם כן, לשם מה בא התרגיל כולו? להרחיב את הכספים הפרלמנטרי? כי קושי.

רק"ח ומוקד, שתמכו עד כה בממשלה באופן כימעט עיוור, יצטרכו מעכשיו לשקול טעמיהם כל הצבעה בעדה. קולותיהם, יחד עם קולות ר"צ, מגיעים לשמונה, לעומת שמונה קולות-נטו של חנתת המפדל.

להקנות לממשלה חוסשית-מרון לגבי הפי דריש-לום? לחיפך. יתכן מאוד שח"ה בורג ורפאל אינם, כשלעצמם, קיצוניים יותר מה"ה רבין ואילו, או ה"ה שם-טוב והאוונר. כל אלה הם פוליטיקאים גמישים, יונים וניצים לסירוגין, ולעת מצוא, שבשבת-רוח הרגישות לכל משב, ציכצכים פוליטיים המתלבשים לפי הצו המשתנה של האופנה.

אבל אין כל חשיבות לדעותיהם של ה"ה בורג ורפאל כשלעצמם. חשוב מה מתרחש במפלגתם, וזהי עתה מיפלגה לאומנית-קיצונית, שהחלק התוסס והפעיל בה הוא בעל גוון שובניסטי-מיסטי. הגוף הזה מכתוב למיפ לגה כולה את חסיגיו והקו.

דווקא מפני שה"ה בורג, רפאל וחזני, חזרו לממשלה על רקע עסקי-מיסחרי כה בולט, הם יצטרכו לשמור על הכיסוי האידאולוגי הדל שבו כיסו את ערוותם הפוליטית. הם יצטרכו להיות דתיים יותר מן הדתיקאן, של מים יותר מארץ-ישראל השלמה.

ואין הדבר נוגע רק לחתימה סופית על הסכם להחר זרת הגדת המערבית, כפי שנאמר, כל צעד לקראת הרסדר, כל שינוי נוסח, כל טכסס של גמישות כלפי האמריקאים, וקו לא-ישר בממשלה, ובכל מיקרה כזה יצטרכו ה"ה בורג, רפאל וחזני להתנגד בתוקף, לנאום נאומים חריפים, לגנות, להזעיק שמיים וארץ, לבקש את התערבותו ודחופה של הקדוש-ברוך-הוא. אחרת יקומו מאמיני גוש אחונים ויאשימו אותם בבגידה.

עם הצטרפותם של שלושת המוסקטרים האלה לממשלה, התרחקה הממשלה עוד יותר מן היכולת לפעול שלהגת הסדר. יהיה לה עוד יותר קשה להסתדר עם האמריקאים — שלא לדבר כלל על הסדר עם הערבים.

אם כן, למה עשה זאת רבין?

תשובה על כך אינה נעוצה באריתמטיקה פרי למנטרית, וגם לא בחישובים מדיניים ודיפלומטיים. היא טמונה במהות המימד השולט בארץ.

המפדל היא אבר מאברי המימד הזה. השיטה למישפחה הגדולה — ממש כמו מיפגת העבודה עצמה, הד"ע ומפ"ם.

כל אמת רוצה שבנה הטועה יחזור הביתה. אין צורך לחפש לכך סיבה רציונלית. זהו קול הדם, קול הדחף המישפחתי הטבוע בלב.

הקשרים המחברים יחד את בני המישפחה הזאת אמצעים יותר מכל שיקוד טכסיפי חזקה. הם מורכבים משותפות-שני מסורת וע" סקרים, שותפות של סיגנון ודרכי-מחשבה, שותפות של שיטה ומחזות.

כאשר נעדרה המפדל כל המסיבה המישפחתית הר קרויה "ממשלה", הרגישו הכל שחסר משהו. שיש חלל ריק, שהעסקים אינם מתנהלים כרגיל. הכסאות הריקים יצרו הרגשה כללית של אי-נוחות.

**הופעה זוהרת
קסם אישי
בכל שפופרת...**

צבעי שיער "קולסטון פלירט" המשופרים
וידי האמן של הספר שלך
מבטיחים גוון נכון לתסרוקתך
ובטוי לאשיותך הקוסמת

בפאטאליזם גמור חמתין
האזרה למידחמה חבאה
וזשואה הכזבית

שעוריותהשחיתות שרדפו זו את זו, יכלו לכבא את רוחו של כל אדם. אחרי השעוריותה של בנק ארץ ישראל בריטניה באה השעוריותה הכפולה של טיבור רוזנבאום ומיכאל צור (ראה עמודים 25-26). נדמה היה שזהו שיא, שאי אפשר לעבור אותו. אולם שעוריות הקומיסיון על הרכש הביטחוני של ישראל שבר גם היא זה.

כאשר נודע כי קצינים בכירים של צה"ל ופקידים בכירים של משרד הביטחון, שהיו אחראים להזמנת נשק וציוד לצה"ל, בסכומים של מיליארדים, פרשו מתפקידיהם והפכו סוכני הייצוגים, תמורת עמלה של מיליונים (ראה מיסגרת). — נוצר הרושם שאין עוד אבר בגוף המדינה שאינו נגוע בריקבון.

הילולתהמיליונים סביב עיריית אילת והפרשת הסגנונית של אבנר תומר (ראה עמודים 18-19) הוסיפו נופך לתמונה כללית זו.

"לא!" לכל העושים. במדינה נורמלית היו שעוריות נוראות אלה גורמות לדיכאון ולייאוש. אולם בישראל, כך נדמה, יצא מתוך מעוז. כי השעוריות הסתיו לפי חזות את הדעת מבטות הגורמות לדיכאון עמוק הרבה יותר.

שתי המוטטיות — שכל אחת מהן דיבה כדי לערער את סידריהשילטון במדינה רגילה — התחרו השבוע על כותרות העיתונים.

במערכת החוץ של ישראל אירעה התימוטטות מוחלטת. כל עמדות הממשלה עד כה הפכו בלתי רלוונטיות. בפני ישראל נותרה אופציה יחידה — לנהל משאומתן עם הפלסטינים, ואילו הממשלה שללה אופציה אחרת זו מכל וכה (ראה עמודים 10-11).

למעשה נותרה ממשלת ישראל השבוע, בגלוי, ללא תשובה על הבעיה העיקרית של קיום המדינה. אפילו התשובות המדומות, שהושמעו עד כה, התפצלו. הממשלה יכלה לומר רק מילה אחת — "לא!" — לחביבת כל ממשלות העולם, מהן עוינות (כמו צרפת) ומהן ידידות (כמו רומניה), ואף להצעה המוזנת של ארצות הברית: להסתדר עם הפלסטינים.

במצב זה נותרה אפשרות יחידה — התימלחמה. אוחזי ישראל המתינו לה בפאטאליזם גמור, כשם שהמתניו השבוע לירי רה — כאילו היתה המלחמה תופעת-טבע שאין שליטה עליה.

המופקרים קוראים דצנע. כאילו לא די בהתמוטטות טוטאלית זו בחוץ, גלוותה אלה התמוטטות דומה במערכות הכלכלה של המדינה.

שתיהן היו, כמובן, קשורות זו בזו — אך אחרת ישראל לא רצו להכיר בכך. דהיות המדינה אל שיתת-הרגל נראתה כתופעה נפרדת.

כבר עתה נופלת רמת-המחיה בהרבה מזו של מדינות אירופיות ואמריקאיות, כי עלות רמת-התפתחות דומה. השבוע ישבו ראשי המדינה ודנו כיצד להוריד רמת רמת-המחיה עוד הרבה יותר — מבלי לחיות בטוחים שהדבר יביא להבראה אמיתית.

באותו פאטאליזם שבו המתין למלחמה הבאה, המתין האזרח גם למכות כלכליות אלה. הוא קרא בעיתון כי בקרוב לא יוכל עוד להרשות לעצמו לנסוע לחו"ל, לטייל בכבישי הארץ או לרכוש מיצרכים ושרותים שהם מבונים מאלהים לעמיתיו בחו"ל. היה לעניין גם צד היתולי: האיש שיקרא לו להקט את ההגורה ולהוריד את רמת-המחיה, היו אותם השירים, הפקידים ואליהיהו שהיו קשורים בשעוריותה של כלכליות השונות, שביזבוז מאות מיליונים מכספי המדינה בעסקים שוורים, ושמוטי פים מדי יום לתת למדינה דוגמה חייה של ביזבוז שהצני.

אולם האזרח הישראלי הוא יצור סביבני. הוא מתחיל לבאות בהרגשה של חוסר-אונים, מתוך תיקוה שתומה שיעלית, איכשהו, להערים על השואות: המדינה והכלכלית כאחת.

מי הם הנציגים

של יצורי הנשק

הנהנים מכל נשק

התגיע לישראל

כמובן אנשים ישרים, לויאלים למדינה ולמערכת הביטחון, ומוכנים לשאת פעול הביטחוני גם אחרי שפרשו משירותם הביטחוני, תמורת עמלה ודמי-שירות.

הבולט והמפורסם שבאלה הוא אלוף (מיל.) עזר וייצמן, יו"ר מועצת המנהלים, ועד לפני זמן קצר גם בעל-מניות, בחברת אלקל, המייצגת בישראל ספקי מנועים למטוסי-קרב, ספקי ציוד אלקטרוני מתחכם, ועוד שורה נכבדה של יצרנים מאלה ה"מיצרים אלפי פריטים צבאיים הנצרכים ע"י מערכת הביטחון. עזר, שהוא כידוע גם אחד ממנהלי החברה הימית של יעקב מרדור ומילא ברנר, זכה בשלל נציגויות הרכש, אחרי שרובן נלקחו מידי ה"ר פוקה הירש בעיקבות הסתבכויותיו.

אחרים גילו חזון הלוצי והצלחה, כי המלצת גורמי הביטחון, להשיג נציגויות של ספקי נשק עוד קודם שישאלו כנסה עימם לעיסקות-נשק גדולות. אחד מאלה הוא תדי קני, איש חיל-

האוויר לשעבר, מידריהם הקרובים של עזר וייצמן ומוטי הוד. הוא הפך לנציג של יצרניות ציוד אלקטרוני מתחכם, עוד לפני שהייתה האוויר הישראלי הפך לקוח של אותן חברות.

מוטי הוד עצמו, המכהן עדיין כעוזרו המיוחד של שר הביטחון — תפקיד שממנו הוא עומד לפרוש בקרוב — יהפוך ככל הנראה גם הוא נציג של אחת החברות המספקות נשק לישראל. כבר הוצע לו להצטרף לחברת אלול, זו שעזר וייצמן עמד בראשה.

הצעת חוק

ע"י יפקי הנשק הפורחים במדינת ישראל, מושכים רבים וטובים. רק השבוע גילה הימון הארץ, כי תתאלוף חיים ירון, מי שכינה עד לפני כמה שנים עות כראש מחלקת הציוד בחיל-האוויר — התפקיד השלישי בחשיבותו בחיל, סיים את שירות-הקבע שלו והצטרף מיד לחברת האחים מילצ'ן, המייבאת בין השאר גם ייבוא ביטחוני בסכומים עצומים.

הוא מונה כמנהל הטכני של החברה, ויחד מתפקידיו יהיה לפעול לקבלת ה"נציגות בארץ של קונצרן גנראל דיינמיקס, העומד לייצר את מטוסי-הקרב האמריקאי החדש 9A. וואי 16, שצה"ל רוצה לרכשו עבור חיל-האוויר כמטוסי-הירייה החדש.

הארץ גילה עוד, כי לפני תתאלוף ירון, כיהן בתפקיד המנכ"ל לעניינים הי-טניים בחברת האחים מילצ'ן אלוף (מיל.) שלמה ("צ"צ"). להט, כיום ראש עיריית תל-אביב, היה זה להט שסייע לחברת האחים מילצ'ן להשיג את הנציגות בארץ של החברה המספקת את טילי ההוק.

כראש חברת האחים מילצ'ן, שמכרה לצה"ל לפני מספר חודשים מטוסי-נוסעים בני 11 מושבים של חברת התעופה ה"אמריקאית ב"ן, עומד אנון מילצ'ן, צעיר דינאמי, שבשלוש השנים האחרונות הפך נציג בולט של ספקי הנשק.

דמות מוכרת נוספת בחוג הסגור של הגורמים הוא אלוף-מישנה (מיל.) יעקב גימורו, מי ששימש שנים רבות כנציג צה"ל באחת המדינות המיוחדות-הימיות, גימורו, המתגורר בוויילא מוצפת עתיקות בסביון, אינו רק אספן עתיקות, אלא גם אספן לקוחות. הוא לא הצליח אומנם לקבל נציגות של יצרניות-נשק כלשהי בישראל, אולם לעומת זאת הוא הפך נציג של מערכת הביטחון למכירות ציוד צבאי למדינות אחרות.

אפילו טיבור רוזנבאום, הזכור לטוב, היה במשך תקופה מסוימת קשור בצורה עקיפה בעיסקות מסוג זה. באמצעות אחת החברות הוואדזיות שלו הוא מימן כמה עיסקות-רכש גדולות של ישראל, היה קשור לפרשת רכישת 50 המיראז'ים בי צרפת, שהועברו אחר-כך ללוב בשל האמרי-באג, ובקניית ספינות שברג.

שיטת "הגורפים" היא אחד הסימפטומים של המחלל הביטחוני שנחשף במלחמת יום-הכיפורים. קיומה במדינה הכורעת תחת גל המעמסה הביטחוני הוא שעי-רוריה הוועקת לשמים.

השבוע חשו ראשי השילטון בארץ כי חשיפת שעוריותה הגורפים עלולה לקום את העם נגדם. משרד-הביטחון, בראשותו של שמעון פרס — האחראי יותר מכל האחרים להנהגתה של שיטת הגורפים — הביטחון הצעת-חוק שתשים לה קץ.

נציג-הרכש מילצ'ן ואשתו
לכל אנשי שלמונו

מודיעין או לסירייה-הירי של המטוסים. מכל סרט כזה גובים פן וחבריו עמלות. אגב, למרות כל החסדים והמתנות ש"קבל, לא החזיר איסן פן טובה למיטיביו. כאשר פרשו משה דיין ושמעון פרס מי תפקידיהם הממלכתיים וממפלגת העבודה והקימו את רפ"י, העדיף פן להמשיך ל"קיים את יחסיו הטובים עם הצמרת הי-טחנית החדשה. ראשי רפ"י ציינו אז במרירות את העובדה שהוא לא נימנה עם אלה שחילקו את אחויו העמלות ש"קבלו. עם חבריהם הפוליטיים הנדכאים בתקופותיהם הקשות.

נאמנות כפולה

א"י סר פן הוא הדוגמה הקלאסית ל"שיטת הגורפים". אחרים שאחרי ש"י רותם הממלכתי והצבאי גילו לפתע את עולם העסקים הממלכתיים, הלכו בעיקבותיה. כמה מהם הפכו במרוצת הזמן לבעלי נאמנות כפולה. מול נאמנותם אלה שהעניקו להם את מתנות-ההיגום, ניצבה נאמנותם לבוסים החדשים שלהם — יצרניות-הנשק במדינות המערב. ידועים כמה מיקרים ש"בהם הכריעו הגורפים לטובת מעבידיהם. הם יכלו לשלם אותם במידע על מחי-רים שונים שניתן לתבוע ממדינת-ישראל תמורת כלי-נשק שונים, בהתאם למידת הנחיצות והדחפויות שלהם בצה"ל. הם סיפקו גם מידע על לחצי-שניתן להפעיל לגבי מועדי תשלום וכיוצא בזה.

תעלומה שורדאי לא ניתן יהיה לגלותה אף פעם, מטעמים ביטחוניים. היא איזה ציוד צבאי הצליחו אותם נציגים למכור למדינת-ישראל — ולגבות דמי-עמלה מ"מחירו — מבלי שצה"ל או מערכת הבי-טחון יודקשו לו בכלל. אם יגיע יום בו ניתן יהיה לחשוף את כל עיסקות-הרכש של ישראל, עלולות או להתגלות שער-ריות שהחברה לישראל תחוויר לתומתן. כל האמור לעיל, אינו נוגע כמובן לכל נציגיה-הרכש המוכרים בכתבה זו, שהם

בה זכה במתנה, קבלת עמלה מכל מטוסי-קרב שקנתה מדינת-ישראל מצרפת. באותן שנים, כהן היתה צרפת ספקית הנשק הכימית-בלעדית של ישראל. ה"ציאה מדינת ישראל כמיליארד דולאר ל"רכש מטוסים מצרפת. אחוז בלתי-יודע מסכום זה זרם לכיסיו של איסן פן וכמה משותפיו, שרובם-ככולם היו גם הם עובדי דים-לשעבר של משרד-הביטחון.

כך נקבע תקדים לגבי שיטה שהופעלה מאז ועד היום: מהן מתנות-היגום, המבי טיחות הכנסה קבועה של מיליונים לכל החיים. קבוצה קטנה של אנשים, רובם ככולם פקידים בכירים במשרד-הביטחון לשעבר או מפקדים בצה"ל, שהיו מקורבים לצלחת ומ"אנשי שלמונו", גרפו נתח שמן מהמעמסה הביטחונית המונחת כל השנים על אזרחי המדינה.

מתנות-חינם

גורפים אינם סחרי-נשק במובנה המקובל של המילה. הם אפילו אינם מתחכמים. אין בכוחם להשיג עבור צה"ל נשק שלא ניתן להשיג באמצעות מגעים מדיניים. הם בסך הכל פרוטקציונרים. ה"מקבלים נתח מהעונה הביטחונית הלאומית. עיסקות-הרכש של מדינת ישראל, ה"נמנות כיום עם הגדולות שבצרכניות הנשק בעולם. מנהולות ונחמנות באמצעות מגעים מדיניים בין ראשי מדינות. את פרטי העיסקות משלימות מישלחות-הקניות של משרד-הביטחון.

אבל יצרניות-הנשק, המספקות את הנשק לצרכן לא אחרי קבלת ההיתר המדיני לכך, הן חברות פרטיות. כל חברה כזו מחזיקה בדרך-כלל במדינה הצרכנית נציגות המטפלת בצד המיסחרי של העיסקה, בהתכתבות, בביקורת המישלוחים, ובגביית התשלומים והעברתם ליצורן. והיו משימה שאינה צריכה כישורים מיוחדים. גם פקיד ממשלתי בכיר היה יכול לבצע אותה. אבל לא צה"ל ולא משרד-הביטחון היו מוכנים לטול תפקיד זה על עצמם, להקים נציגויות פיקטיביות ולהבטיח שדמי-העמלה עבור הנשק הנוכח יחזרו לקופת המדינה. ההסבר הסתמי לכך היה שמערכת הביטחון פשוט אינה בנוייה למלא תפקיד זה: אין לה כוח-אדם לכך. משום כך נססרו נציגויות יצרני הנשק, תמיד לפי המלצת צה"ל ומשרד-הביטחון, לאנשים המקובלים כמהימנים.

איסן פן, למשל, היה לא רק פקיד בכיר במשרד-הביטחון. הוא היה גם מי ידיו הטובים של האלוף עזר וייצמן, או מפקד חיל-האוויר, שהיה סועד על שולחןו בקביעות. מטביית-התפתחה שמעון פרס, במלאת לו 40 שנה, נערכה בביתו של פן. אך נציגות תעשיית מטוסי-הקרב הי צרפתית, לא היתה המתנה היחידה שהזכו פן וחבריו. בשעתו, בשנותיה הראשונות של המדינה, החזיקו מסדות ממלכתיים מסוימים בבעלות על נציגויות ישראליות של חברות מסחריות בינלאומיות. עם ה"תלקותו של ב"רגוריון מהשילטון, הוחלט ל"העביר נציגויות אלה לידיים פרטיות.

כך זכו איסן פן וחבריו בנציגויות של חברות כמו דוקא וארלייט, במכנסיות להם לא פחות מנציגויות-הנשק שלהם. צה"ל הוא צרכן נכבד של סירטי-צינול, סכומים עצומים מוצאים עליידי מערכת הביטחון לרכישת סירטי-צינול למטרות

הקואליציה

נערה קוטפת עלי-כותרת

כמה פעמים שינתה

שולמית אלוני את

דעתה תוך 48 שעות.

מה גרם לכך?

כן, לא, כן, לא — כנערה הקוטפת עלי-כותרת של פרח כדי להחליט אם הנער אוהב אותה, כך התנהגה השרה לשעבר שולמית אלוני, בתחילת השבוע שעבר, עת היה עליה ועל סיעתה להחליט אם להישאר בקואליציה או לפרוש ממנה, עם הצטרפות המפד"ל לממשלה.

אלוני רצתה להישאר ליד שולחן הממשלה, אולם לאחר התקפותיה על המפד"ל, ובעיקר על שריהדות החדש, יצחק רפאל, לא יכלה מבחינה ציבורית לעשות כן. היא רצתה שחברי תנועתה יכריחו אותה שלא לפרוש.

לשם כך היא הביאה, ביום השני ש"עבר, למועצת ר"צ, אשר היתה צריכה להחליט בנושא זה, את מנהיג הל"ע, השר משה קול, כדי שישפיע על צירי המועצה להצביע עבור הישארות בממשלה. אולם אפילו קול לא עזר, והמועצה החליטה ברוב של 38 נגד 12 על פרישה מהממשלה.

כן, לא. למחרת, היום השלישי, זרק ראש-הממשלה יצחק רבין פצצה טלפונית, הציע לאלוני להישאר בממשלה תמורת קבלת תיקי-התיקשורת.

לאלוני נראה היה כי זה מאפשר שינוי באותו ערב היא כינסה שוב את מועצת התנועה, העלתה בסניה את הצעת ראש-הממשלה.

למרות שפרישת ר"צ מהקואליציה לא היתה על רקע איש תיקים, ולא לאלוני לא איכפת הית להישאר בממשלה גם ללא תיקי-התיקשורת, שינתה לפתע המועצה של תנועתה את דעתה, וברוב של 26 נגד 25 החליטה בעד הישארות בממשלה. כשאלוני עצמה אינה משתתפת בהצבעה.

בשימחה רבה הודיעה אלוני באותו ערב לראש-הממשלה על הישארותה בממשלה. נקבע ביניהם בלמחרת תבוא השרה ל"חתום על ההסכם הקואליציוני, שעות

שינתה שולמית אלוני שוב את דעתה ומצאה עצמה מחוץ לממשלה? אלוני עצ"מה טענה: "אני אישיות מפוצלת. לבסוף החלטתי שאני, שכתבתי את הספר ה"הסדר, לא יכולה לשבת איתם, עם הדתיים, בממשלה.

אולם שמועה, המוכשת בתקופות רבה על-ידי בועז מואב, אשר מקורה דווקא בחוגי משרד-הראש-הממשלה, מספרת כי אלוני הודיעה בבוקרו של יום רביעי, כי חבר סיעתה, בועז מואב, הטיל וטו. מואב דרש, "כך אמרה אלוני לרבין על פי שמוע"ה זה, "למנות כסגן שריהותיקשורת, ו"איים כי אם לא ייעשה כן — הוא יצביע נגד חממשלה".

לפי אותה גירסה, דחה רבין על חסף את הדרשה, וכדי למנוע קרע בתנועתה, נאלץ צה אלוני להיכנע לווטו של מואב.

תיירות

אירונסיי

לא שיחק ברידג'

האורחים מחו"ל היכו

שעות — ושרי-התיירות

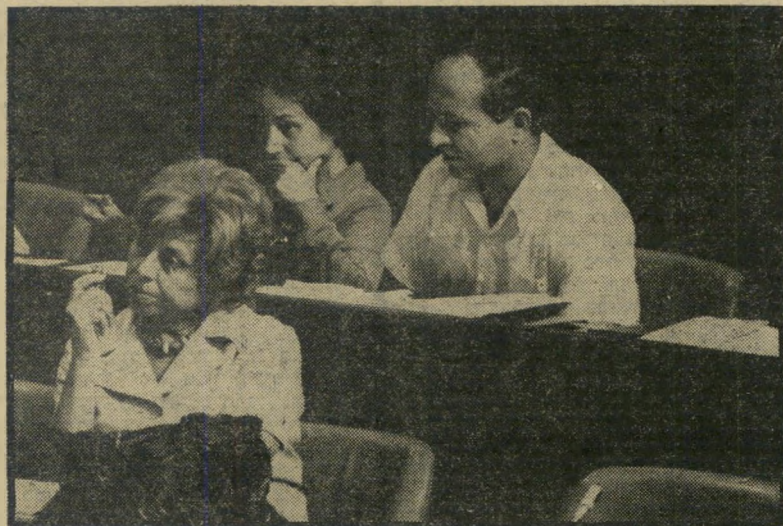
לא הופיע למעמד החגיגי

בעיני אורחים מחו"ל, שרי-התיירות משה קול, הוא חבר ממשלת ישראל, ולגביהם הוא אישיות נכבדת.

בעיני ישראלים, שרי-התיירות הוא איש האהוב לקבל אורחים מחו"ל, להתאמץ ו"לדבר בפניהם באנגלית המשובשת שלו, לדאוג לצלמי טלוויזיה, להשתתף בקוקטיי לים ובארוחות-ערב שלהם.

לכן נדמה היה כי התיכונן הרב שהשק"עו המארגנים בערב פתיחת התחרות על אליפות אירופה במישחק הברידג', הנערכת לראשונה בארץ במלון השרון בהרצליה, יניב פירות. נדמה היה כי האורחים מחו"ל ייהנו ממעמד מיוחד עם שר ישראלי.

"אמנם, היו לנו מיספר בעיות", מספר ראש הוועדה המארגנת של אליפות ה" ברידג', דויד ברדך, "רצינו לערוך את הפתיחה החגיגית בשבע וחצי בערב, וקול עמד על כך שזה יתחיל בשעה שש וחצי, היינו צריכים להטריח את כל האורחים,

ח"כים מואב, פרידמן, אלוני

בפנים? בחוץ? בפנים? בחוץ?

שעה אחת קודם, אולם כולם קיבלו זאת בהבנה. "אין קוד בטלפון. בשעה שש ושלוש שים, במצא-השבת האחרונה, המתנינו לי מעלה משש מאות אורחים, כולם לבושים חגיגתי ונירגשים, להופעתו של שרי-התיירות. הם המתנינו חצי שעה, המתנינו שעה, המתנינו שעותיים — והשר משה קול לא הגיע.

"לא רק שהוא לא טרח לטלפן ולהודיע לנו שהוא לא בא", רתח ברדך, "אלא שי הוא אפילו לא טרח לטלפן למחרת בבוקר ולהתנצל. עכשיו יודעים לא רק צופי ה"טלוויזיה, אשר ראו את כירכוירי קול סביב איירונסיי, איזה מין שרי-התיירות יש להם, אלא גם למעלה מחמש מאות אורחים מכל רחבי תבל, יודעים עד כמה מילה של שר בישראל היא מילה".

מיספר לפני הצגת השרים החדשים של המפד"ל בפני הכנסת.

אולם, במשך הלילה שינתה אלוני את דעתה. היא הודיעה לחבריה כי היא מצר"פת את קולה, באחרון של 12 שעות, ל"מתנגדי הישארות בממשלה בהצבעה שי נערכה בלילה הקודם, ועל-ידי כך יצרה מצב של תיקו. תקנון ר"צ אומר כי במצב זה המחליטה הסופית היא סיעת ר"צ בכנ"ס: אלוני, ד"ר בועז מואב ומרשה פריד"מן, כל שלושת חברי הסיעה היו תמימי-דעים: לעזוב את הקואליציה.

לא, כן, לא. מה קרה באותו לילה, בו * פרט פיקאנטי: באותו זמן סירבו מנהיגי המפד"ל לאפשר לאריק שרון להופיע בפני מרכז מיפגתם, כדי לשכנעו שלא להצטרף לממשלה.

* תחתון חיים החזיות הצרפתיות HUIT 8

בלי חסר * מקסים * סקסי * ב"ד צבעים

עם חזיות HUIT 8 את מרגישה "בלי"

(*) עם קניית חזיה כחולה, תקבלי תחתון חיים.

לחשיג: סלון, "מלכה", פסז' דיזנגוף ת"א
ובסלונים המובחרים.

ל'ורנס אוליביה
מייקל קיין

שבוע 2 — הצגת בכורה ארצית
קולנוע, "פאר" ת"א — 4.30, 7.00, 9.30

לפי המחזה המוצג בהצלחה שנה ששית בלונדון

ביזבוז בצמרת:

קו ברילב פרטי באוויר!

ברורה של כל הגורמים. מבקרה מדינת בדק את העניין ומצא שאין בכך כל פסול. זה נעשה במסגרת שירות המילואים של השר בצה"ל. השר הוא טייס, וחיל האוויר מאפשר לטייסים מסוגו לצבור שעות טיסה כדי שרשיון הטייס שלהם יהיה תקין. גם במלחמת יום הכיפורים הטיס השר מטוס צבאי, ולא פעם אחת. כנראה שחשוב לצה"ל שיהיה בידו רישיון טייס בעל כושר, אם חיל האוויר מעוניין בכך, יש סידור.

גם שילטונות צה"ל לא מצאו כל פסול בעובדה שהשר ברילב משתמש במטוס של צה"ל לצרכיו בתוקף תפקידיו הממלכתיים. הסביר דובר צה"ל, תתאלוף דב שיאון: "צה"ל לוקח בחשבון שבברילב, כאיש מילואים, עשוי לפקד על עוצבה בזמן מלחמה. משום-כך הוא סס טיסות אימון, כדי לשמור על חכושר שלו. הוא מטוס את המטוס עצמית, למטוס יחד עימו ארמיה (אישים רמי-עלה) או כל מיני אנשים אחרים מהדרג הפיקודי. הוא יכול, על פי התקנות, לגצל את ההזדמנות ה-חגיגית בה הוא נוסע לשיבת הממשלה, כדי לצבור שעות טיסה. גם אלוף (מיל), מרדכי הוד עושה זאת, וכל אלה שלמדו טייס מקימים את הכושר שלהם על-ידי טיסות אימון. זה דבר די מקובל בעולם. זה כמו לעשות התעמלות בוקר."

ר' שני כמכין: היבט נוסף לכל הפרשה. חיים ברילב, נוסף להיותו שר בממשלה, הוא גם אישיות פוליטית. צה"ל החליט, כידוע, שלא לשלב אישים פוליטיים במסגרת מערכת המילואים שלו. מסיבה זו נפסל, למשל, אלוף (מיל), אריק שרון, מלקבל מינוי במילואים. אולם צה"ל אינו סבור שבהעמדת מטוס צבאי לרשות השר ברילב יש משום פוליטיזציה של הצבא. "אם אריק שרון ירצה להתאמן ביי במיטתו של צה"ל, אמר קצין בכיר, "כדי לשמור על הכושר שלו, צה"ל יהיה מוכן לאפשר לו זאת."

כמו בקו ברילב שעל הקרקע, כך גם

ועל עצביו, ומגיע תמיד לשיבות הממשלה רענן ופורה.

המבקר בדק

ואישר

אבן השר ברילב מבוקש לא רק בשיבות הממשלה בירושלים. לפחות אחת בשבוע הוא נאלץ, בתוקף תפקידו, לערוך סיור ברחבי הארץ, לחנך מיפעל תעשייה חדש, לסגור מיפעל כושל, ולפקח באופן אישי על חיי המיסחר והתעשייה בארץ.

כל מי שזוכר כיצד נראים סיורים כאלה מיומני כרחל הישנים, כשפמליה שלמה של פקידים ועוזרים נלווית אל השר בסיוור, יבין ודאי לליבו של ברילב המבקש לחי סוך. חסל סדר השיירות הארוכות, הי עולות לרגל למיפצה-רמון או לחצור הי גלילית. עכשיו ניתן להכניס את כל הי כבודה אל תוך המטוס הקל של חיל האוויר, והשר בעצמו מטוס את פקידיו אל מקום הביקור.

וזה עוד לא הכל. כל מי שמקורב לנהגי שרי-הממשלה יודע על תלונותיהם לגבי המשימות המוטלות עליהם. נהגי השרים מתלוננים לא אחת שהם נאלצים להסיע את נשות השרים לכל מיני מסעי קניות וביקורים פרטיים. אצל ברילב נפסל נהג נוסד זה. הוא פשוט מטוס את אשתו יחד עימו במטוס של צה"ל.

אבל מה? תמיד ימצאו כמה צריאופק וחשדנים, שענים תחיה צרה בשיטות הי חיסכון החדשות שמנסים להנהיג במדינת. כך אירע גם לקבוצה של ששה רופי אים, שגוייסו למילואים בתקופת מלחמת ההתשה שלאחרי מלחמת יום הכיפורים. באחד הימים הגיעה הקבוצה לאחד משדות התעופה בארץ, כדי לצאת למקום שירי תה הצבאי. והנה, מה ראות עיניהם? השר ברילב, בתלבושת אזרחית, יוצא ממכונית השר שלו, עולה על מטוס-סיור קטן של צה"ל, כשרעייתו ומזכירתו נלוות אליו, וממריא עימן לשחקים ירושלמים.

להדק את החגורה-

וליהמדיא!

ר'האוצר, יהושע רבינוביץ, יצא השבוע בקריאה נירגשת אל העם: "להדק את החגורות!"

אולם אחד בישראל לא המתין לקריאתו של רבינוביץ. הוא החל מהדק את החגורה עוד קודם לכן. לפחות סעמיים בשבוע, נוהג שרי-המסחר והתעשייה, חיים ברילב, להדק את החגורה.

הוא עושה זאת כשהוא יושב במטוס סיור קל של צה"ל, אותו הוא מטוס במו ידיו. הוא מהדק את החגורה שעל מותניו וממריא.

אלא שהדוק החגורה של חיים ברילב אינו סס חוסך לעם-ישראל כסף. נהפוך הוא. הוא עולה לעם ישראל בכסף טוב: סכומים המסתכמים במאות ואפסי לירות מדי חודש.

מ'י שמכור שטיסותיו של האזרח חיים ברילב במטוס שהוא רכוש צה"ל, הי מטוס בדלק מטוסים צבאי, הוא ביזבוז — אינו אלא טועה. שכן השר ברילב אינו סס סתם להנאתו הפרטית, בגלל שג' עון הטיסה שלו. הוא אינו יוצא לטיולים סתמיים בשמי הארץ, וגם לא כדי לנפנף בכנפי המטוס לשכניו שבשכונת רמת אביב.

כמי שמופקד על משרד ממשלתי, שיש לו נגיעה ישירה לחיים הכלכליים בארץ, כמי שאחראי לסיקוח על המהירים ולמיש' טר הקימוצים והחיסכון שצריך להנהיג במשק של תקופת-הירום, יודע השר ברי לב לשלב את המהנה עם המועיל. הוא משתמש במטוס של צה"ל ככלי-רכב פרטי רק כשהוא נאלץ, לרגל תפקידו הממלכתי, לצאת מתחומי העיר תל-אביב. ישיבות הממשלה, למשל, נערכות ב-

בקו ברילב האווירי, לא הכל הוא כשורה. בשנתיים האחרונות היו לשר-טייס ברילב שתי תאונות-מטוס על הקרקע. האחת מהן אירעה בשנת 1972, כאשר השר ברילב נתקל במטוסו באחד המיכשולים על מס' לול-המראה בשדה דב. השר ניצל, ורק אחד ממנועיה-המטוס נפגע קשה.

הנהוג המקובל בחיל-האוויר לגבי מיק-רים מעין זה הוא שטייס המתנגש על הקרקע וגורם נזק למטוס שבידיו, מועמד לדיון. אם הוא נמצא אשם ברשלנות, הוא צפוי לקנס, הורדה בדרגה ואפילו מאסר. חיים ברילב לא הועמד כמובן לדיון, בגלל דרגתו הבכירה. אולם הוקמה ועדת חקירה לחקירת נסיבות התאונה. הוועדה לא ניקחה את ברילב מאחריות ישירה לתאונה, אך גם לא הטילה עליו כל עונש. לפני זמן לא רב אירעה למטוס שהטיס ברילב תאונה נוספת על הקרקע. פרטי תאונה זו אינם בחורים. אולם אין כל מקום לחשש. השר ברילב לא יאלץ לשלם מכיסו את מחיר הנזק שנגרם במטוס, או לשבת, חלילה, בכלא צבאי.

וכך, יכול השר ברילב להמשיך ולשמש דוגמה ומופת לעם במצור, בתקופת-הירום כלכלית, כיצד מהדקים את החגורה ומני-היגים, מרצון, וללא כפייה, מיטער של חיסכון וקימוצים.

משום מה סברו אותם רופאים שיש פגם אסתטי בעובדה ששר בממשלת-ישראל משתמש במטוס של צה"ל לטיסה פרטית בתוקף תפקידו הממשלתי. אחד הרופאים, פסיכולוג במקצועו, לא יכול היה להבליג. הוא כתב מיכתב למבקר-המדינה, ביקש ממנו לבדוק מדוע משתמש ברילב במטוס של צה"ל כבמונית-אוויר פרטית.

מבקר-המדינה הוא, כידוע, איש יסודי ומהימן. לא עברו שבועות רבים והמתלונן קיבל מיכתב תשובה מנומק ומפורט ממיש' רד מבקר-המדינה. נאמר לו שתלונתו נבדקה ונחקרה, והתברר שאין כל פסול בקו ברילב האווירי. כי השר ברילב הוא, כידוע, גם רב-אלוף (מיל). בצה"ל, ואם הוא מטוס צבאי, הרי הוא עושה זאת במסגרת שירות-המילואים שלו. אין בכך כל עבירה וכל פגם אסתטי. הכל נעשה כסוף לתקנות ולחוראות.

תאונות

על הקרקע

ה סביר דובר משרד המיסחר-התעשייה, גד סואן: "כן, השר משת-מש מדי פעם במטוס שמעמיד צה"ל ל-רשותו. חטיסות שהוא עורך נעשות בידיעה

ירושלים. שרים אחרים, העולים לבירה כדי להשתתף בשיבות אלה, פשוט מבני בונים את כספי הציבור בכלי-הרכב הממלכתי שלהם. שורשים דלק טוב בנסיעות לירושלים וחזרה לשפלה.

אבל השר ברילב עולה לירושלים ב-מטוס פרטי, שלמרות היותו צבוע בצבעי חיל-האוויר ורשום המטוסים של צה"ל, הוא נועד לשימוש הפרטי בילב, כאותם ימים בהם הוא משתמש בו.

מ' ביתו שבשכונה הצפון-תל-אביבית מגיע ברילב במכונית-השר שלו ל-שדה דב שבצפון תל-אביב. שם הוא עולה אל המטוס הצבאי, נוטל את ההגה לידיו, ממריא ומטיס את המטוס — מהר, קצר ואלגנטי — עד לשדה-התעופה עטרות ש' ליד ירושלים. שם כבר ממתינה לו מכונית אחרת של משרדו. המסיעה אותו לשיבות הממשלה.

ישיבת הממשלה יכולה להתמשך, אבל המטוס הצבאי ימתין לשר עד שתסתיים הישיבה. הוא יחזור, יטיס אותו לתל-אביב וינחת במרחק של כמה מאות מטרים מ-ביתו.

כך חוסך השר ברילב מזמנו חוקר של עובד-מדינה בכיר, שומר על קור-רוחו

מאחרי שולחן-כתיבה, בודד ובוסח בעצמו, חולש אבנר תומר על עסקי המיליונים

חידה ושנאה תומר

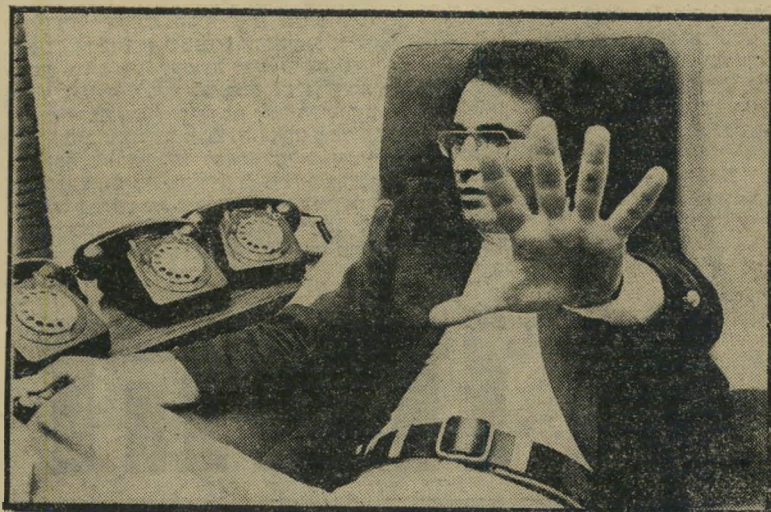
המוני ישראל שמעו השבוע לראשונה את שמו של אבנר תומר, ראוהו על מסכי הטלוויזיה, קראו עליו בכתורות מרעישות בעיתונות. הוא עמד במרכז שערורייה כלכלית חדשה, שהתמקדה הפעם בפינה הדרומית של ישראל: אילת. לגבי מה שאירע, קיימות שתי גרסאות.

לדעת ראש-העיר, גדי כץ, צעיר שנבחר ביום האחרון של השנה האחרונה כאשר מאסו תושבי אילת בעסקנים הוותיקים ורצו ברשע צעיר ונמרץ, רומתה העירייה. אבנר תומר מימן אותה בחלואות של מיליוני לירות, קיבל תמורתן שט-רות. אולם הא קיבל שטרות בסך של שישה מיליון ל"י יותר מכפי שהעביר לעירייה — ועכשיו נאלצת העירייה לפרוע שטרות אלה.

לפי גרסתו של תומר עצמו, קרה דבר אחר לגמרי. לדבריו נובע פער-המיליונים מן הריבית הקצוצה שנבה מן העירייה. בהציגו שטרות ריקים של העירייה, בחתימת ראש-העירייה והגזבר, שניתנו לו לדבריו כדי שיוכל למלא בעצמו את הסכום הרצוי לו, קבע תומר בגאווה שנבה מן העירייה ריבית קצוצה ועמלות המגיעות ל-120% — שיעור מחריד שעדיין לא נשמע כמותו בארץ.

אם נכונה הגרסה הראשונה — ייתכן שניתן יהיה לחאשים את תומר בפליג-לים. אם נכונה הגרסה השנייה, הרי הוא פעל במסיגרת החוק — ואילו מנהלי עיסקי העירייה הסתבכו בפליגלים, אשמים ברישום כוזב בספרים ובניהול בלתי-חוקי של המשק העירוני.

הצד הכלכלי יתברר בחקירת המישטרה ושאר המוסדות היושבים על המדוכה. אך לא פחות מעניינת היא השאלה: מי הוא אבנר תומר, שעלה בצורה כה מסחררת מן האלמוניות לפיסגת עולם הכספים?

שטרות שמנים. "אני עוד אדפוק את כר"לם!"

האות השביעית באל"ף-בי"ת העברי היא החביבה עליו ביותר. "אני לא שם זין על השר"ל" הוא מצהיר. פשוט אי-אפשר להימצא במחיצתו ולהתעלם ממנו. הסביבה המיידית חייבת לשים לב אליו.

תומר נולד לפני 30 שנה באריתריאה, המושבה האיסלקית-לשעבר שסופחה ל-אתיופיה. בגיל ארבע עלה לארץ עם משפחתו. כיום הוא מהווה מרכז המישקף-חה. אחיו הצעיר שימש כנושא כליו, עד לגיוסו. שתי אחיותיו הנשואות עברו בשירותו, ואחת מהן אף שימשה מזכירתו משך תקופה ארוכה. אביו עובד אף הוא אצל, במלון מלכת-שבא באילת, שהפך השבוע לסלע-מחלוקת. המישפחה מעריצה אותו, מסתובבת סביבו ללא-הרף, דברו קודש ומעשיו מופת.

ואין זה פלא. ממצב של דלות ועוני הביאם, תוך זמן קצר ביותר, לעושר שלא ידעו כמותו. וכל זאת, בזכות רעיון קטן אחד שהיו לו ההעזה והמרץ לממשו.

וגם הכלים. יש לאבנר תומר מחשב קטן בראש. בעזרת מחשב זה, הפועל ללא הפוגה ומחשב סכומים ואחוזי-ריבית במהירות מדויקת, הוא הופך טורימיספרים ו-שבביר-עיונות למטבע קשה הנורמת אל כיסיו.

ולא בצינעה, חסות-לילה, אלא ב"גדול" מאד. המונון למישדרו חייב להמתין. ואין זה משנה כלל מי ומה המונון, או אפילו אם תומה אינו טרוד ביותר באותו רגע. ההמתנה — סמל-המעמד.

ומשכנס לבסוף המונון לקדש-הקודשים — מזומנת לו ההצגה הגדולה. תומר ל-עולם אינו "מתסנה" מעיסקו "צורך שי-

אבנר תומר, הצעיר בן ה-30 ש"סיפור-ההצלחה המטיאורי שלו שבר את כל השיאים הידועים בהיסטוריה-הכספית פים הישראלית, הוא אדם בודד.

לבן-אדם שעסק בענייני כסף 24 שעות ביממה, שביעה ימים בשבוע, הנושם ואוכל כסף בוקר, צהריים וערב — אין זמן לספח קשרים חברתיים. ידידתו הטובה ביותר — מיוודת-העור השחורה נוסת ג'יימס בונד, שבהיפתחה מגלה לעיני המסתכל את תמונת כל חלומותיו — חבלות-חבילות של שטרות ציבוריים, חדשים ומרשרשים. אבנר תומר מעולם אינו מוציא מידו שטר-כסף משומש.

זהו הארנק של אבנר תומר, הידיד שלו, הבטוח שלו בפני הדלות שהיתה מנת-חלקו כל ימיו. זה — ושתי הנשים שבחיינו.

תומר הולך

"על גדול"

כאשר נכנס הבחור נמוך-הקומה, הי-שחרחר, בעל המשקפיים הגדולים, לי-חדר, אין מבחינים בו. הוא פשוט אינו מעורר כל תשומת-לב. אך תומר, איל-הכספים הישראלי החדש, יודע זאת היטב. ומשום כך מכוונים כל מאמציו, מזה שנים, ליצור לעצמו תדמית שונה לחלוטין, ומייד-הוא החליט לפצות את עצמו בכל מחיר.

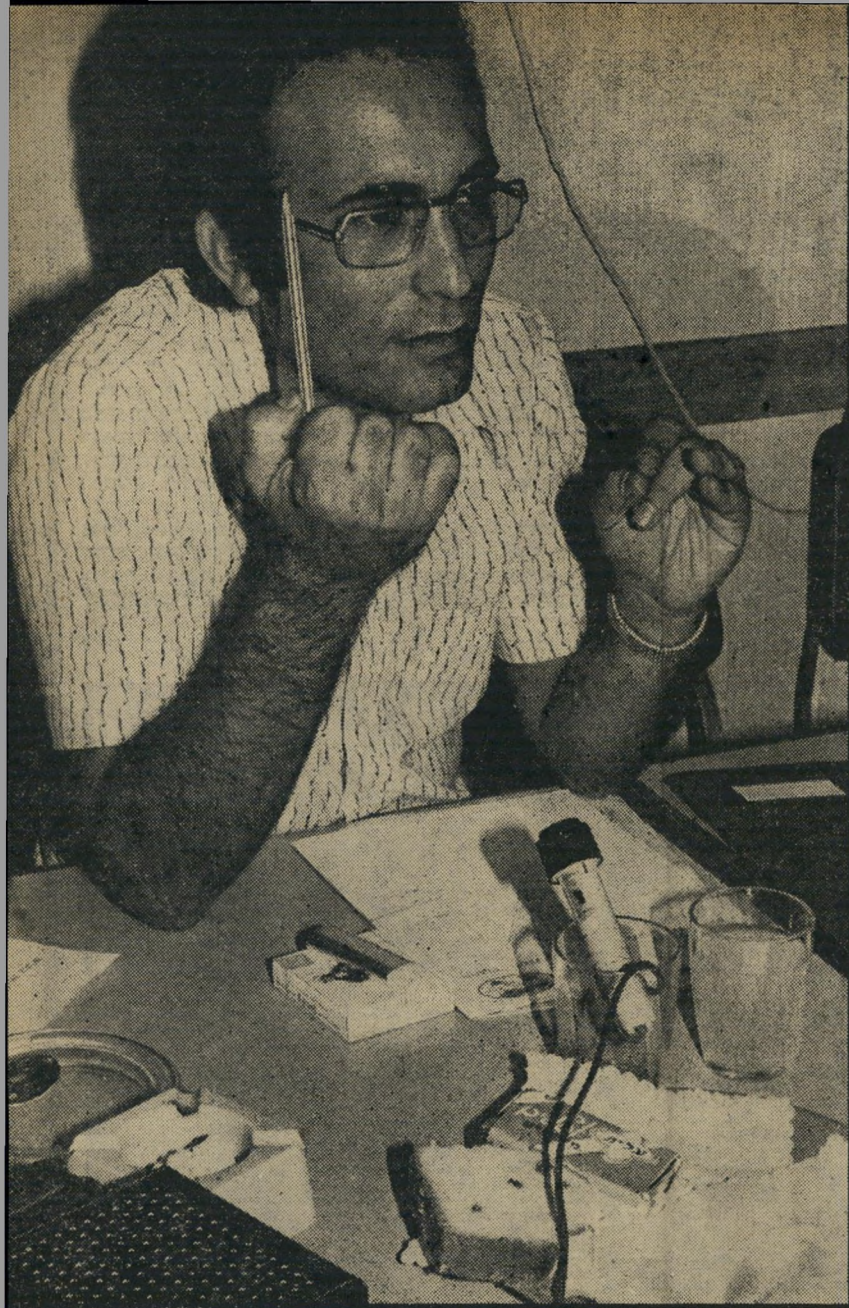
אבנר החליט ללכת "על גדול". תחילה שינה את שם-המשפחה ל"תומר" (תם, במקור), שם הנושא עימו אסוציאציה של גובה, ואחר-כך החל משמיע את קולו, ובמלוא העוצמה.

אייאשור שלא לשמוע אותו בהיכנסו ל-חדר. "אני מיליונר!" הוא מכריז. "אני גאון פיננסי!" ושולף מכיסו צרורות

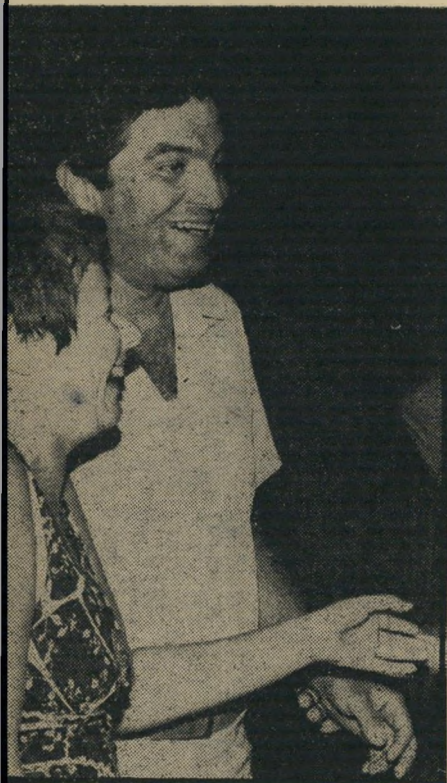
סוללת הטלפונים המרשימה שעל מכתבתו של אבנר תומר, בי-מישרדו, מאפשרת לו להתקשר במהירות וב-יעילות עם האנשים הרבים שעומים הוא מנהל עסקים. והטלפונים הללו אכן מטרסרים ללא הרף, במשך כל שעות היום, ולפעמים גם עד לשעות המאוחרות של הלילה.

על שם הבת קרויה חברת-ההשקעות של איל-העסקים אבנר תומר. בשמת, בתו של תומר, היא כיום בת שש, ומתגוררת עם אמה, עופרה, בחיפה, שעה שהוא-עצמו גי בתל-אביב, שם הוא מנהל את עסקיו.

מנט שלום שאלו, שדברו משמש נר ל-
רעליו.
אך לפחות בתחום אחד בחייו לא יוכל
(המשך בעמוד 22)

ראש עיריית
אילת, גדי כץ,
שהשיח השבוע האשמות כבדות באבנר חו-
מר, וזה השיב בהאשמות כבדות לאיפחות.

אחד מהם נחשב כמומחה במיקצועו —
למן המזכירה, ועד ליועצים למיניהם. הוא
גילה אותם במקומות שבהם עבדו קודם.
הציע הצעה שאי-אפשר היה לסרב לה —
משכורת גבוהה בהרבה, כלומר — והם
עברו לעבוד אצלו.
אך עובדה היא — יש שיטה בשיגעון
הזה. עם כל הראויות ועשיית-הרושם —
עובדיו של תומר מסורים ונאמנים לו
מאין-כמוהם.

עם כל זאת, האדם שעל עצתו הוא סומך
יותר מכל, ואשר מילא תפקיד חשוב ב-
מעשיו של תומר בשנים האחרונות, עוסק
דווקא בתחום שונה לחלוטין. זהו הכירי-

שיפורה ניידרמן, גרושה ואם לבן, היא ידידתו המוצהרת של אבנר
תומר מזה כשנתיים, ומופיעה לצידו בפומבי. היא מקווה שתוכל
להינשא לו. בתמונה: אבנר ושיפורה (במרכז) מארחים ידידים במלון מלכת-שבע.

הידידה

זה, אפילו בענייני עסקים. הוא מעדיף
לסגור עסקאות שמנות דווקא בנוכחות קהל.
אך נכנס משהו למישרדו — מייד הוא
מורה למזכירתו, בעד המכשיר שעל שולחן-
נו: "השיגי לי את מנהל בנק סלוגי", או
"תני לי את מנהל-חברה אלמוגי", ובר-
במקום מתגלגלות מפיו פנינים בסדר-גודל
של מיליונים.

לכל דבר יש מחיר

אפשר היה לפקפק בעסקיו של הצעיר
קציר-קומה, המוסתר כימעט מאחרי
מכתבתו הענקית, שעליה סוללת-טלפונים
כבדה — לולא ידע הצופה בהצגת כי מדו-

עופרה, שמוצאה מנסי'ציונת, נישאה לאבנר בהיותו בן 21
וחייל משוחרר. שנים רבות חיו בדלות, עד שבאה החצ-
לחה הפיתאומית ושינתה את מצבם מן הקצה אל הקצה. בתמונה: עם הבת, בשמת.

האשה והבת

בר כאן במיליונים של ממש, במוזמנים
קשים למחדריו.

אבנר תומר יודע שהכסף קונה את הר-
כל, גם חיים טובים. אך לצידם הקל של
החיים כימעט שאין לו יחס, לבד מתנאי-
המגורים הממשיים שלו. עד לפני שנה
וחצי התגורר בפנטהאון מפואר במלון
שרתון בתל-אביב. מאז, ועד לפני חצי
שנה, גר במלון פלאזה, בדירה בת שלושה
חדרים שהצטיינה בבאר ענקי.

אך רק לעיתים נדירות ניתן לראות אותו
במיסעדות מפוארות. הוא אינו מייחס חשי-
בות לאוכל צרפתי, סיני או אינדונזי. די לו
בהחלט בטחינה ושישליק, במנות קטנות,
או בסטייק בינוני. המיסעדות היחידות ש-
אותן הוא פוקד לפעמים הן אלו של הכרם.

אין לו גם זמן לבילויים בטלים שכאלה.
אפילו את שעות הצהריים הוא מבלה
במישרד, נשאר שם בדרך-כלל עד שעות-
הערב המאוחרות, וגם לאחר-הן הוא מבלה
בדרך-כלל בפגישות-עסקים.

הוא מתלבש בסגנון פשוט וענייני, ו-
כימעט לעולם אינו הולך לתיאטרון, ל-
קולנוע או לביית-קפה. הבילוי התברתי הי-
ממשי היחיד — מיסעדת ג'ק בתל-אביב,
ביום שישי בצהריים. אלא שגם אז, תכר-
פות קורה שהוא רק עובר במכוניתו הי-
מפוארת בכביש מרחוק.

אלא שרק מעטים יודעים אחד מסיודותיו
הכמוסים ביותר של תומר. אלה שהמתינו

גם ואדוץ היא

יגאל לביב מדווח מבירת ליכטנשטיין

האחרונים של הנסיכות, היתה ההכנסה לנפש בשנת 1966 כ־10 אלפים פרנקים שווייציים. קרוב ל-22% מכלל ההכנסה הלאומית באה ממסים על החברות הרשומות בנסיכות, ועוד חלק נכבד מההכנסה בא מהתשלומים לעורכי־הדין ורואי־החשבון המקומיים, המטפלים בחברות. שכן החוק המקומי מחייב כי כל חברה ואדונית תירשם באמצעות עורך־דין מקומי, ותבוקר על־ידי רואי־החשבון מקומי.

אין דבר פשוט יותר מרישום חברה בוואדוץ. מתקשרים עם עורך־דין מקומי באמצעות עורך־דין מכל ארץ, או גוֹס־עם לוואדוץ ונכנסים לכל אחד ממאות משרדי עורכי־הדין כאן. מוסרים לעורך־

ל מרות שנסיונות ליכטנשטיין מונה רק 21,350 תושבים, ושיטחה הוא 160 קמ"ר, היא ידועה בישראל יותר ממדינות ענק כבראזיל או קנדה. הסיבה: נסיכות זו, השוכנת ליד מוצא נהר הריין, מהווה את קרנות־המיזבחה של הכספים השחורים ברעולם בכלל ובישראל בפרט. בעיקבות הפיתגם הידוע של סמואל ג'ונסון, "הפטריוטיות היא מיפלטו האחרון של כל נבל", ניתן לומר כי בירת ליכטנשטיין, ואדוץ, היא מיפלטו האחרון של כל נבל. למרות קטנה, תפסה נסיכות זו, יחד עם שוודיה ושווייץ, את המקום הראשון בעורלם בהכנסה לנפש — לפחות עד לעליית נסיכויות־הנפט הערביות. בהתאם לנתונים

במשאבים הכלכליים והמינהל האזרחי. כי מטבע נמצאים ביד־הדרכון הליכטנשטייני להשיגו. קרוב ל-2%

הנסיך הקטן

נסיך ליכטנשטיין, פראנץ־יוזף השני, עם אשתו הנסיכה ג'ורג'ינה וילצ'אק, וחמשת ילדיהם: ג'ורג'אדאם, פיליפ, ניקולאס, פראנץ והנסיכה נורה. בתמונה למטה נראית טירתו של הנסיך, השולטת על ואדוץ ממרומי ההר עליו היא בנויה. הנסיך הוא שליט בילעדי בנסיכות, בעיקר ביגלל שליטתו

הצבי ישראל

מתחרהו של דואר ישראל: בית־הדואר המרכזי (והיחיד) בוואדוץ, בירת נסיכות ליכטנשטיין. בול־דואר הם ענף־הכלכלה השני בחשיבותו במדינת־ננס זאת. הענף הראשון הוא, כמובן, רישומי חברות. הדואר הוא המכשיר המרכזי למסירת הוראות לעורכי־הדין של החברות הוואדוציות, מבעלי החברות המעדיפים לשמור על אלמוניות, ביניהם ספרים ישראלים.

הדין 1500 פרנקים שווייציים, והוא רושם חברה בשם כלשהו. אחת לשנה יש ל־שלם לעורך־הדין הוואדוצי אגרה של כ־1000 פרנקים שווייציים. תמורת מחיר פשוט זה יכול כל אחד לחזית בעל חברה ואדוצית.

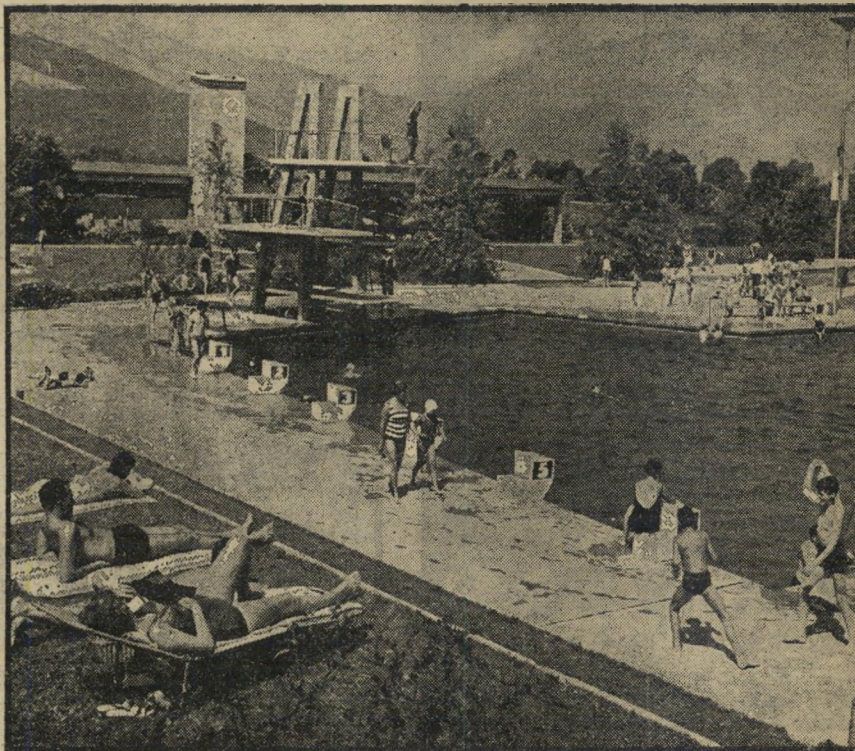
נוסף לדמי הרישום יש גם להשליש הון מניות, וגודלו נע בהתאם לסוג החברה. ניתן לרשום בוואדוץ שלושה סוגים של חברות. הסוג הראשון הוא האסטרליש־מאנט, ועל בעליו להוכיח כי ברשותו הון של לפחות 20 אלף פרנק. הסוג השני הוא חברה פרטית בעירבון מוגבל, והונה צריך להיות 25 אלף פרנק. הסוג השלישי הוא חברה ציבורית בע"מ, והונה המינימלי צריך להיות 50 אלף פרנק.

ניתן גם לרשום חברה שהיא בנק, אבל כאן דרוש הון של 2 מיליון פרנק.

הסוג היחיד המבטיח את חשאיות בעל־החברה הוא האסטרליש־מאנט. על בעל־החברה למלא טופס אצל עורך־הדין בוואדוץ, ובו שם החברה, מטרותיה, הונה, דרך ניהולה (היינו, מי המנהלים), שמות עורכי־דין החברה ורואי־החשבון שלה, והוראות למיקרת פירוק של החברה.

אחרי מילוי הטופס, מוסר עורך־הדין ל־בעל החברה טופס המעיד כי הוא משמש כנאמן בשמו, ומחזיק במניות מטעמו, ו־מרבץ זה והלאה יופיע בכל מקום, כולל במישרדי רשמי־החברות בוואדוץ, שמו של עורך־הדין כבעל היחיד של החברה. לפי החוק המקומי אסור לעורך־הדין לגלות ל־איש, כולל לשליטנות מס־ההכנסה או ל־מישטרה, את שם הבעל האמיתי של החברה. גם במיקרת של פירוק החברה לא מתגלה הבעל האמיתי של החברה הוואדוצית.

אם החברה פועלת בוואדוץ, עליה לשלם מסים. מס־ההכנסה על ארווחים הוא בשיי

עמק שאן

זוהי בריכת השחייה היחידה במדינת ליכטנשטיין, הנמצאת ליד העיירה שאן. חשניה במדינה זו אחרי ואדוץ. שאן היא אחת מ־12 המחוזות המאגדות את ליכטנשטיין לממלכה אחת, בראשות הנסיך פראנץ־יוזף השני.

ארץ-ישראל

עור של 7% עד 15% בלבד. אם אינה פעילה בנסיכות היא משלמת רק 1000 פרנק לשנה.

אין להתפלא על כי נסיכות זו הפכה גוף עדן לבעלי חברות הרוצים באלמוניותם. היא המדינה היחידה באירופה בה ניתן

מגן דויד

זהו סימלה של אחת זר פלאנקיין, אחת מ-12 האחוזות המהוות את מדינת ליכטנשטיין. הדגל של אחוזת זו צבעו לבן וירוק, עם מגן דויד מזהב, בפינה העליונה.

לרשום חברה תוך אלמוניות הבעלים. כי מדינת לוכסמבורג ניתן לחשוף את שמות בעלי החברה, ורושמים שם חברה רק בגלל המסים הגבוהים. מדינה נוספת בה ניתן לרשום חברה כמו בוואדוץ היא פנמה, ביבשת אמריקה. פנמה מהווה עבור יבשת אמריקה מה שליכטנשטיין מהווה עבור אירופה והמזרח התיכון.

דבר אחד ברור כיום: כל ההשקעות ש" באו ארצה באמצעות חברות ואדוניות אינן מגיעות לעשירות האפשרית שנגרמו למדינה באמצעות החברות הוואדוציות של בנק ארץ-ישראל-בריטניה וטיבור רוזנ" באום. הגיעה השעה לשים קץ להכרה כי חברה ואדוצית כחברה הזכאית להטבות ממשלתיות.

או תישאר ואדוץ עבור הישראלים כפר קטן ונחמד, בו יש מיסעדה טובה, וניתן לקנות בה בולים יפים.

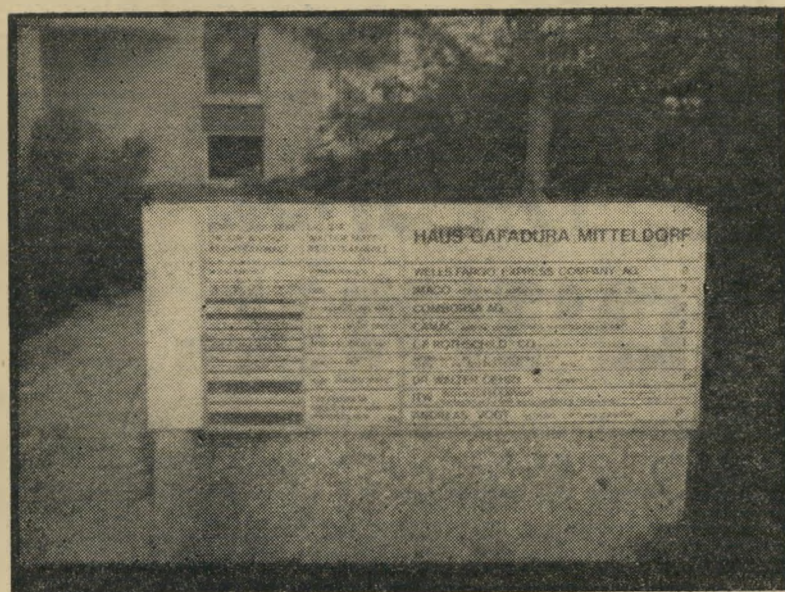

ל ליכטנשטיין. בידיו גם המישטרה המקומית ונייני החוץ של המדינה, וכן ענייני המכס וה" ומשלת שווייץ. הנכס היקר של הנסיכות הוא שהוא המבוקש ביותר בעולם, שכמעט לא ניתן וכלל ההכנסה הלאומית באה ממיסים על חברות.

כאן קבור הכלב

זהו בית רשם החברות של מדינת ליכטנשטיין. כאן שמורים התיקים של כל החברות הוואדוציות, ורק כאן ניתן לגלות מי הם הבעלים האמיתיים של החברות. הבניין שמור על ידי מיש"ט המדינה, שגם מרכזת נמצא באותו בית. למישטרה אין כימעט כל תפקיד אחר.

לוחות הברית

מראה טיפוסי של בית משרדי של עורדיין בוא"דוץ. שלם אבן נושא שמות החברות העיקריות ש" עורדיהין מייצג, פועלות ממשרד זה. אין חובה לגבי חברות בלתיפעילות.

טיבור-לאנד

מראה של העיר ואדוץ מלמעלה. גודל העיר כולה כמו טיבעון בישראל, וניתן לחקופה בסיוף רגלי בן עשר דקות. בעיר מלון אחד, ושני בתיקפה. כל בית שני בעיר הוא משרד עורדיין.

טוטו

ספורט
טוטו

השבוע עלה מינימום הכרס הראשון
ל" 500.000
 (כולל העברה)
 * * *
מינימום כלל הכרס
ל" 800.000
 (כולל העברה)
 * * *
יום חמישי — המועד האחרון
למסירת הטפסים
עשה לך מנהג קבוע —
הלא טוטו בכל שבוע!
המועצה להסדר ההימורים בספורט

(המשך מעמוד 19)

אבנר תומר להיוועץ באיש, אפילו לא במומחה לקריאה בכף היד, ובו יהא עליו להחליט בעצמו — בין שתי הנשים שסביבו סובב כל עולמו, ואשר סביבו סובב כל עולמו — אשתו עופרה, וידידתו שיפ"רה.

נישואין, גירושין

— ושוב נישואין

כ אשר השתחרר מהצבא בגיל 21, הכיר אבנר תומר את עופרה, יפהפייה מדהימה ממוצא אירופי, בת נסיציונה. עופרה היא אחותו של עורר-הדין ישראל גיל, מי שמשמש בין השאר כיועץ בענייני מישפט וחוקי-עבודה מעל גלי שידורי ישראל, ואשר לה שתי אחיות, יפהפיות גם הן: חווה וליאורה.

עופרה ואבנר התאהבו כמו בספרים, והחליטו מייד להתחתן. הם אומנם עשו זאת, כעבור חודשים ספורים, אך זאת למרות התנגדותה התקיפה של מישפחתה של עופרה, אשר סירבה לתת את הבת לבחור חסר ממון ועתיד נראה-לעין.

שלוש שנים חי הזוג הצעיר בחדר שכור, בתנאי דלות, ואחר-כך התגרש. אבל הייתה היתה חוקה מכל הגירושין החזיקו מעמד חצי שנה בלבד, ואז נישאו השניים שוב, כשהם מאוהבים עוד יותר מקודם, ומאשרים מאד למרות שהפרטה עדיין לא חיתה מצוייה.

הבת, בשמת — שבשמה קרוייה חברת-ההשקעות של תומר — ילדה שחומה ויפהפייה, שהוריה משתגעים אחריה, נולדה לפני שש שנים. אושרו של הזוג הצעיר היה מושלם.

„זאת היתה התקופה הכי מאושרת שלנו“, מספרת עופרה. „אהבנו כמו שני ילדים, היתה לנו בת נפלאה, והכל היה נהדר למרות שלא היה לנו כסף.“

אלא שאז חל המיפנה. אבנר נפל על הרעיון שהעלה אותו לבסוף על סוס הצלחה, והעניינים החלו מתגלגלים במהירות מסחררת.

„פתאום הוא התחיל לחפיע בבית עם חבילות של כסף“, מספרים בני-המשפחה משני הצדדים, „זה היה עוד בתקופה שלא היה לו גרוש, ולא מדובר כאן בעשרות, או במאות, לירות, אלא ממש באלפים. בהתחלה לא היינו בטוחים בטיב עסקיו.“

„ההצלחה שלו היתה כל-כך פתאומית ועצומה“, הם אומרים, „שעד היום אנחנו לא בטוחים בה, ונדמה לנו שכל רגע זה עלול להיפסק.“

ההצלחה אכן היתה פתאומית, ומסנוורת. אבנר תומר עבר ממצב של סוכן-ביטוח קטן, שאין לו כלום, למעמד של איש עסקים מצליח שיש לו כימעט הכל, ואז הוא הכיר את שיפ"רה.

עוד יפהפייה

אחת

שיפ"רה ניידרמן, בת המושבה זיכרון-יוק, היא גרושתו של קובי ניידרמן הנאה, שהתאלמן שנים אחדות קודם-לכן מאשתו, ליהיא חרל"פ. ליהיא, בת למישפחה רחובותית ותיקה וידיעה, מתה כתוצאה מתאונה נדירה (קוץ גנעץ בה כאשר יצאה לקטוף פרחים, והיא נפסטה מצפדת), והותירה אחריה שני ילדים.

אחרי מות אשתו פגש קובי בשיפ"רה היפהפייה חומת-השיער (בלוגדית כיום), והשניים נישאו. נולד להם בן, אלא שי הנישואים לא עלו יפה, והם התגרשו.

ואז, לפני כשנתיים, פגשה שיפ"רה בי אבנר. אשתו, עופרה, התגררה כל העת בחיפה, עם בתם, ואילו הוא גיחל את עסי קוי בתל-אביב, כשהוא לבדו, ללא המישפ"ח. זה, לאחר שהכיר את שיפ"רה והשניים התאהבו, החל מופיע עימה בפומבי, בתל-אביב ובאילת. עופרה לא ידעה דבר בתחילת, אך לבסוף גודעה לה עובדת הרומן החדש של בעלה. אלא שהיא עדיין אהבה אותו, כמו בתקופת הקשה, והחליטה להחזיק מעמד.

שיפ"רה, מצידה, „ליידי“ בעלת-החושעה ואשת-חברה מלוטשת, לא משת מצידו. היא

לימדה אותו להתלבש, ולאכול. „אני שיפ"צ" תי אותו.“ נשמעה טענת בהזדמנויות שרנות.

הונו של אבנר לא עלתה לה לראש, היא אומנם אינה עובדת, פרט לתקופה בה שימ"שה כמזכירתו — לאחר שיכנוע מצידו, כיוון שרצה כי תהיה קרובה אליו — אך הוא דואג לה ולבנות הקטן, היא מתגוררת בוויולה שכורה ברמת-הגן, ורק לאחר רונה קיבלה מכונית חדשה במחנה. הוא עצמו אינו מפרני בהוצאות על לבוש, אך שיפ"רה לבושה תמיד במיטב האופנה — כי כך הוא רוצה.

אבנר תומר אוהב בכל ליבו את שתי הנשים שבחיו, ואינו מסוגל להיפרד — לא מזו ולא מזו. הן — מחזירות לו אהבה ונאמנות לו לחלוטין. אלא שקשה לתאר זאת אחרת. אין כמוהו גבר רודני, קנאי ושתלשני באהבתו.

סיפורי-הקניאה של אבנר תומר הפכו זה-מכבר לשם-דבר, שיפ"רה, למשל, אינה רשאית לצאת מן הבית אפילו לקניות, מבלי לדווח לו על כך תחילה, ואם חס"ח חלילה, הגיע עליה גבר זר את עינו — מייד מתערב אבנר, לגבי עופרה, האשה החוקית — אותו סיפור בדיוק.

וכך הוא חי בין שתי הנשים, מבלי שיוכל להחליט במי לבחור סופית ועל מי לוותר, וכאשר אחת מהן נפגעת יותר מן הרגיל — הוא מפצה אותה במתנות, וחוזר חלילה.

במקום גט

שלום-בית

לפני כעשרה ימים, עם התפוצץ פורש ההלוואות לעיריית אילת, פורסם כי עופרה תומר הגישה בקשה להוציא נגד בעלה צו לעיכוב יציאתו מן הארץ.

תומר ומכתיר מלכה באיית
עסק יקר מאוד

וכן בקשה לגט. אבנר לא הופיע לבית-המישפט, בטענה של „כאבי-שיניים“, ו-לאחר-מכן ביקש „שלום-בית“.

ביום הראשון השבוע ערך אבנר מסיבת עיתונאים, בבית-סוקולוב בתל-אביב, בשעה 6 בערב. בצהרי אותו יום חיפשו אותו כתבים במשרדו בתל-אביב, „הוא נמצא במשרדי מסי-הכנסה בחיפה“, נאמר לחם בתשובה לשאלתם. הכתבים צילצלו מייד לבית אשתו, עופרה, בחיפה, בניסיון לאתרו. מעברו האחר של הקו בקע קולו של אבנר עצמו: „אשתי באמבטיה“, אמר.

וכך הגיבה עופרה על הסנסציה תקשורה בבעלה שמילאה השבוע את העיתונים: „אני מקווה מאד שיום אחד שוב לא יהיה לו כסף, ואז הוא יירד מהאולימפוס ויחזור אלי, הביתה. אז נוכל להיות שוב מאושרים כמו שהיינו פעם, כשלא היח לנו כלום.“

מכתב גלוי ל„אמנונים“

השם „אמנונים“ הוא שם תנ"כי יפה מאוד. (אמון וא-מונה). גם השיר (עצו עצה) מורכב מפסוקים מאוד מעו-דדים ומנחמים מהתנ"ך. אולם צריכים אנו לקחת את כל התנ"ך ולהבינו ברוח תמימה כזאת — אחרת יש סיכון רב שהתנ"ך יהיה למחדל מצפוני.

המילה „אמנונים“ מזכרת בקשר עם „גוי צדיק“ (ישעיה: כ"ו 2).

אם אתם רואים רצון משמים תפיקת שטחים בכוח — בלי לרכוש אותם בצורה הוגנת (הסכמה חופשית) מבעלי-הם — הרי שגם הצד השני הוא צודק.

שיטת הלחימה של הארכיבישוף יוסוף ריא הביאה להכרה גלויה של הציבור הישראלי בצדק של עקורי שני הכפרים איקריית ובירעם. הציבור הישראלי היה בטוח על אי הצדק הגלוי שנגרם לעקורים. שיטתו של ריא היתה חוקית ובגלל זה הביאה לתוצאות הנכונות. והבן אדם הנח הוא בלי ספק, איש מוסר והוא הוכיח זאת שוב כאשר העדיף לוותר על כהונה רמה מאשר להכנס למחדל מצפוני.

לעומת זאת אתם רואים צו מצפון לתפוס שטחים ביהודה ושומרון גם בשיטות לא טהורות ביותר — אם כך: המטרה הנעלה מקדשת את כל האמצעים.

אני חושב שטוהר השיטות והאמצעים מעיד עד לאן המטרה היא קדושה טהורה ונעלה: האם המטרה היא שמימית או שטנית. אבל כתוב... נו בתקופת יהושע בן נון היה אמנם צו מאת ה' לחיסול כללי של הכנעניים — אבל בתקופת עזרה ונחמיה היה הצו להתבודד מעמי הארץ.

אבל בתקופתנו יש רמז חזק וברור לחלוטין למיזוג עם עמי הארץ (יחזקאל: מ"ז 22-23 ובישעיה: י"ט 23-25 יש גם רמז למרחבי שם).

בנימין ברנר, טבריה

פרופ' פדה
נאה דורש —

רפואה

הפגז האחרון של פדה

האם נענש מנהל

בית-החולים מפני

שסירב דמעות בתפקידו?

ערב פרישתו מתפקידו כמנהל משרד הבריאות, ירה הפרופסור ברוך פדה את ירייתו האחרונה. היא היתה מכוונת נגד ה"ר רוברט חיימוב.

אחרי שחשף העולם הזה (1936) את פרשת הדחוף של חיימוב מניהול בית החולים הממשלתי ה"ל"פה, שיגרה דוברת משרד הבריאות, דבורה גנני, את תגובת פדה (העולם הזה 1930). השבוע פורסמה גם בעיתונות הימית.

השבוע הגיב ד"ר חיימוב על טענות פדה. בראיון אישי הסביר מה היו הגורמים הניסתרים, שהביאו להדחתו מניהול בית-החולים: איני חסיד של התנצחות מעל דפי העיתונות.

הדחתי כמנהל בית-החולים הממשלתי ה"ל"פה, לפני קרוב לשנתיים. מאז ההדחה נלחמתי בכוחות עצמי בהדחה, בלא לשתף כל גורם אחר. אך כאשר משרד ממשלתי רכיכוח מצצע רצח אוסי נגד איש בודד, תוך שימוש בסילופים ובחצאי-אמתות, מחובתי להשיג את קולי ולומר את האמת. הציבור בודאי רוצה לדעת מה מביא לאולת-ה"ל"פה, מה הנהלות בתי-החולים, במאמציהם למנוע מיתר במיטות אישפוז, ובפרקטיקה פרטית אסורה, שהחזירו אל תוך כותלי בתי-החולים עלידי רופאים מסוימים, אשר אין לי ספק שהם מיעוט מכלל ציבור הרופאים.

בהודעה לציבור טען מנכ"ל משרד הבריאות כי בשנת 1971 הגיע להערכה בדבר איכושרי לנהל את בית החולים ה"ל"פה, והציע לי לעבור לתפקיד אחר. לדעתי, זוהי דרך משונה לספול האשמה כוללת על איכושר רטרואקטיבי על מנהל בית-החולים, המכה בתפקידו זה מאז שנת 1964, אחר שניבחר לתפקידו במיכרו, כחוק.

"רופי רטרואקטיבי." אכן פרופסור פדה הגיע להערכה בדבר איכושרי לנהל בית-החולים כבר בשנת 1971 היה זה מחובתי, כאיש שומר חוק וסדר, להביא זאת לידיעתי, ולהעמיד לרשותי את החומר עליו מתבססת הערכה זו. פרופסור פדה מעולם לא הביא לידיעתי כל חומר המצדיק טענותיו. הוא מעולם לא השמיע נגדי טענה או האשמה מפורשת, וזאת הטענה של "נוקשות", אותה ביטא רק לאחר הדחתי.

מנכ"ל משרד-הבריאות מעולם לא אמר ולא כתב מילה אחת על אי-התאמת לי-תפקידי. השיטה של הטלת דופי כוללני ורטרואקטיבי היא טובה, אולי, לזמנים בהם נהגו להעליל ולשפוט יהודים בימי האינקוויזיציה.

"נוקשות" היתה טמזנה בכך שכבר לפני שנים, עוד בטרם התעוררה הבעיית ו-הובאה לידיעת הציבור הרחב, ניסיתי להי-לחם בנהלי-עבודה פסולים, שמיספר

מנהלי-מחלקות ניסו להחזיר לבית-החולים. לא רציתי ולא יכולתי להשלים עם תופעה זו. ידעתי כי בסופו של דבר היא תשחית כל חלקה טובה בבית-החולים.

אי-הסכמה לשחיתות. פרופסור פדה מכחיש מעשים של פרקטיקה פרטית אסורה, ואיטוף כספים מחולים לטובת "אגודה למחקר" שליד מחלקה כירורגית ב"ב" בית החולים ה"ל"פה. הכחשה זו נראית בעיני תמזזה. הרי מנהל המחלקה עצמו הודה כי הוא, אינו טלית שכולה תכלת, שהוא אינו נוהג לפי התקשי"ר (האוסר גטילת כספים מחולים שבטיפולו בתוך כותלי בית-החולים), שהוא בודק חולים פרטיים הצריכים להיכנס למחלקתו. עובדה היא כי לאחר תלונתי ולאחר הדחתי, אכן הורה משרד-הבריאות, לפי הוראה ממבקר המדינה, לפרק את האגודה הנ"ל, אם כי אין שום ביטחון שפעילותה אכן הופסקה בפועל.

פרופסור פדה טוען שבמשך כל השנים, עד לעימות המכריע ביני לבין מיספר מנהלי-מחלקות, היו דיווחי חיובים לגבי אותם מנהלי-מחלקות, אשר את פניהם אני מנסה כיום להשחיר.

דיווחי חיוביים על מנהלי-מחלקות אינם תומכים בטענה על יחסים מעוררים, מזה שנים בין מנהל בית-החולים לבין מנהלי המחלקות עצמם. להיפך, כל זמן שהם לא חרגו מהנהלים המחייבים ומהמשמעת ה-חלה על כולנו, לא היה יסוד לעירעור יחסים ולהגשת דו"חות שליליים נגדם.

בתוהו-ובוהו שנוצר במדינה בשטחים רבים, לא היה מוזק אם בעלי תפקידים אחראיים היו עומדים על קיום החוק. למרבה הפלא, הנהלת משרד-הבריאות לא זו בלבד שלא המכה בי, אלא אף הכשילה אותי, כאשר היה עליה לתמוך בי, מנהל בודד של בית-החולים, שאינו מוכן להסכים עם מעשי שחיתות הנעשים לנגד עיניו והפוגעים, בסופו של דבר, קודם כל בי שכבות החלשות שבציבור, שאין בידן לשלם, "מתחת לשולחן" כדי להתקבל ל-אישפוז בדחיפות, היא חששה מעימות עם האירגון החוק של מנהלי-מחלקות בארץ.

כניעת פדה. פרופסור פדה, שלאחר פרישתו מתפקידו כמנכ"ל משרד-הבריאות יצא בהודעות לעיתונות כנגד "הפרקטיקה הפרטית האסורה", המשתחלת כל חלקה טובה בבתי-החולים, הוא נאה דורש, אבל אינו נאה מקיים.

כאשר התעוררה בעייתו זו בבית-החולים שבניהולי העדיף להחליק על פני הדברים, ניסה לפייס ביני לבין מנהלי-מחלקות, שעסקו בפרקטיקה פרטית אסורה. כאשר ניסיון זה לא צליח, העדיף להדיח אותי. עברו, היה זה פיתרון קל. הרבה יותר מסוכן היה להגיע לעימות עם אירגון מנהלי-מחלקות של בתי החולים, שאיים להשחית את עבודתם חריו בכל בתי החולים. אבל, תוצאות כניעתו של פרופסור פדה, נתגלו לאחרונה לעיני הציבור הנדהם, ומה בדבר אחריותו של שר-הבריאות? יש לי יסוד להניח שהשר קיבל מידע חלקי וחד-צדדי, בכך נתאפשר העוול שפגע בי ובבית-החולים, על מאות עובדיו ה-נאמנים, ובתושבי האזור כולו.

אין לי ספק שעובדי בית-החולים לא יוכלו לקבל את הדחתי מניהול בית-החולים ללא מישפט וללא סיבה מוצדקת. הם לא יקבלו מישטר של הדחתי שרירותיות. איני חושב שבמדינת ישראל, חייב אדם להעניש משום שניסה ללחום להגנות, לי-טהר-כפיים, ומשום שביקש שלא למעול בתפקידו.

שוק שחור

דיו הבוק כדין קטין

מישרד-האוצר עשה עיסקות

עם עצורים, מקור הדוורים

השחורים לא נתגזה —

והשופט אפר פירסום שם

הבנק

באולם נמצאו כ-40 עצורים, ביניהם לקר חותיו של אותו סניף בנק, מגדולי הבנקים של ישראל. חוקרי-המישטרה, אשר אירחו את הלקוחות ב"פנסיון" שלהם, בתל-אביב, ביקשו מן העצורים לשמוע את דבריו של פקיד-האוצר הבכיר, הפקיד הציני להם עיסקה. תמורת כל דולר שברשותם, אשר אותו רכשו בדרכים

בלתי-חוקיות, מוכן משרד האוצר לשלם להם שלוש לירות, ולעצום עין מפני ה-עבירה שהעצורים ביצעו. במילים אחרות: אם ימסרו את הדולרים שקנו בשוק ה-שחור, ישלם להם הפקיד שלוש לירות, וגם ייסגרו התיקים הפליליים שנפתחו נגדם. הדבר היה בשעות המאוחרות של ליל יום החמישי האחרון. מרבית העצורים הס-כימו לפשרה, מסרו את הדולרים שלהם, קיבלו שלוש לירות עבור כל דולר שחור שאותו השיגו בשוק בלתי-שחור, והלכו הביתה.

רק שני עצורים נשארו ללון בבית-המעצר. למחרת בבוקר, ביום השישי הובאו השניים להארכת מעצדם בפני השופט ה-תורן יהושע בן-שלמה. בבית-המישפט הי-שולם בתל-אביב.

המישטרה ביקשה מהשופט להשאיר בי-מעצר את הצעירה בת ה-25, אם לתינוקת, ואת פקיד סניף-דינוגוף של הבנק הישראלי הגדול, כדי שתוכל לחקור את מקורם של הדולרים השחורים שהיו בידי האשה: 82 אלף דולאר.

הפרשה החלה כאשר הצעירה, תושבת הרצליה ביקשה, ב-25 בחודש שעבר, מ-פקיד הבנק, שנעצר יחד איתה, לממש 400 אלף לירות הרשומים על שמה בי-ניירות-ערך.

פקיד אחר באותו סניף של הבנק מסר למישטרה, באמצעות מנהלי הבנק, כי שמע שהצעירה נשלחה על-ידי הפקיד שטיפל בה, אל סוחר בדולרים שחורים.

המישטרה החלה במעקב. מדברי התובע המישטרי הסתבר, שהפקיד החשוד שי-שוחח עם הצעירה, שלח לקוחות נור-ספים של אותו סניף בנק ברחוב דינוגוף לרכוש מטבע-חזק תמורת כסף ישראלי, אצל מכר שלו, סוחר בדולרים שחורים. כנראה לא מטובלב, אלא תמורת קבלת אחוזים מן העיסקות.

הפקיד השני, אשר שמע את הדברים, מיהר להזעיק את הממונים עליו.

כעבור ימים אחדים חזרה הצעירה, שי-ביקשה לממש את ניירות-הערך שלה שי-ערכם 400 אלף לירות, וביקשה לשכור כספת בבנק. אך היא לא זכתה לכך.

המישטרה ארבה לה, אבל עדיין לא עצרה אותה. כאשר כבר הוחלט לעצור אותה, לא נמצאו ברשותה הדולרים, וגם לא הכסף הישראלי.

המישטרה טענה שהצעירה התכוונה לעזוב את הארץ יחד עם הידיד שלה, ועם התינוקת המשותפת שלהם, ולשם כך הלכה לקנות דולרים. בפני השופט, סיפר איש-המישטרה רב-פקד רוזנברג כי הצעירה סירבה להסכים לפשרה של המישטרה ו-מישרד-האוצר, ולהפטר מהדולרים תמורת הסכום הסמלי — כופר — ששולם לי-עצורים האחרים שנתפשו עם מטבע זר "שחור" ברשותם.

הצעירה טענה במישטרה שאין לה דול-רים. אם סירבה לגלות היכן 400 אלף הלירות שלה, וטענה שמסרה אותם לאדם מכובד, אשר אם תתגלה זהותו יגרום הדבר להתמטטות הכלכלית.

השופט נענה לבקשת המישטרה, וציווה לעצור את החשודים, פקיד הבנק והצעירה לשישה ימי מעצר נוספים.

השופט, יהושע בן-שלמה, ריחם כנראה על עתידו של הבנק הגדול, והחליט לאסור פירסום זהותו, וגם שמותיהם של העצורים. ספק אם החלטה זו משרתת את הציבור הרחב, כאשר מדובר בבנק שבו הפקידים מוסרים למישטרה על תנועותיהם של ה-לקוחות. איסור שם חל על שני מיקרים בלבד. לפי החוק הישראלי, האם רצה השופט להגן על ביטחון המדינה, או התרשם שהבנק הוא "קטין" שיש להגן עליו?

על החוק חייב גם השופט להפקיד.

השטחים המוחזקים

היד החזקה החדשה

על ידי גירוש העסקנים

עוזר המימשל הצבאי

ההשתלטות אש"ף

"הולכים לקראת עימות!" הרגשה זו נפוצה השבוע בשטחים המוחזקים. אחרי שבש שנים, שבחו שררה מעין הסכמה

ד"ר חיימוב
— נאה מקיים

אילמת בין תושבי השטחים והמימשל ה-ציבאי, החלו העניינים להידרדר במהירות. התוצאה הראשונה: ארבעה אנשי-ציבור מן הגדה גורשו בתחילת השבוע אל לבנון. הסיבה הרשמית: הם שייכים לאירגון טרוריסטי בשם "חזית השיחרור הפלס-טיני".

פ.ק.פ. וחליגה. מיהו האירגון הזה? ערב הקמת המדינה, כאשר החליטה ברית-המועצות במפתיע לתמוך בחלוקת הארץ, היא הסיקה את המסקנה הראשונה במיפלגה הקומוניסטית המקומית, שנקראה אז "המיפלגה הקומוניסטית הפלשתינאית" (פ.ק.פ.).

החלק הערבי התפלג, הקים את "הלי-גה לשיחרור לאומי". הכוונה היתה ש.פ.ק. תישאר המיפלגה הקומוניסטית במדינה ה-יהודית, ואילו הליגה תהווה את המיפלגה הקומוניסטית במדינה הערבית. משלא קמה המדינה הפלסטינית ב-1948, והגדה סופחה לירדן, קמה המיפלגה ה-קומוניסטית הירדנית. בשני עברי הירדן, היא פעלה עד לפני זמן קצר.

מירדן ראשי. לאחרונה שינתה ברית-המועצות שוב את עמדתה. היא חד-לה מתמיכתה באחדות הממלכה הירדנית, השליכה את יחבה על מדינה פלסטינית חדשה, בראשות אש"ף.

המסקנה הראשונה: הקומוניסטים בגדה המערבית פרישו מן המיפלגה הקומוניסטית הירדנית, הקימו את "חזית השיחרור ה-לאומית", שנועד להוות את העובר של המיפלגה הקומוניסטית במדינה הפלסטינית העתידה.

צעדה הראשון של המיפלגה החדשה: להשתלב במהירות האפשרית באש"ף, שבו מרוכזים כיום כל הזרמים הפלסטיניים.

עצומה לרבאט. כיום מהווה "החזית" את המיפלגה המאורגנת היחידה בגדה. אין זה אירגון טרוריסטי, המבצע מעשי-חבלה, אלא גוף פוליטי-מיפלגתי. אך הוא משולב באש"ף, ומנהל תעמולה למענו, במחשבים האחרונים פעל המימשל ה-ציבאי במרץ נגד גוף זה. רבים מעסקניו נעצרו, מוחזקים מאז במעצר מניחלי.

בימים האחרונים נושבת רוח חדשה בגי-דה. ניצחון אש"ף בעצרת הא"ם ובוועידת הפיסגה ברבאט יצרה את ההרגשה הכל-לית שנסיגת צה"ל קרובה. עסקנים שונים, וביניהם ראשי "החזית", משתדלים להור-יח את נאמנותם לאש"ף בהצהרות שור-נות. אחת מהן: עצומה של תושבי הגדה, ביוזמת החזית, לוועידת רבאט בזכות אש"ף.

כאשר הופיעו בעיתונות הערבית בגדה מאמרים התומכים בגלוי באש"ף, החלה התייעצות קדחתנית בצמרת ישראל. טדי קולק אץ אל יצחק רבין, תבע פעולה נמי-רצת. גירוש הארבעה ללבנון הוא ראשית מדיניות "היד החזקה".

האם זוהי מדיניות נבונה? אמר השבוע אחד מעסקני הגדה: "ישראל תשיג את ההיפך ממה שהיא רוצה. המגורשים יתפכו גיבורים לאומיים. מעשים קיצוניים של השילטונות יעודדו את היסודות הקיצוניים באוכלוסייה. היסודות המתונים ייתרסו בין שני הקצוות — ובסופו של דבר תהפוך אוכלוסיית הגדה המערבית תוך כמה חוד-שים לתומכת נלהבת של אש"ף."

פיחות הלירה בבל"ל

ייתכן כי בארץ משלמים עבור לירות ישראליות את השער הרשמי של 4.2 לירות הדולר. בחו"ל קונים הבנקים הגדולים לירות ישראליות בשער אחר לגמרי: למעלה מ-5 לירות הדולר.

אולם מה שמותר ליופיטר, אסור לשור, אומר פיתגס רומאי עתיק-יומין. ומה שמותר לבנק שווייצי, לא ברור אם מותר גם לבנק ישראלי. עובדה היא כי "בנק לאומי לישראל" בשווייץ, הכפוף במלואו לבנק הישראלי, קונה אף הוא לירות

BANK LEU SCHWEIZ		Datum / Date Zeichen / Symbole Nr. Franken / Francs	
Claridenstrasse 34 8022 Zurich		NOV - 1-74 CIF 5373 A ** 165.00	
Telephone (01) 36 67 22 Telex 52692		Dieser Beleg hat nur Gültigkeit mit Aufdruck der Kassamachine	
Telegr. Cifco Postcheck 80 - 9493		Cette pièce n'est valable qu'avec l'impression de la machine	
Valid only with machine printed amount			
CHANGE			
Gekauft / Acheté / Bought	Kurs/Cours/Rate	8Fr.	
10 £ 300 - Napoli	- 55	165	

טופס ההמרה פחות

ישראליות בכל כמות, ולא במחיר הרשמי. המיסמך המובא כאן מראה כי באחד בנובמבר שילם "בנק לאומי" בציריך, תמורת 300 לירות ישראליות סך של 165 פרנקים שווייצים — שער של 0.55 פרנק תמורת לירה ישראלית, במקום השער הרשמי של 0.80 פרנק לל"י.

לפי השער של "בנק לאומי", שווה כל דולר 5.20 לירות — שער הנמוך בלירה מחשער הרשמי של הלירה.

הזורע מייצא

לארצות-הברית

מנכ"ל רהיט "הזורע" חזר בימי אלו מארה"ב, ממסע-מכירות למיפעל הרהי"ט. המנכ"ל, יעקב פרחי, סייר במיסיסיפי, תערוכות-רהיטים, בהם הציג דגמים אחרונים של "הזורע". במסע זה חתם חוזים למכירת רהיטים ב-400 אלף דולר לר בשנת 1975. בשלוש השנים האחרונות ייצאה "הזורע" רהיטים ב-3 מיליון דולר.

פרחי מסר כי הפעם במיוחד הצליחו הדגמים המודרניים של המיפעל, כיוון שבשוק האמריקאי אין יצרנים רבים המתחרים בדגמי "הזורע". הייצוא המסיבי של המיפעל התאפשר הודות להסכם מים עם יצרן אמריקאי גדול, המקבל את הרהיטים בשלב הלפני-סופי, ועושה את הגימור בארה"ב. כך חוסכים בהוצאות הובלה, ומישלוח הרהיטים עולה כ-2 דולר הפריט. במקום כ-60 דולר. הסיבה: על-ידי מישלוח הרהיטים לפני הגמר, ניתן לדרוש יותר חלקים בשטח קטן.

מגובה, כיוון שפקידים בכירים במשרדי הממשלה היו מעורבים בקבלת מניות בתנאי חיסן מקורנפלד.

מלמד עצמו סירב להאמין עד הרגע האחרון כי העסק אבוד, לא מכר את מניותיו בזמן, יצא עם רווח קטן מכל העסק. ואם תאמרת, קטן לעומת מה ש- היה יכול לקבל אילו מכר בזמן.

אחרי כן ניסה לעסוק בגיוס משקיעים להשקעות שונות, אבל הצל של "אי.או.אס" רדף אחריו, ולפני כמה חודשים פתח גלריה למימכר יצירות-אמנות ב"פריס.

"לראשי המשק

"אין מושג!"

דין וחשבון סודי שהכינו כלכלני קונ"צרו, "כלל" כולל תחזית עגומה ביותר על מצב המשק בשנת 1975.

הכלכלנים מצאו כי צפויה ירידה של 7% בהשקעות במשק, ואילו עליית המ"ח ב-25% בשנת 1975 תהיה בשעור של 25% — כולל התוספת שתנבע ממס ערך מוסף.

הגירעון במאזן המיסחרי של המ"ד יונה יהיה בשנת 1975 ארבע מיליארד דולר, ואין לראשי המשק כל ידיעה כי-צד יממנו את הגירעון.

הכלכלנים צופים פיחות ודאי של הל"י רה בשנת 1975, לשער של 5.5-6 לירות הדולר. נוסף לפיחות ימשיכו בחיטלי-חיבוב ותמריצים לייצוא, כך שהשער האפקטיבי לייבוא יהיה שבע לירות הדולר, ואילו השער האפקטיבי לייצוא יהיה 7.5 לירות הדולר.

מלמד פתח

גלריה בפאריס

זוכרים את יוסף מלמד? הוא היה ראש נציגות "אי.או.אס" בישראל, "אי.או.אס", למי שלא זוכר, היא האימפריה שהקים בני קורנפלד, ואשר התמוטטה כניגוד קלפים לפני שלוש שנים. מלמד הצליח מאוד במכירת מניות החברה לישראלים, שהשקיעו כ-30 מיליון דולר ברכישות — הרוב לא באישור האוצר.

מיטשור-ישראל החלה חוקרת את ה- נושא, אבל החקירה הוחשקה בלחצים

איך להמיר כל

כמות של לירות

למטבע זר

אם אתה ישראלי הנוסע לחו"ל, אתה מתלבט בבעייה של השגת יותר מטבע זר ממה שמותר לקחת, 450 דולר לאיש. ללכת היום לקנות דולרים שחורים זה לא נעים, ואולי אף מסוכן. יתרה מכך, שער הדולר גבוה בהרבה מן השער הרשמי, ואתה מפסיד כסף.

כדאי לך לדעת כי חנות-הענק "סלפ" ריג"ס ברחוב אוכספורד בלונדון פותרת לך את הבעיות. קופות החנות, בקומת הקרקע, מחליפות כל כמות של לירות ישראליות ללירות שטרלינג, ולפי השער הרשמי. במו עיני ראיתי כיצד ישראלי מחליף 2000 לירות ישראליות למטבע אנגלית טובה, בלי כל בעיות.

נוחזור

הולידנברג

26 מ' לירות

מחזור חברת "פרנק ב. הול-י. דני" ברג", שהיא סוכנות-ביטוח של החברה האמריקנית "פרנק ב. הול" יגיע השנה ל-26 מיליון לירות. המחזור בשנת 1973 היה 22 מיליון, ובשנת 1972, השנה הראשונה לפעולתה, 11 מיליון לירות. החברה הישראלית היא חברת-בת של האמריקאית, שהחליפה מניות שלה במניות החברה הישראלית, שהיו בידי סוכן הביטוח הישראלי יעקב דננברג. החברה האמריקאית היא בעלת 50 סניפים ברחבי העולם, וחיא בין הגדו-לות בענף הביטוח הימי. חון המניות הנפרע של החברה הישראלית הוא 1.4

מנחם דננברג
גידול

מיליון דולר. נוסף לכך קיבלה החברה הישראלית הלוואה של 1.25 מיליון דולר מן החברה האמריקאית, לרכישת בית-מישרים בשטח של 1100 מטר, סמוך לשגרירות הבריטית ברחוב הירקון.

שותף ספרדי

בעוד הבנק של טיבור רוזנבאום מת-מוטט, עושה חייל בנק אחר, בבאזל, השייך לוויילאס רובינזון, בעל תעשיות-הבירה וחברת הטלוויזיה "זינט" כאן. הבנק היה מקודם שייך למשפחת זליגמן, שהסתבכה בעסקי רוזנבאום וני-אלצה למכור את הבנק. רובינזון סינה את בנו מיכאל, שחונך בישראל ונשא ישראלי לאשה, כאחראי לבנק המתפתח בשקט.

לפני כמה חודשים נכנס בנק ספרדי גדול כשותף בבנק רובינזון, והונו חוכפל.

במדינה

הכנסת

השאלתה ועלמה

קירותיה המוזרות של
שאייתא מכיבה עי
הרצאותיו של יצחק
רבין בארצות-הברית

אחד הדברים הראשונים שעשה יצחק רבין, עם התמנותו כראש הממשלה, היה לשלוח שליחים, לחבריי-כנסת מסיעות הר-אופוזיציה, שהגישו שאלות בעניין הר-צאות-הברית. בארצות-הברית. שליחיו של רבין הסבירו לחבריי-הכנסת מהאופוזיציה, כי לא יהיה זה יפה שדווקא בפרשה בלתי-נעימה זו תיפתח דרכו של ראש-הממשלה החדש, וביקשו לתת לו "שאנס". הבקשה מצאה אוזן קשבת ב"אופוזיציה הג'נטלמנית, הדוגלת ב"הדר", לאחר שיחות השיכנוע, הסכימו כל בעלי השאלות לבטלן. מילבד אחד: ח"כ יחזי-קאל פלומין, הליברל מן הליכוד. פלומין הגיש את השאלתא שלו, ש-קיבלה את המספר 831. לפני כחצי שנה, ב-13 במאי השנה, השאלתא התקבלה אצל יושב-ראש הכנסת שבוע אחר-כך, ובהתאם לתקנון נקבע לה מועד אחרון למתן הר-תשובה: ב-9 ביוני.

ח"כ פלומין
מס' 831 לא נענה

השר לענות אם ניצל השגריר לשעבר יצחק רבין את מעמדו הדיפלומטי לקבלת פטור ממס בארצות-הברית. על הכנסותיה מההוצאות המפורסמות, אשר לגביהן טען רבין שהיו במיסגרת עיסוק פרטי, ול-בתוקף תפקידו כשגריר.

בהמשכה נדרש השר לענות מה ה-הצעים שאותם נקט, בעניין זה. יד אדמונית. פלומין, אשר הגיש ב-מושב האחרון של הכנסת רק 17 שאלות-שכח שאלתא זו, ונזכר בה רק באקראי רק בשבוע שעבר, הוא מיהר לזמכירו-הכנסת, ושם הסתבר כי יד אלמונית העלי-מה את השאלתא.

אולם שאלתא ממוספרת אינה יכול-להיעלם סתם כך, בעיקר לנוכח העובד שהשאלות עוברות למיכון. ואמנם ה-תבר כי במיכון הופיעה שאלתא מס-831, לאחר שאלתא אחרת של פלומין אשר הופנתה לשר-התיקשרת בעניין ספר-הטלפונים החדש. אולם במקום לציין א-נושאה של שאלתא זו, כתוב היה ברשימה השאלות: "כנ"ל". כלומר: אותו נוס-של ספר-הטלפונים.

פלומין דרש בכל זאת קודם כל לת-את הטופס. ואמנם, המילה "כנ"ל" נמחק-ובכתב יד הוסיף מישהו את הפיסקא "הוצאות רבין בארה"ב". עכשיו ממתין פלומין לתשובת שר-החח-על השאלתא המביכה. אין ממנה מנו-

יגאל לביב חקר בזינבה את עסקי

הבנק של טיבור רוזנבאום

ומשיב על השאלה המכרעת:

חלונות במישרדי אינטרנשיונאל קרדיט בנק (אק"ב) בזינבה מאירים עד שעות הלילה המאוחרות. בתוך הבנק נראים פקידים רבים העובדים במרץ רב, כאילו כלום לא קרה.

למרות שדלתות הכניסה הראשית של הבנק, ברחוב קונסידינרל 9, נעולות, ועליהן מודעה כי שערי הבנק סגורים זמנית, הרי הדלת האחורית פעילה ביותר. כל כמה דקות ניגש אליה עובד בנק, מציא מכיסו מפתח, פותחה ואץ פנימה. לעיתים קרובות באים לקוחות, מוסרים את שמם לשומר הסף, ואצים אף הם פנימה.

אולם פעילות זו של הבנק דומה יותר להחשת מירון הדם אצל גוסס לפני היותו. שכן הפקידים הרבים עוסקים במרץ רב במעשה אחד: העברת רישום הבעלות על הפקדונות הפרטיים בבנק מהשמות הגלויים של המפקדים לשמות של חברות ואדוואיות אלמוניות. וזאת לפי הוראות המפקדים, החוששים מגילוי זהותם כאשר הבנק יתמוטט. שכן בשווייץ, כאשר גומי רים הממונים מטעם בית המיטשפט לכנס את הרכוש של הבנק, הם שולחים את פרטי חלוקתו לכל המפקדים בבנק. כך יכול כל אחד להשיג רשימה מלאה של המפקדים, כפי ששמם רשום בבנק. כך קובע החוק כאן, כדי למנוע טענות על אפליית נושים.

מוכיר הבנק, הנס הרי, קיבלני לשיחה אחרי ששוחחתי עם צ'ארלי רוזנבאום, בנו של טיבור, אשר קיבל בימים אלה הסמכה

עד שיחליטו השליטנות כאן לאסור את רוזנבאום עצמו, וסופה של הפרשה תהיה שורה של תביעות פליליות נגד רוזנבאום בשווייץ, נגד רוזנבאום וראשי החברה לישראל בגרמניה ובארצות הברית.

היום ניתן אך לתמוה כיצד לא הבחינו הכל בהתמוטטות הקרבה ובאה. קחו, למשל, את מערכת הביטחון. זו טוענת כי ישראל כי נשארה רק עם 20 אלף דולר בבנק של רוזנבאום. אולם בשיחות פרטיות עם בנקאים מודים בסכום של שני מיליון דולר, וראשי בנק ישראל טוענים כי ה"סכום שיאבד משרד הביטחון ושלוחותיו מתקרב לארבע מיליון דולר. למרות ש"בעבר הורה מנכ"ל המנות של משרד הביטחון, משה קשת, לעבוד רק עם רוזנבאום, תמוה כיצד המשיך המשרד לעשות זאת. ההסבר, בדרך כלל, הוא שנהחוץ בנק סולדי, שניתן לסמוך עליו. לפני כחצי שנה נכנס לעבודה באירופה נציג חדש מטעם שלוחות מערכת הביטחון. כדי להכניסו לתפקיד, הוא נתבקש להכין ניתוח מהימנות של אישים בולטים. עימם עבד המשרד, ביניהם רוזנבאום.

הדון וחשבון על רוזנבאום קבע כי הוא "שקרן" שחצן ולא אחר אי. דון וחשבון זה נשלח לארץ, והעתקים ממנו מצויים עד היום בערי שווייץ. כיצד יכור היה מישרד הביטחון להמשיך לעבוד עם אדם, ששליחיו המוסמכים מצאו אותו אחרי בדיקה יסודית כדאי אחראי?

חוברת תעמולה של הבנק הבינלאומי לאשראי ב' זינבה. למעלה (בעיגול) מקומו של בניין הבנק במרכז תמונה אווירית של העיר. מתחתיה הסיסמה: "אנו מקדישים את זמננו, כדי לחסוך את זמנך."

לא

נעלמו

המדיליונים?

האמת המרה היא כי מעולם לא היה רוזנבאום איש רציני או בנקאי. היה לו חוש נדיר לקשרים. הוא נתן אשראי לא לפי חוקן הכלכלי של החברות, אלא לפי קשריהן הפוליטיים.

קשרים

סוחר של

ל צי"ם, למשל, אין סיכון לתת כסף, כי "ספיר לא יתן לה ליפול". כך, ניתן למצוא בין חברי הוועדה המייעצת של הבנק שלו את אלברט אוסוואלד, ראש ממשלת מחוז הסן, ואת ד"ר נחום גולדמן, ויחד עימם גם את פרופסור פייר אורי, נאמנו של הברון אדמונד דה-רוטשילד, ש"נשלח על-ידי הברון אחרי הוועידה הכלל-כלית כדי להכין ניתוח של משק ישראל והצעות לקידומו. כשם שבישראל ידע להעסיק את עמוס בן-גוריון ועמוס מנור (ראש שירות הביטחון הכללי בעבר). אפילו למדכי לימון הציע ידידו הטוב רוזנבאום שיעבוד אצלו — וחוא בחר בעבודה אצל הברון כיוון שזו איפשרה לו להיות ב"ישראל.

רוזנבאום עצמו טוען כי הברון אדמונד דה-רוטשילד שוטמו כיוון שבשנת 1965 רצה רוזנבאום לפתוח בנק באמריקה יחד עם גיימס רוטשילד האנגלי. העיסקה

בשער האחורי

הדלת האחורית של הבנק של רוזנבאום בזינבה הומה פקידים ומפקדים, הנכנסים דרכה לבנק. ב"נסיון נואש למנוע את פירסום שמם כמפקדים, המפקדים מעבירים את רישום הפיק' דונות שלהם בדג האחרון משמותיהם האישיים על שם חברות ואדוואיות אלמוניות.

של רב. רוזנבאום האב אץ לפראנקפורט, בנסינות נושים לשכנע את הבנק ה"מחוזי של הסן לתמוך בו. כך, על כל פנים, טענו אנשי רוזנבאום, הממשיכים לספר כאילו מוכנים הגרמנים לתת עוד 60 מיליון דולר להצלת הבנק. גירסה זו הופצה במרץ רב גם בישראל, כדי לעזור לממשלה לשכנע את הציבור כי צריך להקדיב כמה עשרות מיליוני דולרים מ"קופת האוצר להצלת הבנק — שכן, אם יפול הבנק, יאבדו כספי יהודים רבים, ויהיה הדבר אסון למדינה. זו, על כל פנים גירסת רוזנבאום ושות' בישראל.

אולם בדיקה יסודית של העובי דות מראה כי יש דחליות את ספי' מת הבנק מ"אנו מקדיבים זמן כדי לחסוך את זמנך" לסיפמה אחרת, הרשומה עי שיערי הגיהנום של דאנטה: "חידלו מכך תקווה, אתם הבאים הנח."

"שקרו

ושחצו"

ש כן האמת המרה היא שאין כל סיכוי להצלת הבנק, או הכספים הרבים שהושקעו בחברות האדוואיות. יתרה מזאת: אך שאלה של זמן היא — והשווייצים פועלים לאט, אבל בטוח —

החברה לישראל הפסידה רק כסף פיקטיבי

מעבירים את הפיקדונות על שמות חברות ואדוואיות

איש המוסד הזהיר את הממשלה בפני רוזנבאום

ספיר ידע על ההתמוטטות והעלים אותה מרבינוביץ

טיבור רוזנבאום

(המשך מעמוד 25)

לא יצאה לפועל, בגלל פירסומי גייץ על קשרי רוזנבאום והפסע המאורגן בי ארצות-הברית. כעבור זמן, בכנס מישפחתי של הרוטשילדים, תקף אדמונד את גיימס, על שהוא נכנס לעסקים עם הבנק של רוזנבאום. העובד כל הזמן עם אדמונד, הברון האנגלי השיב כי לעולם לא יעשה עסקים עם אדמונד, והעליבו קשות. אם נוסף לכך כי בחודש האחרון עזבו כמה מפקידים גדולים את הבנק של רוטשילד בשווייץ, בנק פריווה, בטענה כי הפסדי החברה לישראל שהברון עומד בראשה אינם המלצה לבנק שלו, הרי שזעמו של אדמונד מובן.

אולם אם גם לא היה הברון אדמונד מגיש את התלונה הפלילית נגד רוזנבאום על הוצאת כסף החברה לישראל והפקדתם בחברות ואדוואיות כושלות, היה החוק משיג את רוזנבאום. שכן ברוב יאוש עשה בשנים האחרונות מעשים שלא ייעשו בשווייץ. הוא ואנשיו שיכנעו מפקידים כי בנק שלו כי כדאי להם יתר להעביר את הפקדונות לחברת הוואדוויץ. זאת כיוון שעל הכנסות ריבית בשווייץ יש לשלם 30% מס-הכנסה ניכוי במקור, ואילו על חברות הוואדוויץ פטורות מס זה. נוסף לכך הציע ריבית גבוהה יותר ב-1.5% עד 2% לסיקדון החברה ואדוואיות. רוזנבאום ואנשיו לא אמרו למפקידים כי מדובר בחברות ללא מאזנים, שהן בקשיים כספיים. פקודות כאלו, שנעשו בתוך כתי די הבנק עצמו, מהוות בשווייץ עבירות חמורות ביותר, שכן הן (א) חונאת מסיבה-הכנסה (וכ) שוכי נוע לקוח להפקיד כסף בחברה כזו שזת.

שוחחתי עם מפקיד מסויים, שהיו לו 400 אלף פרנק בבנק, והוא שוחח עם סגנו של רוזנבאום בלישכת-המנכ"ל המהורה בקומת השביעית של הבנק. הסמנכ"ל רשם כמו ידו הוראה לבנק להעביר את הפיקדון לזכות החברה הוואדוויץ אינטרנשיונל קרדיט טראסט, והלקוח חתם על ההוראה. עתה מתגלה כי לחברה זו הפסד של חמישה מיליון דולר לפחות. ברגע שלקוח זה, וכמהו רבים, תחלונו במישר טרד, יהיה רוזנבאום אבוד.

כל מי שעיניו בראשו ידע כי הבנק צועד לעבר סגירה. הוא לא התקבל לחבר איגוד הבנקאים בשווייץ, והסניף שלו בלונדון לא קיבל רשיון לסחור בר מטבע זה. לפני כמה שנים התפטר חבר מועצת המנהלים של הבנק, עזריה-דין של אנדרי גונוד. גונוד, מרצה לחוק בי אוניברסיטת ז'נבה, לא הסכים לדרכי ניהול הבנק, ואחרי התפטרותו סיפר לרבים בעיר את דעתו. עובדה היא כי קשת למצוא תושבי ז'נבה שהיו להם פיקדונות בבנק של רוזנבאום. הם ידעו עם מי יש להם עסק.

רומא, ליבריה,

אי.או.אס.

אנשי בנקים בשווייץ סבורים כי יש להם תשובה לשאלה ליהיו זרמו כי 150 מיליון דולר, החסרים עתה לקבוצת החברות הוואדוויץ של רוזנבאום. חלק הארי מכספים אלו — 70 מיליון דולר — נקברו בחרינה ריאל, אחות בתיסבות, מישפחת המלוכה האיטלקית, שגרמה לי סגירת בנק ז'יגמן בבאול והתפסידים כבי דים גם לסר ויגמנד אורבורג. רוזנבאום נכנס להרפתקה קרקעית זו לפני כ-15 שנה, ומאו השקיע השקעות חוזרות ונישנות, שזכו ריבית גבוהה.

עוד כ-20 מיליון דולר הכניס להרפתקת המלון ליד גמלה-העופה של רומא. ממלון זה כימעס ונחלץ לפני שנתיים, עת מכר לקרובו, ויליאם שטרן האנגלי, אולם שטרן

המאורגן האמריקאי. האחים בלומפילד הביאו לבנק פיקדון של 30 מיליון דולר בקירוב, ירושת הגברת דיוויס למדינת ישראל, שנעשה עליהם ועלידי רונז-באום והלכה להשקעות בקרקעות איטליה (העולם הזה 1937). באמצעות נציג הפסע המאורגן בשווייץ, ג'ק פולמאן מלונאן, הופך הבנק לצינור הברחות של כספי המאפיה.

סגנת התמוטטות שניה באה לאחר פיר-סומי השבועון לייף, שחשפו את הקשר בין טיבור ואיגון הפסע. מפקידים רבים ברחו מן הבנק, והוא ניצל רק הודות לעזרת ברני קורנפלד. שוב סחב רוזנבאום את הבנק, למשך כמה שנים, הודות לי-הפקדות נדיבות של חברות וגופים ישר-אליים.

הוא הפך בשנות ה-60 לבנק המרכזי של מישור-הביטחון ומישרד-האוצר, למי-רות שיש בשווייץ בנקים סולידיים יותר בבטחות יהודיות.

שנות-שיא אלה הסתיימו כאשר נערכו חילופי-גברי במישרדים השונים בישראל, ואישים חדשים עלו לשלטון. פנחס ספיר פרש ממישרד-האוצר. קשתי פרש מ-מישרד-הביטחון. סכומי הריבית שהבנק שילם על הכספים שהוא גייס להשקעות באיטליה תפחו, ואז באה הישועה בדמות הבנק המחזי של הסן שהשקיע 30 מיליון מרקים גרמניים וקנה 36% ממניות הבנק של רוזנבאום. אין הסבר לעיסקה זו, שכן לבנק גרמני זה יש שליש בבנק שווייצי אחר, מכונד ביותר.

פשט את הרגל לפני שהספיק לשלם תמורת הרכישה, וברגעים האחרונים ממש הסדירו ביניהם מכירת חזרה של המלון לרוזנבאום כדי שיוכל להציגו כנכס במאזניו. בניית מלון זה לא נסתיימה עד היום, ורק השלד שלו עומד.

יתרת הסכום נצברה מריבית שהוא משלם כל השנים על הכספים שהוא מגייס. רוזנבאום אינו בנקאי, ואינו ידע לקרוא מאזן. עבור כל הקניות שקנה שילם ביוקר רב, כמו למשל, עבור סניף בנק סוויס-ישראלי בציריך, שהפכו לסניף שלו. תמיד הציע ריבית גבוהה יותר מאשר הציעו בנקים אחרים, ותמיד סמך על קשרי הטובים עם ראשי המשק הישראלי שלא יתנו לו ליפול.

כאשר הקים את הבנק, בכספי הקומיס-יונים של השילומים של איש מישלחת השילומים יחזקאל דגן, יחד עם ברון צרפתי שמכר לו לאחר-מכן את חלקו, היה עיסוקו העיקרי מכירת שטרות של הסוכנות. זה מובן לאור קשריו הטובים עם יצחק רפאל, וכן עם מי שמלווה בבנק לכל האורך, ד"ר שמאל שפט, שהיה ראש מחלקת העלייה של הסוכנות בשווייץ.

ב-1962 יצר רוזנבאום את קשריו עם ליבריה באמצעות ז'נט סלומון, נציגת חבר-המדינה א.א.א.א. של ברני קורנפלד בליבריה.

קשרים אלו התחדקו עד כדי כך, שכאשר בחודש האחרון הפתח, מצא לו זמן לנסוע ללונדון לפגי

ADVISORY BOARD

Albert OSSWALD, Chairman	Wiesbaden
Nahum GOLDMANN	Paris
Denis DE ROUGEMONT	Geneva
Ronald W. BROWN	London
Prof. Pierre URI	Paris
Dr. Georges BRUNSCHVIG †	Berne

קישום המאזן

בדוח השנתי של הבנק של רוזנבאום לשנת 1973, מופיעים שמות חברי המועצה המייעצת: ראש ה-ממשלה המחזית של הסן, אלברט אוסוולד, ד"ר נחום גולדמן, פרופ' פיאר אורי, הכלכלן של האבארן אדמונד דה-רוטשילד, ואחרים. ברשימת הנציגים בולט עמוס מנור.

כז'נבה נפוצו שמועות שמישהו הפיק מכך הנאה אישית.

רוזנבאום הצליח לסחוב את העגלה לעוד שנה-שנתיים, אך החל ביולי השנה היה ברור לכל כי הגיע הקץ. בנקאים שמו לב לכך שרוזנבאום ביקש מהם לעתים תכופות יותר להפקיד סכומים לכמה ימים בחברות הוואדוויץ השונות שלו. למשל, אחד הי-שטרות שקיבל נושא חותמות המעצרות של העבר מחברה ואדוואית אחת לשניה, כדי ליצור רושם של פעילות בריאה.

עסקי

אוויר

באמצע בא-הזמן תגדול עם מיכאל צור, ורוזנבאום נתן יד לצור ולראשי החברה לישראל להונות את ממשלת גר-מניה בגינס כספים לחברה. שכן, הכספים אשר הקבוצה הגרמנית השקיעה בחברה לישראל יתגנו לה ברובם כחלואה מן הבנק של רוזנבאום, אותם כספים עצמם הושקעו לאחר מכן עלידי מיכאל צור

שוב בבנק של רוזנבאום וחברותיו. כיוון שבידי הבנק והחברות לא היה כלל הכסף להלוות לקבוצה הגרמנית. קיימת אפשרות סבירה כי הפי-סדי "החברה לישראל" הם הפסי-דים על הנייר בלבד, שכן הפסידה כספים שמעולם לא היו שלה. לא היו אלה כספי המשקיעים הגרמ-ניים שאבדו, כביכול, אלא כספים שרוזנבאום הילווה להם, ושחזרו אליו מיד.

זהו הסבר המושמע בשווייץ להפקדות התמוהות של צור אצל רוזנבאום. אגב, דרך גיוס הכספים ודאי שהיתה ידועה גם לברון רוטשילד וגם לבנק גיטר, וחס אישרו אותה. למרות את שילטר זו כמוה כהונאת שילטונות גרמניה, ולא היתה למעשה אלא תרגיל של העברת-כספים פיקטיבית כדי לרמות את שילטר נות מס-ההכנסה הגרמניים. תקנות-המס הי-גרמניות מעניקות הקלות מס למשקיעים מסוג זה רק אם יש בהשקעה יסוד של סיכון בארץ מתפתחת, וברור כי לא היה כל סיכון בהשקעה כזו. שהיתה העברה פיקטיבית מחשבון לחשבון בשווייץ ובי-וואדוץ, שאינו מדינות מתפתחות. כאשר הסכימו ראשי החברה לישראל לגייס כספי החברה בדרך שהוצעה עלידי צור-רוזנבאום, פתחו את הדרך לכל מה שקורה כיום.

מדוע רוגז

רוטשילד

ב-12 לספטמבר הגיע רוזנבאום אר-צה לחתונה של בתו של הבנקאי יצחק ורדי, המתגורר דרך קבע בשווייץ. החתונה נערכה במלון רמת-אביב בתל-אביב, ובה נאו רוזנבאום וספיר מסתיר דדים שעה ארוכה בין שיחי גינת המלון. אותה עת גילה רוזנבאום לספיר את חומרת מצבו, וספיר פתח מיד בנסיגנות-הצלה, ושיגר לבנקים הי-גרמניים את אנשיו, כולל מיכאל צור. כל זה בחשאי.

אולם הנסיגנות נכשלו, קודם כל בגלל הגרמנים, שסירבו בעקשנות להשקיע כסף נוסף, הסכימו לכל היותר להישאר עם חלקם בבנק. ההכשלה העיקרית היתה מצד הברון אדמונד דה-רוטשילד, שאף סירב להיפגש עם ספיר בפריס.

ספיר עצמו סיפר כי הברון רוי-גז עזיו מפני שהחזיר לו תרומה, ששלה הברון לישראל אחרי מלח-חמת יום-הכיפורים, כיוון שחצק-היה רק על שך 200 אלף דולר. לי-דבריו ספיר, שחזר לו הברון אחרי-כך צ'ק אחר, בסך שני מיליון דולר.

ספיר גם טוען כי אדמונד אינו נציג אמיתי של מישפחת רוטשילד, וכי מעולם לא היה תורם גדול. באורח מופגן השתתפו בארוחת-ערב, שערך ספיר בפריס, בני מישפחת רוטשילד האחרים השולטים בי-בנק, ובעיקר אלן וגיי. אדמונד החריס ארוחת-ערב זו.

הודעתו של הברון אדמונד כי אם תתנגד החברה לישראל להצעתו הוא יתפטר, עשתה את שלה. ונציגי ממשלת ישראל קיבלו את הכתבים של אדמונד: לא לעשות כל הסדר לפני גמר הבדיקת-ה-פליליות של הפרשה. וזאת כיוון שהברון, שהוא מייסד-ראש מועצת המנהלים של החברה, חרד לשמו הטוב. אחרי הכל, כי-ישראלי-ראש הוא נושא באחריות למעשי החברה. הוא חתום על המאזן והתשקיף הכספי. בדיעבד, כאשר לא התנגד לכך, ונציגו מוקת לימון, חתם על העברות בנקאיות של כספי החברה לישראל לחבר-רות ואדוואיות של רוזנבאום. רונזבאום הגיע לפוג הדרך. נפיי לתו תגרום לשורה ארוכה של מפ-לות ונילוויים, כמו כדור-שגג. וזהו רק ההתחלה.

וכשהכוסים רבים — משלמים הכדורגלי-נים את המחיר על המיגרש.

שופטים

בסל ובאים

יו"ר איגוד שופטי הכדורסל, יצחק פיס-טינר, הוא שופט הספורט היחיד בעולם, אשר בחר לשלב את עיסוקו הספורטיבי הן ביבשה והן במים.

ביבשה הוא שופט במשחקי כדורסל ועל המים הוא שופט במשחק הכדורמים. אך הנסיגות להטביעו נעשים דווקא ע"י חבריו לעיסוק היבשי. הכוונה היא לעימות שנוצר לאחרונה בין פיסטינר, איש חיפה, לבין שופטי הכדורסל באיזור תל-אביב, שהתארגנו כדי להדיחו מתפקידו כיו"ר האיגוד.

שופטי תל-אביב מרכיזים את הסיבות ל"תביעת ההדחה" שלמענה הקימו ועד-פעולה מיוחדת ביום שבת האחרון, בטענה כי פיסטינר אינו מתאים להמשיך לייצגם משום שבמהלך כהונתו נמצא דופי ב"אישיותו. בשעתו, לפני כשנתיים, בעת שעמד פיסטינר להיבחר כיו"ר שופטי הכדורסל, טענו נגדו כי נחשד בגניסון הבר-חה, בעת שחזר מחו"ל עם נבחרת הכדור-מים לאלופות העולם. בהיותם במיעוט ב"פסילה פיסטינר נראה היה כי שופטי תל-אביב משלמים עם העובדה כי חיפאי ימשול בהם. אבל בשבוע האחרון הכריזו על מרד גלוי נגדו.

מקצץ הראשים. מדיווחים של חבריו למשלחת בטהרן שהגיעו לידי שופטי תל-אביב, נודע כי פיסטינר שייצג את שופטי הכדורסל בארץ בשיפוט במשחקי עמי אסיה בטהרן, שפט גם במשחקי הכדורמים שנערכו שם. שופטי תל-אביב טוענים כי לא ייתכן שיו"ר איגוד שופטי הכדורסל בישראל, שעל פי התקנון חייב לפרוש משיפוט פעיל מיד לאחר היבחרו, ימשיך בפעילות בשדה השיפוט ולא חשוב באיזה ענף.

הנהלת האיגוד, המורכבת מנציגי ה"שופטים, אישרה אמנם מחוץ לשורת הדיון לפיסטינר לשפוט בכדורסל במישחקי עמי אסיה; מתוך רצון לאפשר לו לסיים את פעילותו כשופט בצורה מכובדת וכהוקרה על פעילותו רבת השנים. אולם שופטי תל-

מצבה העגום של קבוצת הכדורגל של הפועל תל-אביב בתחתית טבלת הליגה הלאומית לכדורגל והעובדה כי מתוך המי-שה משחקים צברה רק נקודת ליגה אחת, הציקו למזכיר מועצת פועלי תל-אביב-יפו, אורי אלפרט, שתחת חסותו, נמצאת ה"קבוצה.

אלפרט, שנעדר מזה זמן רב ממשחקי הקבוצה, הופיע בשבת האחרונה ביציע ה"מוזמנים באיצטדיון בלומפילד ביפו, כדי לחזות ולעודד את קבוצתו במשחק הדרבי של נגד מכבי ת"א.

לעסקני הפועל תל-אביב, היושבים דרך קבע ביציע המוזמנים, הסביר אלפרט את סיבת הופעתו המפתיעה, בעובדה כי תמיד כשהוא בא לחזות במשחקי קבוצתו היא מנצחת וצוברת נקודות. בדקה ה-69 של המשחק, כשהתוצאה עדיין היתה 0:0, היה אלפרט בטוח כי נוכחותו במיגרש הצדיקה את עצמה. "בשבילי נקודה אחת להפועל בדרבי זה מספיק", אמר אלפרט והלך. עוד הוא עושה דרכו לעבר שערי היציאה של

מזכיר אלפרט

התערבות פוליטית

בלומפילד, הובקע שערך של הפועל מ"רגלי שחקן מכבי, אורי סלימן. כעבור עשר דקות העלה בני טבק את התוצאה ל-0:2 לסובת מכבי. זו היתה גם התוצאה הסופית של המשחק. תוצאה זו החרפה את מצבה של קבוצת הפועל בתחתית הטבלה, כי

שהיא ניצבת במקום לפני האחרון. **זמן עד הריבש.** מצבה העגום של קבוצת הפועל תל-אביב מהווה ביטוי מוחץ לכשלון מדיניותו של אלפרט, עליה מושתת ניהול אגודת הפועל תל-אביב. אלפרט, ה"מרבח להתערב בניהול האגודה, מנצל את זכות הווטו שלו במזכירות מחוז הפועל תל-אביב בכל פעם שמעלים את נושא קניית שחקני רכש לקבוצה. הוא מצדד בשחקנים מתוצרת בית המועלים מקבוצות הנוער של האגודה מטעמים אידיאולוגיים. אלפרט, חובב הכדורסל, אינו מנצל את זכות הווטו בנושא הייבוא האמריקאי כי תגבורת לכדורסלני האגודה, למרות שגם בנושא זה הביע התנגדות עקרונית.

המקורבים לאגודת הפועל תל-אביב מסבירים את מדיניותו זו של אלפרט כי מערכת היחסים הרעועה בינו לבין מחוזיק תיק הפועל במועצת פועלי תל-אביב, יהושע כצמן. האחרון, הממונה גם על נכסי מועצת הפועלים נחשב למעשה לאיש מספר שנים במועצה, אחרי אלפרט, הוא נימנע על תומכיו הלהבים של מזכיר מחוז תל-אביב של מפלגת העבודה, דב בן מאיר, שניסה ועדיין שואף לשבת במקומו של אלפרט.

סיבה זו מספיקה לאלפרט כדי להתנגד בעקביות להצעותיו של כצמן המועלות מדי פעם במזכירות המחוז.

במשחק הדרבי האחרון, ישובו שני ה"ריבס" אחד ליד-השני משום שסימון מספר 11, הכסאות בכרטיסי ההזמנה למשחק היה 1 ו-2, ממש כמו דירוגם במועצת הפועל-לים. הם ישובו אחד ליד השני ומוחוץ ל"אמירת שלום רופפת לא דיברו ביניהם.

התקפה ע"י שער הפועל בדרבי תל-אביב הנוכחות לא הועילה

אחד ולא שניים, כדי לחסוך בתשלום אגרת השיפוט. החלטה זו פוגמת לא רק ב"רמת השיפוט. היא מהווה תקדים מסוכן, היכול להתקיים רק במציאות הספורט ה"ישראלי בניגוד לחוק הכדורסל הבינלאומי. לכן, החליטו שופטי הכדורסל בתל-אביב, מוטב להילחם בפיסטינר מבחוץ, מאשר לשמש "בובות" בתפקידים בהנהלת איגוד השופטים. הם החליטו להתפטר מכל הווטו דות באיגוד, לעבור לאופוזיציה שמטרתה לתבוע את פיזור ההנהלה הנוכחית ועריכת בחירות חדשות לאיגוד שופטי הכדורסל.

מישמעת

מטעמים ציוניים

צבי יפה ידוע כעורך-דין שהצליח לזכות במנופול על מתן ייעוץ מישפטי למוסדות הספורט בארץ. הוא משמש כיו"ר עץ המישפטי של ההתאחדות לכדורגל, ההתאחדות לספורט ואיגוד הכדורסל. לפי עמים קורה שבטיעונו בחיך מישמעת הוא מדבר כעסקן ספורט.

פשרה יפה. כך קרה גם ביום השני האחרון, כאשר הופיע כתובע מטעם איגוד הכדורסל, בעירעור קבוצת מכבי רמת-גן על הרחקתו של שחקנה האמריקאי, דון קורנבלט, לשישה חודשים על-ידי ועדת המישמעת של מוסד זה. קורנבלט הורחק בגלל פגיעה בשופט הכדורסל ברוך זלינגר. לפי התקנון מונע עונש זה מהשחקן, שהוא אחד ממצטייני קבוצתו, לשחק בשורותיה במישחק גביע אירופה למחזיקות-גביע.

במקום להגן בתקיפות על החלטת ועדת-המישמעת, שראתה במעשהו של "שחקן עבירה חמורה ביותר, הסתיע יפה את חברי בית-הדין-העליון בטיעון מלי-צתי, בהבליט את הצורך הדחוף להפסיק חית מעונשו של השחקן כדי שיוכל להשיג תהף במישחקי גביע-אירופה. יפה ביקש מ"טעמים לאומיים" לצמצם את הרחקת קורנבלט לשלושה חודשים. פירושה של הרחקת קצרה זו, לפי התקנון, השחקן יוכל לשחק במישחקי הייצוג של הקבר צה, אך לא בליגה.

פשרתו זו נתקבלה על-ידי כל הצדדים, ובית-הדין-העליון סמך ידו עליה, וכך יכול קורנבלט להופיע במישחק הראשון של קבוצתו במסיגרת גביע אירופה נגד הקבוצה האוסטרית, סומה וינה.

של הנציג היחיד של שופטי תל-אביב בהנהלת האיגוד המצומצמת אברהם פישר, התעלם מקיומו ומההצעות שהעלה בישיבות האיגוד, עד שהאחרון נאלץ להתפטר. **קימוציים בחוקה.** פיסטינר הצליח להפטר גם מנציג שופטי תל-אביב בוועדה החשובה ביותר באיגוד שופטי הכדורסל: ועדת המינויים. ועדה זו משבצת את ה"שופטים למשחקי הכדורסל השונים. שופטי תל-אביב טוענים כי מאז הם מקופחים בכל הקשור בשיבוץ במשחקי ליגה חשובים, והדבר מונע את קידומם לקראת תואר של שופטים בינלאומיים, המקנה את הזכות לשפוט במשחקים בחוץ-לארץ.

לפני שבועיים הומשה טענת שופטי תל-אביב על קיפוח כאשר ועדת המינויים מינתה שני שופטים תל-אביביים לשפוט במשחק המסקרן בין קבוצת מכבי תל-אביב ומכבי רמת-גן, ששיטתו בו את שחקני ה"הרכש הכושים המיועדים לחזק את ה"קבוצות לקראת התמודדותם במפעלי גביע אירופה. 4 שעות לפני מועד המשחק דאג פיסטינר להודיע לאחד השופטים, דוד דגן, כי הוא מוחלף בחיפאי מירובסקי.

שופטי הכדורסל של תל-אביב טוענים גם שפיסטינר שותף לעוד מספר הכרעות בלתי דמוקרטיות בהחלטות הקשורות בהנהלת איגוד השופטים. נוסף ליישבות הנעדרות בביתו בחיפה, לשם לא מוזמנים כל נבחרים ההנהלה והועדות כדי לטול חלק בהכרעות השונות, יש החלטות עליהם מחליט פיסטינר לבדו.

הדברים אמורים בעיקר לגבי מיכלול היחסים בין הנהלת השופטים לאיגוד הכדורסל. פיסטינר נוהג להביא לידיעת ה"הנהלה עובדות מוגמרות מבלי שהיא תדון עליהם. תאשר ותסמך אותן לעשות הסדרים עם איגוד הכדורסל הקובע את ה"תקציב הכספי של השופטים.

עסקני איגוד הכדורסל פנו לפיסטינר אחרי בחירתו, ביקשו ממנו שיחזקו ויקמץ בהוצאות השופטים, אחרת יאלצו הם לקצץ בתקציב שיגור שופטים בינלאומיים לחוץ-לארץ. פיסטינר החליט על קימוציים בהוצאות השופטים בארץ בצורה הפוגמת ברמה המקצועית של השיפוט ובקבוצות הכדורסל. שופט טוב שאינו בעל רכב, למשל, כמעט ואינו משוּבץ למשחקים בעקבות הוראה של פיסטינר, לא לאשר הוצאות מוניות, שהשופטים היו בעבר מגישים כדמי-נסיעה למשחקים בהם שפטו. הוא הסכים גם, בניגוד לחוקת הכדורסל, כי במשחקי ליגה א' לנשים והליגות לנוער ישפוט רק שופט

שופט פיסטינר

הדרום נגד הצפון

אביב טוענים כי על פי התקנון היה פיס-טינר חייב גם לקבל היתר לשפוט בכדור-מים, אך הוא לא עשה זאת. שופטי תל-אביב רואים בכך מעילה באמון. אבל פרשה זו היתה רק הקש ששבר את הבלגה שופטי תל-אביב לגבי הפגמים ש"נתגלו בעבודתו השוטפת של פיסטינר ב"היתרו בארץ. עוד לפני הנסיעה לטהרן, שופטי הכדורסל של תל-אביב הירבו ל"בקר עוד בעבר את הצורה שבה מנהל פיסטינר את איגוד הכדורסל. האחרון לא נשאר חייב וחשדותיו כי ה"תל-אביביים חותרים תחתיו. גרמו להרעת היחסים ביני-הם. שהיתדרדרו עד להאשמות הדדיות ו"איומים. באחת האסיפות אף התפרץ פיס-טינר כלפי שופטי תל-אביב באומרו כי מי שינסה להכשיל אותו הוא "קצץ לו את הראש". איום ועשה. הוא ירד לחייו

תעודות היריות

דורר

אז בית-הכנסת

בבוקר ה-3 בינואר 1973, השכים אברהם שלמה ציון ב-4.00, כדי להתפלל תפילת שחרית בבית-הכנסת הספרדי אוהל יעקב ברמת-גן. ברחוב היתה חשיכה גמורה. גם פנסיה-רחוב לא דלקו. מזג-האוויר היה סגירידי וגשם טיפף. הרחוב היה ריק.

באותה שעה התעורר משנתו שרגא שטיין, ממשיכי-הבוקר לרחצה בים ב-עונת הגשמים. הוא שמע לפתע שלוש יריות בוקעות מהרחוב. הוא ניגש לחלון, פתח את התריס ולא ראה דבר.

אבל המיטרה שהגיעה למקום בעיקבות היריות, מצאה את אברהם ציון מוטל פצוע ברחוב. בתחנת מגן-דוד, אליה הורבא, הוא הסביר בתנועות-ידיים כי נורה. הוא היה פצוע בפיו, ולא יכול היה לדבר. כאשר נשאל מי ירה בו, רשם על פתק: "דני לוי, בן אחותי".

כובעי-גרב. דני לוי בן ה-27, תושב תל-אביב, הועמד בעיקבות עדות זו לדין באשמת ניסיון לרצח דודו, מי שהיה סנדקו אחרי ליתו, ואחרי מות אביו שימש לו כאב.

הסנדק היה עד התביעה היחיד שהאשים את דני לוי בניסיון לרצחו. הוא טען כי כשיצא מביתו בליל ההתנקשות, ראה את שני בני-אחותו, דני וגדעון, יוצאים אחריו. אחד מהם התקרב לדבריו עד למרחק שני מטרים ממנו. למרות שהיה חבוש בכובעי-גרב, שכיסה את כל פניו, מילבד חורים לעיניים, טען הסנדק כי זיהה בבירור את בן-אחותו, שירה בו, פגע בכתפו ובפיו.

היה לו גם הסבר מדוע רצה בן-אחותו לרצחו. אחותו, לבנת רון, היתגרשה מ-בעלה, שנפטר מיספר חודשים לפני ה-התנקשות. היא אשה ידועת-האלי וסובלת מכאבים. היא היתה בטוחה כי כל הצרות האלה, שבאו על ראשה בזו אחר זו, מקורן בקללות שמקלל אותה אחיה בבית-הכנסת. נראה היה לאברהם ציון, כי בן-אחותו הושפע מהאמונות התפלות של אמו, ולכן קם עליו לרצחו נפש.

רעיונות-שוא. אולם חקירת המיטרה בפרשה מצאה כמה סתירות בדבריו של הסנדק, שהחלים מפצעי חוקרי המיטרה טרה מצאו את תרמילי כדורי-האקדה ש-נורו לעבר ציון. הסתבר כי הוא נורה ממרחק של 35-45 מטר, ולא ממרחק של שני מטרים כפי שטען. במרחק כזה לא היתה כל אפשרות, בלילה חשוך, לזהות את הירייה.

גם טענתו של הסנדק כי חודש לפני ההתנקשות באו אליו שני בני-אחותו אל בית-הכנסת, ואחרי שאמרו קדיש על אביו הם הזיזו אותו כי יפסיק לקלל את אמו, לא נראתה כהזכחה נסיבתית לשלד ש-שופטי בית-המשפט המחוזי בחל-אביב, שנקראו לחרוץ את דינו של דני לוי.

"אין לנו כל ספק שהמתלונן אינו בריא ברוחו", קבעו השופטים מקס קנת, אליהו מני ואליעזר שיינבוים, שמצאו גם כי "במישפחת המתלונן קיימת נטייה, כנראה תורשתית, לליקויים נפשיים ומחלות-רוח".

השופטים קיבלו את מימצאיו של הפסיכיאטר מבית-החולים לחולי-נפש בבתי-השדק את הסנדק וקבעו: "ציון מוסר על פציעתו בצורה מוזרה ובלתי-מאורגנת, ו-אינו מלווה את סיפורו בכל תגובה ריגשית. הוא מפרט בדיבור פרטים בלתי-חשובים, מחליף את הטפל עם העיקר, סוטה מן הנושא ועושה רושם שמסתיר חלק ממחשבותיו, שהן כנראה רעיונות-שוא". הסתבר כי ציון כבר אושפז בעבר במוסדות לחולי-רוח, וכי הוא טובל מסכני וספריה כרונית.

לאור כל זאת הצליח פרקליטו של דני לוי, עו"ד משה רום, לשכנע את השופטים לזכות את האחין מכל אשמה.

מי בכל זאת ירה באברהם ציון בהש-כימו אל בית-הכנסת? השופטים לא ראו עצמם חייבים לתת תשובה על כך.

כשליש מחולי הסרטן נרפאים כיום ריפוי מלא וחוזרים לחיים תקינים. כל זאת בזכות התחנות לגילוי מוקדם, מכוני הסרטן, ציוד ההקרנה המשוכלל וההתקדמות הרבה שחלה במחקר הסרטן ובריפוי גם בארץ.

למימון פעולותיה בשנה הקרובה זקוקה האגודה למלחמה בסרטן 7 מיליון ל"י.

בתרומה

שלך נרכוש עבורם שנות חיים

זכור זאת ביום מבצע "הקש בדלת" 12.11.74

האגודה למלחמה בסרטן בישראל

לשכת הפרסום הממשלתית

מיבצע מיוחד לחיילים

כל חייל שיחתום בחודש נובמבר מנני על

השולם הזה

יקבל הנחה של 40%

השבועון יישלח רק לדואר צבאי

מלכת היופי הובאה לתחרות בארגז

הקהל הריע ממושכות למלכה הבלתי שיגריתית.

ביקש לערוך את ההצבעה ואמנם לא היה ספק בדבר. לידי קריסטל נבחרה למלכת היופי — פה אחד. בקול נרגש הציג המנחה את המלכה החדשה: לידי קריסטל, עולה מצרפת עור סקט בשטח הכביסה מזה שנים רבות ובעלת נסיון ומוניטין רב. מידותיה איך דיאליות 60x40x80.

תוכניותיה — כל תוכניות הכביסה הי אפשריות. למחרת הטכס פורסמו בכל העיתונים פרטים נוספים על מלכת היופי החדשה. מכונת הכביסה לידי קריסטל היא בעלת כל היתרונות: הרתחה עד 100 מעלות, ציטוי אמאיל משובח ועיצוב מרהיב עין. אוטומטית לחלוטין ונוחה בהפעלה. אין יתרון שאינו נמצא בלידי קריסטל — מכונת הכביסה הטובה ותחסכונית מכולן — שנבחרה פה אחד גם למלכת היופי.

הפתעה גדולה נכונה לצופי תחרות מלכת היופי, כאשר לפתע, ממש ברגעי השיא של טכס הכי חרה, חובאה מלכת היופי לחיכל בתוך... ארגז.

המנחה כבר החל לקרוא לבמה את המועמדות הסופיות, כאשר ניגש אליו מנחל הטכס ולחש דבר מה על אוזנו. לרגע עבר רחש של הפתעה בקהל, והמנחח פנה למיקרופון ואמר: "נמסר לי ברגע זה כי מלכת היופי תגיע ברגעים אלה לבמת". הקהל החל למתוא כפיים ואל תבמה הועלה ארגז עץ מסתורי שהעלה לשיא את המתח בקהל. המנחה נתן אות ושני גברים הסירו במהירות את מחסה הקרשים ואז נתגלתה לעיני כולם לידי קריסטל במלוא יופיה. מחיאות כפיים וקריאות סוערות ליוו את המנחה כאשר

שופטים

יו"ר בבית הדין

בית הדין המשפט השיוך את הפרוצה הצעירה חזרה לידו הפרסור שלה

אולם המעצרים של בית הדין המשפט השלום בתל אביב כמוהו כקופסת סרדינים, מקום בו עורכי דין ותובעים המישרה נאבקים אלה באלה לתפוס עמדה מול דוכן השופט התורן, ודוחפים זה את זה כדי להמיר ולסיים, ולצאת אל האוויר הצח.

העצורה הבאה בתור היא נערה בת 18: בת שבע פרץ מעפולה. התובע המישי טרתי: רס"ר דוד רופא ממישרת מרחב דן. סניגורה של העצורה, עו"ד חיים משי גב, אך האדם החשוב ביותר כאן, בי אולם המעצרים הוא השופט התורן, אריה אבראי, אדם דתי החובש כיפה. ערויות סותרות. התאריך: 29 בי אוגוסט 74. אישי המישרה עלה על דור כן העדים, וסיפר כי ארבעה ימים קודם לכן הופיעה הצעירה במישרה ומסרה עדות כי הועסקה בזנות, נגד רצונה, על ידי דודי אוחנה, חייל בשירות סדיר. יור מיים לאחרימכן הופיעה שנית במישרה, והפעם מסרה עדות שסתר את העדות הראשונה, טענה שעדותה קודם היתה שקר. בת שבע פרץ נעצרה בריבמקום ותואיל שהחשד (החייל דודי אוחנה) טרם נעצר, ביקש רס"ר רופא להוציא פקודת מעצר

של 10,000 ל"י, מהן 3000 ל"י להפקיד במזומן. וכך חזרה הפרוצה הצעירה בתי שבע פרץ ולרועותיו של האדם שעליו התלוננה במישרה.

החייל דוד אוחנה התייצב בבית הדין פט יחד עם אביו של היצאנית, הביא את 3000 הלירות להפקדה, וקיבל שוב לעבודה את המפרנסת שלו.

דבר לא השתנה. הפרוצה עברה מיד ליד, מהסרסור — למישרה, מהמישרה — לבית הדין המשפט, ושוב חזרה לסרסור. אז לשם מה בכלל כדאי היה לה להתאמץ?

נשק

ה"עוזי" במקום ה"טומיגון"

תתיחמיקען הישראלי תפס את מקומו של ה"תומפסון"

אצד שומרי קיסניג'ר, ובעת גם במישרת שיקגו

רבים עצרו את נשימתם, כאשר הודיעו העיתונים בכותרניהם הראשיות, כי שר החוץ האמריקאי, הנרי קסינג'ר, ניצל ממות. היה זה לאחר שמכלינשק שנח על מדף במטוס, נפלס כדור שההטיאו במטרים ספורים בלבד, ופצע אחד מ" שומרי הראש שלו.

אלא שלישראלים שבתוך הרבים הללו ציפתה דווקא בסיפור זו הפתעה נעימה. לאחר שהתגברו על החדשה המרעשה ונרגעו, גילו לפתע כי כליהנשק שמתוכו

שיטר אמריקאי עם "עוזי" גם העולם התחתון?

נורה הקליע הכימעיטגורלי, נפלס מתוך תתימיקלע עוזי, מתוצרת ישראל. כך התברר להם, ששומרי הראש של שר החוץ האמריקאי, לפחות, אימצו את העוזי כנישקם האישי. הם היו אך גוף נוסף ברשימת הגופים הזרים שגילו את יתרו נותיו של העוזי הישראלי, והסיקו את המסקנות. אך לא היה זה הגוף האחרון ברשימה.

קודמו של העוזי בשירות הביטחון והי מישרתה האמריקאי, תתימיקלע התומפסון (ה"טומיגון") המסורתי, הכבד והבלתי מדויק, נעלם בהדרגה מן הנוף. כך דיווח לאחרונה יומון נפוץ בעיר שיקגו, "הוא מסוכן מדי ובלתי מעשי באזורים של אוכלוסייה צפופה", הסביר אחד מקציניה הבכירים של מישרת העיר.

"עוזים" בשיקגו. ואז גילה הקצין, בין השאר, כי את מקומם של מקלעי התומפסון שהיו קודם לכן בשירות מישי טרתי שיקגו תפסו תתימיקלעים עוזי שעדיין אינם בשימוש אך מונחים שם "למקרה הצורך".

אנשי העולם התחתון של שיקגו זנחו את התומפסון כבר מזמן. תמו ימי נר תיקיהכינור הכבדים, שמתוכם היו צצים לפרקים תתימיקלעים המרשימים הללו, שהפכו סימניהכיר מסורתיים של חוג נכבד מבין העומדים מחוץ לחוק. לאחר שקנה לו מקום של כבוד בתפי ידי אכטחה של ראשיה של ארצות הברית, עשוי העוזי הישראלי לזכות במינוי קבע גם בתומורת העולם התחתון שלה.

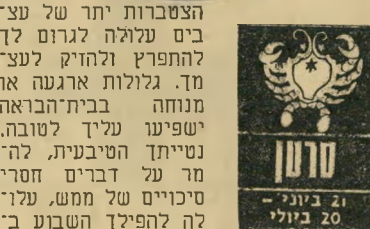

קשר חס עם שיטחי יתגלה כחשוב.

תימוג וחיראה באור שונה, לבשי בורדו.

עכשיו כבר מאוחר מדי. אז מוטב שתשלי מי עם המצב החדש, שתבצרי את עמדותיך, ושלא תגלי את כל ה" קלפים. אם אתה דור קא רוצה, אתה יכול להפיק תועלת — וי הנאה — מן העיסקה או הסיבוך אליהם נקלעת. זה רק תלוי בידיך. לזוגות הרומאנטיים: אם היא תאומים — תגיד כן. אם הוא תאומים והיא לא — מאוד רצוי לחכות.

שמרי. מחלה קלה עלולה לפקוד את שאר בני הבית. טפל בה לפני שתדביק את שאר בני הבית.

את פוגשת אותו, את מסתכסכת איתו. את עלולה לאי בד אותו ביום ו' שב" סוף השבוע. זמן נהדר לצאת לטיול עם חבר או חברה טובה. זמן עוז יותר טוב להכיר את הנעלם, להיכנס לרפתקות קלות, לעשות שטויות ובכלל, להתפרק. לא זמן מתאים לעסקים או להחלטות הרות גורל. צווייחמולות, לי בניאריה השבוע: השתעשעו! לבשי בגדים עליזים. כמו כן הימנעו מפריסות מת רעשנית, שתבוא אליך מאליה.

ידיד כועס — אבל לא נורא — זה יעבור לו. השבוע זה המראים הכי כבים שינוי דראסטי, מה שחשבת שלא יהיה בסדר — יסתדר בסופו של דבר. בכל השבוע חזים. זהה כנראה השבוע שלכם, בני בתולה. בלו חשבון, טיילו הרבה, בי עיקר בחיק הטבע וי נצלו את החיים. אל תשימו לב למה שהי שכנה ממול ואומרת. מה היא כבר מבינה חוץ מזה, הקינאה מעבירה אותה על דעתה.

הבניות המרכזיות של סוכבות, השבוע, מטביב לשתי החלטות מרות שיהיה עליך לקבל: בענייניכספים ובבניינים אירגוניים.

זכור שאינך יכול לעשות את הכל בעצמך, ושם את כל כוחותיך, ושומר על כוחותיך, זכור גם שמוטב שתיד" זה את ההכרעה הפינאנסית לשבוע הבא, לי כל המוקדם. בת מאזניס: פגישה בלתי שכיחה מטרידה את מנוחתך. היא תידחק עלייך אירועים שוטפים ובכל זאת — זוהי התחלה של מיפנה.

הדרך בה נקטת היא בהחלט לרוחך ועלאף הפחים הזורעים על פניה — היא אשר תוביל אותך למה שאתה רוצה להשיג ולמה שאתה צריך לעשות. זכור כי עליך לסמוך, קודם כל, על עצמך. אבל נסה גם על התחשב באחרים, עד כמה שרק אפשר. היה מתון בכל תגובותיך.

אומנם אתה בן קשת — אבל זו לא סיבה להגזים! קח את עצמך לידים: אינך צריך לאכול כל"כ, עבוד כל"כ, או אפילו לקבוע שורה כה ארוכה של מיפגשים רומאנטיים, על הסרטה נע. בת קשת: אם את חושבת שאת יכולה ל" הגיד לו את הכל, בי תקיפות כזאת — את טועה. אם תמשיכי בכך, הקרע יבוא מהר.

מי שאמר כי המצליח בקלפים נוהל כישי לונות בחיי האהבה שלו — צדק, בכל אור"ן לבניך. אם אתה בי אמת מאמין כי תוכל לבסס את עתידך ה" כלכלי תוך מישיחקי הזאד — בבקשה, אך כדאי יהיה שתישקול זאת היטב. השבוע אתה עתיד למגוש נעי"רה חמודה, שתעמיד בפניך את הברירה היא או הפוקר.

אם חשבת לנסוע ביום תתאכזב. אבל גם אם עלה הדבר בידך, זכור שדווקא ימי ה' עד שבת הם קשים מ"נסים במיוחד. עליך מוטב שתרכי בהם דברים הקשורים בבית, ואם אתה חייב לנסוע, נהג בעצמך. פגישה מיקרית הופכת לרומאן של קבע. הצלחה בה זכית לאחרונה. מתגלה כעלייה בדרגה במשרד.

שבוע מצויין — אם תדעי לנצל אותו ואם לא תנסרלי את עצמך, מתוך דווקאיות. הכוכבים מבשרים על פגישות לב ופגישות כיס, ובשני המישורים — על הצלחות קטנות וגדולות. אתה יכול למצוא עצמך, לפתע, במצב חדש בו לא רצית. בדוק אותו מח"דש. אתה עלול לגלות משוה חדש שיעזור לך בעתיד הקרוב.

בשום מיקרה לא קיבל העולם את הכלל
שיטת־מלחמה כארבארית פוסלת את
בעליה מלהשתתף בתהליך להשגת סיתרון
מדיני. מה גם שבכל המיקרים האלה טענו
הטרויסטים שאביהם נקטו בשיטות לא
פחות ברבריות, כגון הפצצות ללא־אבחנה,
עינויים וגירוש אוכלוסין.

העולם קיבל ככל מקום את הני
כדי שהדרך הטובה ביותר למני
ע מעשייוועה היא כיוון שזום
— וכי השלום הטוב ביותר הוא
זה שמשתמשים בו הגורמים חמי
פוגלים להפסיק את מעשיהיוועה.
כיצור: הטוריסמים של אתמוד
הם השותפים למשאומתן היום,
וראשי השילטון מחרי.

זה אכזרי. זה בלתי-מוסרי. אבל זה דרכו של עולם.

חשוב מאד להבין זאת. עצרת האו"ם שהכירה באש"ף, לא התעלמה משיטות הפידיאיון. היא גם לא הצדיקה אותן. היא נהגה במיקרה זה כמו שהיא נהגה בכל המיקרים הקודמים, גם כשלא היתה בעייה של נפט, וכשהיא לא גנע לה יהודים.

עראפאת
הכרה הדדית

האו"ם היו בעצמם מרוריםמים, ו-
ביצעו בעצמם מעשי-זוועה?

אש"ף - בתנאי

ה מענות הרגשניות אינן, על כן, מעשיות. אין הן רלוונטיות.

שאלה לגמרי אחרת היא: האם אפשר לנהל משאומתן עם אש"ף, שאינו מכיר בקיום מדינת ישראל?

אש"ף דוגל באמנה הפלסטינית המפור-
סמת, החותרת לכינון מדינה פלסטינית
„דמוקרטית וזל-א-עדתית“ בכל רחבי פלס-
טין, בין הים והירדן. כלומר: חיסול
מדינת-ישראל.

בזוועיה הפלסטינית האחרונה בחודש יוני השנה, אמנם קיבל אש"ף את הכלל שיש לכונן "שילטון לאומי" פלסטיני בכל שטח ששורדר מידי ישראל, ומירושה של החלטה זו הוא נכונות לכונן מדינה פלסטינית בחלק מן הארץ. קודם בחלטה זאת החלטה לא בוטל העיקרון הקודם, אלא רק העלה לדרגת "יעד איסטראטגי" — כלומר, "מטרה סופית" בלשוננו. אש"ף הסכים לחלוקת הארץ למעשה, אך לא להלכה.

בשיחות דיפלומטיות נאמר כי צמרת אש"ף זנחה את הייעד "הסופי", וכי היא מוכנה לכונן מדינה פלסטינית לצד ישראל, תוך הסדר עימה. אבל דברים אלה, הנאמרים בסודי-סודות, או המתפרסמים כדברי-פרשנות, אינם בגדר קביעת עמדה כהחלטת הממשלה.

רשמית אחד משמעות.
מובן מאילו שמדינת-ישראל לא
תנחל משא-זמתן עם גורם המצהיר
רשמית עד כוננתו להשמירה. מדי
כן שישראל לא תנחל משא-זמתן
להשגת פיתרון שפירושו חיפול
מדינת-ישראל.

אם כן, מהו הסיתרון?

לכת. ככל שתגדל השתתפותם של תושבי השטחים המוחזקים בהכרעות, כן יהיה צורך להגדיל את שיחופם בצמרת אש"ף, ובממשלה הפלסטינית העומדת לרסם. וכך כל שתקדים ישראל להעניק חופש לפעול לה פוליטית בשטחים אלה, ותאפשר גידול בוש כוחות פוליטיים בהם, כן יואץ תהליך זה.

אך מי שסבור כי עלידי טכסים כל-
שהו ניתן לסלק עתה את אש"ף, משלה את
עצמו. כל מי שסבור שאפשר עכשיו לט-
עון שאש"ף לא נבחר כחוק, ושאינו מיי-
צג את ההם הפלסטיני, משתעשע במיש-
ח קטריסטי. העולם יצחק לשמע טענה כזאת,
כשהיא באה מפי ישראלים.

ולא רק מפני שישראל עצמה מנעה את הקמתה של הנהגה אלטרנטיבית בשטחים המוקפים, אלא גם מפני שממשלת ישראל עצמה קמה בשעתו בצורה שרירותית. הנהלת הסוכנות היהודית, "נבחרה", לפני קום המדינה, בצורה מסופקת מאוד, ו-בוודאי לא יציגה אלא חלק קטן של העם היהודי. הבחירות הראשונות נערכו ב-1949 בישראל שנה וחצי אחרי ההכרה בהנהלת הסוכנות באו"ם, ושמונה חדשים אחרי כינון הממשלה הזמנית.

העולם יגיד לישראל: אין זה מעניינכם, איך נקבעה המנהיגות הפלסטינית. זהו עניינם של הפלסטינים עצמם. הסמכות של אש"ף היא כיום עובדה בלתי-מעורערת.

ארבעה עיקרי

המצ'אות

ד נה כי כן, אלה הם ארבעה הנחוגים
ו של המציאות הקיימת:
 א' "פ": אי-אפשר עוד לזהות
 קדם לקראת שדום, ולמנוע מילי-
 חמה, אלא במיסוגרת של תחליף
 שכלול את פיתרון הבעיה הסי-
 דסטינית.

ב"ר"ת: אייאפשר למפל בעייה הפלסטינית, מבלי להביר בזכותו של העם הפלסטיני לחקים מדינה לאומית חופשית משלו. ב"ר גרה המערבית וברצועת עזה. ג"מ"ד: אייאפשר לנהל משא ומתן על פיתרון זה מבלי לשתף בו מנהיגות פלסטינית.

דל"ת: המנהיגות הפלסטינית היחידה שנותרה בשטח, ושהזכתה בהכרה בינלאומית ובינערי בית היא אש"ף.

לדבר עם

מַרְצָחִים?

עם המציאות הזאת יש להתמודד.
איד?

אין כל טעם להתנגד לנחמנים אלה, כי שום התנגדות לא תשנה אותם. הם קיימים, והם קיימים לא מעט בגלל פעולותיהן ומחדליהן של ממשלת ישראל עצמה. השאלה המכרעת העומדת בפני ישראל ברגע זה היא:

האם עלינו לנהל משא ומתן עם
אש"ף?
התעמולה הרשמית של הממשלה דוחה
אפשרות זו מכל וכל, מפני שאש"ף הוא
אירגון הגג של המחבלים, "אירגון של
מרחמים", "כנופייה של רוצחי נשים ו-
ילדים".

יצחק רבין הבטיח חגיגת שלעולם לא
ינהל משא-ומתן עם „אירגוני הטרור“,
אפילו כשהיו מחופשים „בתחפושת חו-
סיינית“.

מבחינה ריגשית, זוהי עמדה מובנת, מבחינה פוליטית, אין זה שחר. שום גורם רציני בעולם לא יסבב אותה.

כ"י אירונגי הפידאיון, השולטים באש"ף, אינם האירגונים היחידים שביצעו בדרךנו מעשיוועה מחידים, ששפכו גם נשים וילדים ושהתמחו ברצח ובחבלה. גויס טרוריסטים דומים ביצעו מעשיוועה גויס מים באנגליה, ובצפוןאירלנד, בוויאט-נאם ובדרום-תימן, בקניה ובמוזאמביק, ו-בתריסר אצרות אחרות.

1940

תשובי העולם הזה

9	8	7	6	5			4	3	2	1
			13		12	11				10
		16					15			14
	19					18				17
		24		23			22		21	20
			28	27				26	25	
			30							29
35				34			33		32	31
	42	41			40	39		38		37
	46		45			44				43
							48	47		
54		53		52		51			50	49
		58			57		56			55
	62		61					60		59
		65		64					63	
			67							66
72				71			70		69	68
	79	78			77	76	75		74	73
	82					81				80
		87		86			85		84	83
			91			90		89		88
				93						92

88. יציפנו האור; 90. גוף שלישי רבים;
91. תישאו רגליכם; 92. אדמיניסטרציה;
93. זוחל לילי.
מאונך :

1. פתיחה; 2. פיקסציה; 3. מספיק לז (הפרק); 4. מן השבטים; 6. במקום ההוא; 7. גדול בתורה; 8. אייבש; 9. עמים; 11. סמון; 12. שושלת מלכים בצרפת; 13. קו הנוגע בנקודה אחת בקו עקום נתון; 22. שייך ל; 23. מילת-שלילה; 24. פדות; 26. רוח חמסין; 38. כלירקיבל לנולויל; 31. תוך-כדין; 33. רסיסיליה; 34. חצי מסטנג; 35. עובד; 37. עיר בקיבורת יירי-שלים; 39. רך בעינים; 40. ישמח לבב אנוש; 42. קשת בשמים; 45. אגוז; 47. בוסתן; 48. טעם; 49. חבל בארץ; 50. הלהב; 51. לב העץ; 52. מבערי; 53. מציבת-הגפנים; 54. שתכונתו להשמיד; 57. מציבת-זיכרון; 60. שיר לירי; 61. אינסטיטוט; 63. כפי; 65. שחקן קולנוע נודע ו"ל שטמב; 66. ישוב בצמון; 70. שכלתה נשמה מאפון; 71. לאן; 72. קיבוץ בארץ; 74. אדון, מושל; 76. חידלוק; 77. יחס; 78. מנביא תרייעשר; 84. אשת יעקב; 87. מעצור; 89. רוצה לומר (ר'ת); 91. תמים וישר.

מאוזן :

1. צו; 5. מדינה מזוהרת התיכון; 10.
13. שר-ממשלה (ש"מ); 11. שמישאל מועט;
18. פתיח; 14. חבר נבחרים; 15. אלתחכת
- קבוצת ההלוגנים; 16. כינוי להר עליו
- יבנתה התורה; 17. בשבילו; 18. מילת
- ביתנה; 19. מיקוהמים גדול; 20.
- וישן; 22. גץ; 24. אביו של דוד; 25.
- מכבד עברית עתיקה; 27. רפיה; 29. אסון;
30. סופר הדיאמריקה (ש"מ); 32. נר
- פס; 34. צעד; 36. איור הגוף; 38. מוסר
- ידיעות סתר; 41. ספר משל גורקין; 43.
- משמש למגורים; 44. פלטיין; 46. זיכרונות
- לברכה (ר"ת); 47. בוא הגה; 49. מבלי לזוז
- (2 מילים); 52. קשר; 55. מירמה; 56.
- ה"לוח" המפורסם. 58. משר שנה; 59.
- כמו 19 מאוזן; 60. חסידים; 62. מעופף;
63. נוכח; 64. לאלתר; 66. משקע עשוי
- מתמים; 67. מין ירקוד; 69. מה הוא
- (התוך); 71. גוף ראשון יחיד; 73. מרא
- שנוי סופרי המדע-הבידוני; 75. שרף
- ממחלקת הוחליתו; 78. בהרתקין; 80.
- נשיא קוריאה לשעבר (ש"מ); 81. מספר;
- היה שופט מחוי (ש"מ); 83. אספה;
85. פחד גדול; 87. ממנה שואבים מים;

**במחיר
שלא ציפית לו!**

מרטון אבות

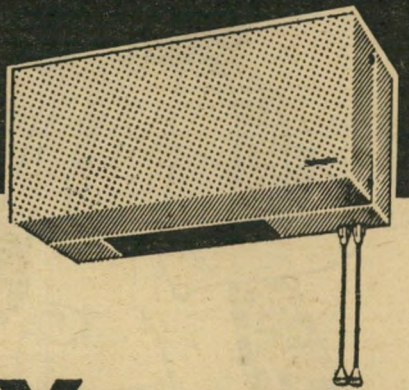
מייבש
למגבות
ולכביסה

מיתקן
תאורה
+ חמום

תנור אינפרה -
עמיד בפני
לחות ורטיבות

הבטח לעצמך חמימות מלטפת באמבטיה

קטלוג צבעוני 74/75
ורשימות מפיצים
יישלו חיוג לכל דורש.

בטיחות מירבית - נבדק ואושר
ע"י מכוני התקנים ברחבי העולם

Dimplex

MADE IN ENGLAND

מחמם בשבילך את החורף

מ.ט. קולטון בע"מ • סוכנויות ושיווק

שביל המפעל 3, קרית המלאכה • תל-אביב • טל-אביב 875484, 821211

הוא כלול בשורה של עקרונות פשוטים, הגיוניים ומעשיים. שעל ממשלת ישראל להכריז עליהם לאתר ובסוף מלא. כלהלן:

● ממשלת ישראל מוכנה לפיתרון הר בעייה הפלסטינית על סמך זכות ההגדרה העצמית של העם הפלסטיני.

● זכות ההגדרה העצמית כוללת את הזכות להקים מדינה לאומית פלסטינית בת גאוי שמדינה זו תקום לצד ישראל.

● דבר זה אפשרי רק על בסיס הפדרציה הפלסטינית, שיכיר בזה כזוהי מדינת ישראל לעצמי, אותה דריבונות, לשלמות טריטוריאליה ולכוחה, בצד ההכרה בזכותו של העם הפלסטיני לחיי רות, לעצמאות לאומית ולריבונות בשטח שייקבע.

● ההסדר הישראלי-פלסטיני צריך לקי בוע מראש את ריקמת ההיסוסים בין שני העמים, מהות השלום, טיב הגבולות ומי קומם, ולפתור עשרות בעיות התלויות עומדות בין שני העמים, כגון בעיית הפליטים, הקשר בין הגדה והרצועה, חופש הי מעבר, ועוד.

● הסדר כזה יכול להתגבש רק במשאומתן שבו ישתתפו ממשלת ישראל ומנהיגות פלסטינית מוכת.

● רק העם הפלסטיני עצמו יכול לקבוע את הרכב מנהיגותו, ואין זה נוגע לישראל.

● מובן מאליו שישראל לא תיכנס למשאומתן עם שום גורם פלסטיני, שאינו מקבל את העקרונות הנ"ל ושאינו חותר לשלום והסדר עם ישראל.

● מאידך, אין ישראל פוסלת שום גורם פלסטיני, המוכן לקבל את העקרונות הנ"ל.

● אם אש"ף יקבל את העקרונות האלה - אין הוא פסול למשאומתן.

● שאלו עם אש"ף?

הצהרה על עקרונות אלה מחזירה את הכדור ישר לשער של אש"ף ובעלי בריתו בעולם ובחברה הערבית.

אם אש"ף אינו מקבל את העקרונות הלה, הריהו פוסל את עצמו ממעמד של שותף למשאומתן - לעיני העולם כולו.

אם הוא מקבל את העקרונות, הרי ניתן לעלות על דרך המלך לניחול משאומתן משמעותי, שבו ידובר מן הרגע הראשון על הבעיות האמיתיות, הסכנות האמיתיות והסיכויים האמיתיים הכרוכים בשלום.

נשאלת השאלה: איזו הצהרת עקרונות יש לתבוע מאש"ף?

גם לשאלה זו יש תשובה כימעט אוטומטית, מעשית וסבירה.

כל משאומתן - בז'נבה או במקום אחר - מוכרח להתחיל בהצהרת מכוונות.

ועידת השלום למיורח התיכון" בז'נבה מבוססת על החלטת מועצת הביטחון 242, המכירה בזכות כל מדינות המרחב, ובכללן ישראל, לעצמאות, לריבונות ולשלמות טריטוריאליה, והדוגלת בהשגת "שלום צודק ובריקימא" הפלסטינים אינם מכירים בהחלטה זו, מפני שהיא מתעלמת מקיומם הלאומי, אם יצטרפו למשאומתן בז'נבה, יהיה צורך בהצהרה חדשה, שתכלול את העניין הפלסטיני, אם יתנהל המשאומתן במסגרת אחרת, יהיה צורך בהצהרה דומה.

הצהרה צריכה לכלול בשפה חד-משמעית את מטרת המשאומתן והמתן: כינון שלום בין מדינת ישראל ובין המדינות הערביות, ובכללן מדינה פלסטינית, על בסיס של כיבוד הדדי של הזכות לקיום לאומי, לעצמאות, לריבונות, לשלימות טריטוריאליה, לשלום ולכרי טחון.

על כך צריכה ממשלת ישראל להתעקש - והתעקשות זו תהיה מובנת בכל הר עולם, וגם בעולם הערבי. היא תזכה אר טומטית לתמיכה מוחצת של דעת הקהל העולמית, החומכת ברגע זה בזכות הי פלסטינים לפיתרון בעייתם הלאומית.

זוהי הדרך לצאת מן המבוך הפי תום, הודעה כזאת מניחה על כף המאזניים את האינטרס האמיתי של מדינת ישראל, בצורה הנכונה והגיונית ביותר.

ועידת רכאט פונתה את הדרך לתהליך זה - ועל כן היא היתה, בעיקרה, חיובית.

על כך צריכה ממשלת ישראל להתעקש - והתעקשות זו תהיה מובנת בכל הר עולם, וגם בעולם הערבי. היא תזכה אר טומטית לתמיכה מוחצת של דעת הקהל העולמית, החומכת ברגע זה בזכות הי פלסטינים לפיתרון בעייתם הלאומית.

זוהי הדרך לצאת מן המבוך הפי תום, הודעה כזאת מניחה על כף המאזניים את האינטרס האמיתי של מדינת ישראל, בצורה הנכונה והגיונית ביותר.

ועידת רכאט פונתה את הדרך לתהליך זה - ועל כן היא היתה, בעיקרה, חיובית.

על כך צריכה ממשלת ישראל להתעקש - והתעקשות זו תהיה מובנת בכל הר עולם, וגם בעולם הערבי. היא תזכה אר טומטית לתמיכה מוחצת של דעת הקהל העולמית, החומכת ברגע זה בזכות הי פלסטינים לפיתרון בעייתם הלאומית.

זוהי הדרך לצאת מן המבוך הפי תום, הודעה כזאת מניחה על כף המאזניים את האינטרס האמיתי של מדינת ישראל, בצורה הנכונה והגיונית ביותר.

ועידת רכאט פונתה את הדרך לתהליך זה - ועל כן היא היתה, בעיקרה, חיובית.

דרוש

למישרה חלקית
או מלאה

ש ל י ח

עם קטנוע או אוטו

תנאי שכר

טובים

להתקשר למלפון 248386,
איזור חיוג תל-אביב

דלילה

הבושם הנפלא-
לאשה המפתה

Tanja

כתבה ראשונה בסידרה על הנשים המפסדות בסולם ההצלחה המיקצועית

סיפורי הבדים של

ריקי

זה ב־1953, זמן רב לפני שאימרות התחרה הפכו אופנה כלל־עולמית. עם חום השירות הצבאי הפליגה ריקי לפריס. היא התקבלה כתלמידה שלא־מְרֵיץ המניין בבוזאר. "מה שאיפשר לי לאכול את סוליות הסטייקים במיסעדה היהודית שלי ללכסמבורג" היא מספרת. היא חסֵה תופפה שם בחברתם הבוהמית של הישר־אלים עמוס קינן, הארכיטקט אלישע גת והצייר יעקב אגס. וככל סטודנטית צעיר־רה היתה גם היא תושבת קבועה בבתי־הקפה קרול וסלקט שבמונפרנאס. אבל התקופה הנפלאה הזו באה אל קיצה "כשאחי כתב לי שההורים הפסיקו לו את שיעורי האקורדיון, מכיוון ששהותי בפריס גומרת למישפחה את התקציב." בפריס השאירה סטודנט צעיר לכימיה, שהציע לה נישואין. היא לא נענתה לו. כי "הוא בא לפריס ללמוד כדי להשתלם אח־כך בדאקאר ואילו אני באתי ללמוד כדי להשתלם בתל־אביב."

החדרת תודעת

הגראפיקה

פני שובח ארצה היה על ריקי לס־יים מיבצע נוסף: להשיג תעודת־סיום מבית־ספר כלשהו. "כדי שיהיה מה להראות לשכנים." היא גרשמה לבית־ספר לגזירה, וכעבור שבוע ימים יצאה משם מצויינת בתעודה ענקית ממוסגרת וחתומה בשעוה. "השכנים גורא התפעלו," היא מחייכת.

אבל תעודת בית־הספר לגזירה לא עז־רה לריקי ביותר לאחר שובח ארצה. בי־גזירה לא רצתה לעסוק — כל מה שהיה לה בראש היה לצייר, לצייר, ולצייר. אח־רי תקופה קצרה בה הסתובבה מחוסרת־עבודה, החלה לעבוד כמורה־לאופנה, ואז הכירה גם את הגראפיקאי דב כהן, שאיתו

היא התחילה את דרכה בתל־אביב, כגראפיקאית בחברת פירסום, עברה ב־משך השנים לציור

ולייצוא אופנה, נסעה לפ־ריס, שם כבשה לה מקום חשוב בעולם האופנה הבינ־לאומי כעורכת תחזיות־אופנה של מרכז־הצמר הבינלאומי, וכציירת־אופנה של העיתון "ה־חשוב", מארי קלייר. כיום היא מתכננת־האופנה מיספר אחת של ישראל, בעלת מהל־כים בחוגי־האופנה הבינלאו־מיים, ולזכותה רעיונות ש־הפכו ללהיטים עולמיים.

מפקדי־פלוגות, אבל תאוות־הציור שלה שלא ידעה גבול באה לידי ביטוי גם ב־קורס. "בזמן שכל הבנות סחבו מיטות מן הביתן החוצה וחזרו חלילה, ציירתי אני את חדר־האוכל וצבעתי את מיגר־שהמיס־דרים בלבן."

עם הזמן הועברה ריקי ליחידה גראפית, ובין שאר הדברים שעשתה שם ציירה גם פלאקטים, שהמוכר בהם הוא זר הקורא להתנדב לצנחנים.

חלום חייה של ריקי באותה תקופה היה לעלות ירושלימה וללמוד בבית־הספר ל־אמנות בצלאל. אבל אמה, ככל שתהיה הדבר "הנחמד ביותר בעולם," העדיפה להחזיק אותה בבית. במקום בבית־הספר בצלאל למדה ריקי בקורסים פרטיים בתל־אביב. במיוחד היא זוכרת לטובה מורה אחד בשם אלנר, "שהוא עדיין חי ואני שמחה." המורה הזה, הוא זה שלימד א־תה לעבוד בשיטתיות ובדייקנות, שהפכו כלל מיספר אחד בעבודתה עד עצם היום הזה.

בתקופת שירותה הצבאי הספיקה ריקי להיות שותפה לפתיחת הבוטיק הראשון בישראל, שנקרא טבנטין. הבדים ששלטו בכיפה בישראל של תקופה הצנע, היו בדי־כותנה ואריגים ערביים, שקשת הצב־עים שלהם הכילה מיגון מצומצם של שחור, חום ולבן.

כדי לגוון את הבדים המשעממים ציירה עליהם ריקי בציבעי־ישמן "זוה לא־כ־ל־כך ירד כבסיסה." אך לא רק זה. היא גם קישטה את אימרות התצאיות בתחרה עדי־נה שבה נהוג היה לקשט ארזות, וכל

קן משפחתי חמים ביחד עם בעלה ג'קי ושני ילדיהם עופר ואלון, בדירתם הצנועה שבצפון תל־אביב.

את ריקי הצלתנו לתפוס, יומיים לפני שעמדה לטוס, בפעם המיידע־כמה הש־נה, לפריס לתקופה של חמישה ימים. היא היתה לבושה בפשטות, בחצאית וחולצה, שיער מתולתל ומבט חם בעיניים, כולה שופעת חיות. עוברת במהירות מגושא ל־גושא, דואגת לבעל ולילדים ועונה לטל־פון — הכל בעת־יובעונה־אחת.

ציור במקום

כל דבר

את כישרון־הציור שלה גילו בזמנו מוריה בגימנסיה גאולה. "הייתי מצ־יירת בכל המחברות ותולשת את הדפים מהמרכז כלפי פנים," היא נזכרת. המור־רים הזמינו את אמה, "שהיא הדבר הנח־מד ביותר בעולם," לדבריה, והציעו לה לאפשר לריקי להתעסק בציור בלבד, לא במתימטיקה, לא באנגלית ואף לא בסיפ־רות ובתנ"ך.

אך האם לא הסתפקה בתמציות המור־רים, ולקחה את ריקי גם אל ד"ר חיים גמזו, או מנהל מוזיאון תל־אביב ששכן בשדרות רוטשילד, הדוקטור גמזו אישר כי ריקי מחוננת בכישרון יוצא־דופן, והמ־ליץ לקנות לה עפרונות וצבעים ולאפשר לה לצייר ככל שתרצה. וריקי אכן, ציי־רה — בכל מקום על כל דבר ובכל זמן. כשגייסה אותה לצבא נשלחה לקורס

ל־היפגש עם ריקי בן־ארי לשיחה ב־ת־לה על כוסי־קפה, כדרך הנשים, זוהי משימה בלתי־אפשרית כימעט. כי ריקי, מתכננת־האופנה מיספר אחת של ישראל, הנחנית ממניטין וידע בינלאומיים והיא בת־בית במרכזי האופנה בעולם, היא סו־עבודה מסוג נדיר, שלוח־הזמנים שלה עמוס לעייפה.

בין ציור אופנה עבור העיתון האנגלי לונדון טיימס, לבין עריכת חוברות־אופנה עבור מכוני־הייצוא הישראלי, מספיקה ריקי לעטר ברישומה את הדימון הארץ, לשמש

מאת

שרית ישי

מתכננת־האופנה הראשית — אשר על פיה ישק דבר — של מיפעל־הבגדים המשגשג טכסטיל בית־שאן, לעצב אופנה לבית־החרושת לבגדים אלסקה, ובימים אלה ממש הפכה המתכננת הראשית של מיפ־על כיתן־דימונה הכושל, שהתאחד עם טכסטיל בית־שאן.

יחד עם זאת מספיקה ריקי לקפוץ מד־פעם לפריס, לראות תצוגות־אופנה, להת־עדכן ולערוך תחזיות־אופנה עבור מרכז הצמר הבינלאומי שמישכנו בעיר האורות. הספק אימבוטל, לכל הדיעות, מה גם שבין הזמנים מצליחה ריקי לשמור על

הבעל ג'קי, מנהל מיפעל לפיבר־גלאס ושותף בו, נאח־ב־הצלחה של אשתו ומשתדל לעזור לה.

ריקי בן־ארי

כגראפיקאית צעירה וכמאיירת ספרילידים, בעת הראיון הראשון שלה למעריב לנוער.

תחילת הדרך

תר ליועצת-אופנה מצליחה. אלא שהמפעל לא הסתפק בשירותיה הבילעדיים, והחליט לתגבר אותה ביועצת נוספת, האיטלקיה גראצ'אלה פונטאנה, אשתו של המלחין דובי זלצר. ריקי לא שמחה ביותר על התיגבורת, והודיעה ל-מפעל כי שתי מלכות באותה ממלכה לא מסתדרות. "נורא קינאתי" היא מספרת. "המשכורת שלה היתה גבוהה משלי, היא היתה איטלקיה, ועוד עם שם כזה..."

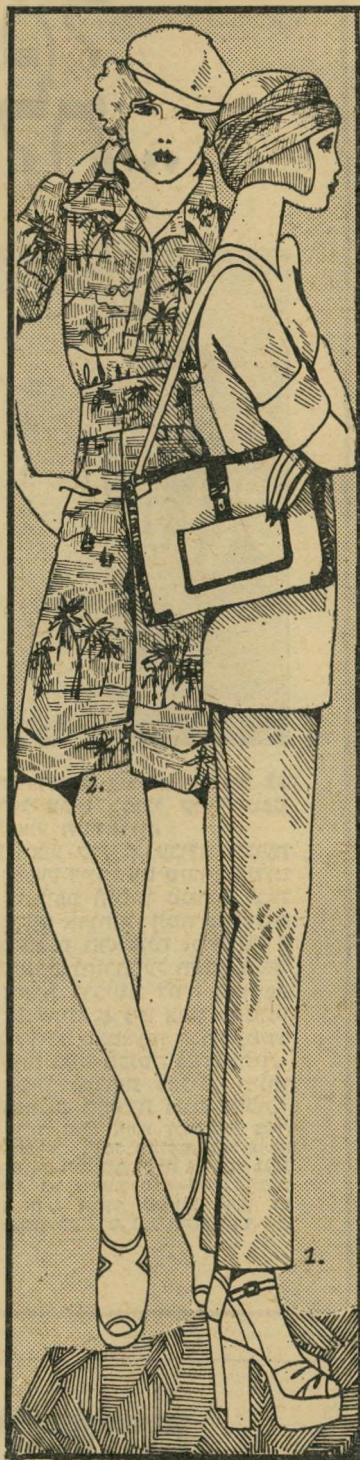

עולמי טכסטיל בתי-שאן ייצר ב-טעות בד סוג ב', ריקי חד-פיסה עליו דוגמאות. התוצאה להיט עולמי.

רעיון חדש במפעל כיתאידימונה מסבירה ריקי לתופרת הראשית רעיון חדש. לרשותה של ריקי, שהיא מתכנתת-האופנה הראשית של המפעל, עומד צוות של גברים ונשים הממלא אחר הוראותיה, וריקי דורשת דיוק.

מרכז הצמר לא ויתרו, ושלחו לה כרטיס-טיסה לפריס. קבלת הפנים בעיר-האורות היתה צוננת. הגברת האלגנטית שקיבלה את פניה לא התלהבת ביותר מן הרעיון שאינו קרתני קטנה מתלאביב תבוא להכתוב תחזיות אופנה בפריס. אבל אותה גברת שינתה את יחסה, ברגע בו הונחו על שולחנה הסקיצות שהכניח ריקי עוד באותו ערב. מרכז-הצמר הבינלאומי פתח בפני ריקי דלתות רבות, והיא הוזמנה לצייר בעיתון-האופנה החשוב מארי קלייר. אך לא אשה כריקית תסתפק בשלושה מקומות עבודה בלבד: אחד במכון-הייצוא הישראלי, אחד במרכז-הצמר הבינלאומי ואחד בעיתון-האופנה מארי קלייר. היא עבדה גם בפרומוסטייל, שהוא מיש-רד המכין תחזיות-אופנה לצבעים ובדים, "ואני יכולה לזקוף לזכותי רעיונות רבים (המשך בעמוד 34)

לציוריה. "אני לא זוכרת שאי-פעם ישנתי יותר מארבע שעות ביממה, וגם זה לא תמיד בלילה" היא אומרת. בניה, עופר ואילון, שנולדו בינתיים, היו הראשונים שראו את הציורים המוגמרים. כאשר קמו בבוקר, ללכת לבית-הספר, היו תה אמו מסיימת את עבודתה. הם גם היו הראשונים שביקרוה, ובביקורת שלהם תמיד התחשבה. "כי ילדים אף פעם לא משקרים". ואגב, ילדיה מעולם לא גרמו להאטת קצב עבודתה. שבוע לאחר לידת כל אחד מבניה שבה לעבודה. במסגרת עריכת חוברת-האופנה עבור מכון הייצוא נקלעה פעם ריקי למרכז-הצמר הבינלאומי בפריס. כאשר הציגה את עצמה והראתה, ככרטיס-ביקור, את אחת החוברות שערכה וציירה, הוצעה לה בור במקום עבודה כעורכת תחזיות אופנה במכון. אך ריקי העדיפה לבלות את סדר הפסח בחיק מישפתה, ושבה ארצה. מ-

כמתנת-פרידה העניק המפעל לריקי כרטיס-טיסה לאירופה. היה זה הכרטיס לעולם-האופנה, ולהצלחה בינלאומית יחידה מסוגה שלה זכתה אי-פעם מתכנתת אופנה ישראלית כלשהי.

הצלחה בינלאומית

הכרטיס הטיס את ריקי לדיסלדורף וזש, בעזרת ידידה ישראלית בעלת מהלכים בחוגי האופנה בעיר, יצרה ריקי את הקשרים הנכונים. כעבור תקופה קצרה, יחסית, שבה ארצה אל חדר-עבודתה המיניאטורי שאליו נכנסים מחדר-האמבטיה. באותה תקופה הופנתה אליה הצעה, מ-מכון הייצוא הישראלי, לערוך תחזיות אופנה עבור יצרני-אופנה ישראליים שה-מכון מעדכן אותם. ריקי עשתה לילות כימים בחדרה הועיר, כשהיא משקיעה בכל ציור את מירב כשרונה.

לא אחת ציירה ציור אחד עשרות פעמים עד שהגיע לשלמות הראויה, לדעתה, ומי שראה את ריקי מציירת מן השרוול יכול להבין כמה זמן אכן הקדישה או

הילדים אלון בן ה-14 (עומד) ועופר בן ה-13 חגגו את ברי-המצווה הסמוך שלהם בנסיעה משותפת עם ההורים לאירופה. גם אלון וגם עופר הם מעריצים מושבעים של אמם, מעבירים חוויות-דעת ביקורתיות מאוד על יצירותיה.

בכל מקום ובכל זמן או-חזת ריקי ב-מיכחול. אפילו כשהיא משוחזחת עם אור-חיה בחדר-המגורים שבביתה היא מציירת.

(המשך מעמוד 36)

שהפכו לאופנה. יחד עם זאת ציירה ריקי ארסנה לעיתון הלונדוני איבנינג סטאנדארד.

חיים

בקצב הסילון

חיייה של ריקי התנהלו ועדיין מתנהלים, בקצב הסילון. מתוך כל חור דש ימים בילתה או כעשרה ימים באי רוסה. ובין טיסה לטיסה הספיקה לטפל בבבל ובילדים.

גם הילדים וגם הבבל ג'קי מעריצים את כישורונה של ריקי. "ג'קי הבין מן ההתר חלה שאני לא בשביל המיטבה והסירים, ואני אכור לו את זה לטובה כל החיים. הוא תמיד עודד אותי ומעולם לא נתן לי להישבר, אף פעם לא נתן לי להרגיש כאילו אני מקריבה את המיטבה על מידו בה הקאריירה. עד היום הזה מישפחה היא מיספר אחד אצלי. צריך, לדעתי, למצוא את שביל-הזהב בין חיי-מישפחה נורמאליים ויפים לבין קאריירה מצליחה, נדמה לי שאני מצאתי."

ההצלחה הבינלאומית אשר לה זכתה ריקי באירופה, לא סיפקה אותה. היא סירבה להצעה של עיתון-האופנה החשוב אל, לא מפני שלא היה לה זמן, אלא מפני שהחלה לחוש תיסכול.

היא היתה מצליחה ומפורסמת, אך בארץ ידעו רק היצרנים המעודכנים על הצלחתה. היא הפכה בת-בית בחוגי החברה הגבוהה ופעם, כשהוזמנה לטירה של מישפחת פרי, מנהל-עסקיו של הברון אדמונד דה-רוט-שילד, "לקחתי אתי את העיתונאי אורי דן ואת אשתו ורדה, כדי שיהיו עדים. קיוויתי שאולי יספרו בארץ". היא מספרת. אטראט גמלה בליבה של ריקי ההחלטה לשוב ארצה. אך לנתק לחלוטין את קשריה עם עולם-האופנה הבינלאומי, לא יכלה. לכן, עד היום, נוסף לעיסוקיה המרורים, היא ממשיכה לערוך גיחות-עבודה קצרצרות לאירופה, "כדי לספוג על מנת שיהיה לי מה לפלוט".

לדעתה של ריקי, הכישרון הוא רק 30% מההצלחה. כל שאר 70% מתחלקים בין קצב-עבודה מטרף, ואמביציה.

בניגוד למצופה, אין ריקי בן-ארי מתלבשת בסגנון אכסטרואאגאנטי, ובארץ הבגדים שלה ניתן למצוא פריטי-לבוש הכרחיים בלבד. אילו רצתה, יכלה להיות אישה עשירה מאוד, "אבל אני לא מסוגלת לספל בקליינטים עשירים וקפריזיים. ההנאה האמיתית שלי היא לראות בגדים שתכננתי לבושים בהמון."

המישגה

שהפך להיט

אכן, בשנה האחרונה יכלה סוף-סוף ריקי ליהנות ככל שרצתה. כל הארץ היתה מוצפת בבגדי-הג'ינס של טכסטיל בית-שאן, פרי תכנונה.

מה שתחל כמישגה מצער, שעלול היה לגרום הפסדים, הפך הצלחה בינלאומית אדירה. לגמרי בטעות ייצר טכסטיל בית-שאן בד ג'ינס סוג ב', ריקי לא נבחלה, ועל השגיאות החלה להדפיס דוגמאות. אחר-כך הועתקה האופנה החדשה, לדבריה, על ידי כל העולם. גם את רעיון הג'ינס הרקום, היא זוקפת לזכותה.

למרות הניסיון הרב, למרות ההצלחות היוצאות, מן הכלל, ניגשת ריקי בן ארץ לעבודתה בחרדתי-קודש ובפחד רב. "זהו עבודה עם אחריות. אסור להיכשל, כי אין הודמנות שנייה. אם אכשל, יעמוד מיפעל על שלושת אלפי פועליו, עונה שלמה". משך השנים מתמודדת ריקי בן-ארי עם דפי-נייר, שאיתם היא יושבת שעות ולי-עיתים אף ימים ולילות, בחדר-עבודתה הקטן. כיום היא מתמודדת גם עם אנשים, בשלושה מיפעלים שונים — אנשים ש-אותם עליה להפעיל לשם השגת מכסמים של תוצאות.

"אני הקוסם מארץ עוץ". היא מעידה על עצמה. "אנשים חושבים שבגלל שאני מתכננת-אופנה ראשית אני נורא מפחידה, והם ממש רועדים כשאני מסבירה להם מה לעשות. אבל בסך-הכל אני היא זו העומדת מאחורי הווילון ופוחתת מהם. כי כל עבודת-הנמלים שלי לא תחיה שווה פרויטה בלי ביצוע נאות ומושלם. שאותו אני דורשת מהאנשים שעובדים תחת פיקוחי". בסך-הכל הצליחו, עד היום, להביא לידי ביצוע כמעט כל דבר שריקי בן-ארי תכננה. וזהו הישג לא-מבוטל, לכל הדעות.

כשתבוא לעבוד בנמל אילת...

נמל אילת דרושים עובדים עד גיל 32 אחרי שירות צבאי ובעלי כושר גופני מעולה למקצוע הסטוארות.

נמל אילת מציע לך: א. עבודה קבועה ומסודרת במפעל דינמי עם סיכויי קידום בעתיד א. בתקופת הנסיון מגורים בבית נמל (מלון) עם ארוחות, תמורת תשלום מינימלי א. בשנה הראשונה זכות של 8 טיסות לתל-אביב וחזרה, על חשבון הנמל א. עזרה כספית ברכישת דירה בתוספת הלוואה ל-10 שנים א. (יש צורך לחמתין בתור לקבלת דירה באמצעות חברת עמידר באילת). הנחה במס הלוואה ומס אחיד למחזורי נסיון בעבודת נמלים, וניתן הקשרה מתאימה וחזרה נמל אילת המעוניינים לעבוד בנמל אילת ולחשק בעיר, יפנו למשרד הראשי: רשות הנמלים, בית מעייא דרך פתח תקוה 74, תל-אביב, קומה 11, חדר 1121 בכל יום שני, בין השעות 9.00—12.00 ויבאו עמם תעודת זהות ופנקס מלואים ניתן גם לפנות בכתב למדור כח אדם, נמל אילת, ת.ד. 37, אילת.

אילת הקסומה קוראת לך!

תעריפון המנויים של החל מ-1.7.1974

לשנה בלירות ל-1/2 שנה

מחיר הוצאות העיתון משלוח	מחיר הוצאות העיתון משלוח	מחיר הוצאות העיתון משלוח	מחיר הוצאות העיתון משלוח
127 + 13 = 140	65 + 7 = 72	127 + 24 = 151	65 + 13 = 78
127 + 54 = 181	65 + 28 = 93	127 + 38 = 165	65 + 20 = 85
127 + 90 = 217	65 + 46 = 111	127 + 80 = 207	65 + 40 = 105
127 + 105 = 232	65 + 53 = 118	127 + 120 = 247	65 + 61 = 126
127 + 160 = 287	65 + 81 = 146	127 + 155 = 282	65 + 78 = 143

דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר

- לכל ארצות אירופה ואיראן
- לקפריסין
- לארה"ב ולקנדה
- לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד
- למקסיקו ופנמה
- לדרום אפריקה, זמביה ורודזיה
- ונצואלה, ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, פרו ויפאן
- לאוסטרליה וניו-זילנד

סרטו האחרון של אדוארד ג' רובינסון, היה סרט מדע בדיוני, אבל, סיפור מדע בדיוני, כך מקובל לחשוב, הוא מעשה בעולם מתוחכם, מלא מכונות משוכללות, המספקות את כל צרכיו הגופניים של האדם, ורק רוחו מדוכאת עלידי מחשבים, ומיטרים הגוזלים את חירותו.

נייורק, שנת 2022, הסרט ה'101, שעשה השחקן הגדול, הוא סרט המ' ציג את העתיד באור שונה לחלוטין. אם מעלותיו והסרונותיו הקולנועיים הם עניין לביקורת מקצועית, הרי מה שיש לו לומר מפחיד ואמיתי יותר מן התפאורות הקוביסטיות, החלומות הפסיכליים והרובוטים הנוצצים של מעבדות העתיד.

הסיפור מתרחש, קודם כל, בעתיד קרוב מאוד. בדיוק 50 שנה מפרידים בינו לבין תאריך הופעתו של הספר. אוכלוסיית ניו יורק היא בת 40 מיליון תושבים, מחציתם מחסרי-עבודה. מקורות המזון, גישו לגמרי, האוויר מוטנף, המים מזוהמים, ותעשיית המזון היחידה הפועלת, עדיין, היא סולנט. חברה המיצרת מאצותים מעין ביקוסט, בצבע ירוק. מעדן זה מחולק פעם בשבוע להמונים. בשאר הימים ניזונים בנייהאדם ממזון סינתטי, חסר טעם, שדי בו כדי לא לגווע ברעב. בכל לילה נישמעת צפירה. עוצר. ה אנשים מפנים את הרחובות, לפי הוראה מגבוה. מאחר ואין מקומות ללינה, הם ישנים בתוך מכונות ישנות, בחדרים-גות מרופטים, או בכנסיות הניראות כמו מיקלט של פליטים אחרי הפצצה אטומית.

החתיכה היא רחוק. האדם הצליח להרעיל כל חלקה טובה בטבע, עד כדי כך שחיות ופרחים, מעיינות צלולים וטעם דובדבנים, הם בגדר זיכרונות מעורפלים של ישישים מעטים.

בתוך עולם זה, ישנם כמה יוצאי-דופן. אלה הם מנהלים בחברת סולנט הכלי יכולה, כמה סנטורים ומושלים. הם גרים בדירות-פאר, נהנים ממים חמים וקרים היוצאים מכל ברו, (שאר האנושות מקבלת כל יום, הקצבה מוגבלת של מים), הם משתמשים בסבון, מוצרי שלגבי האחרים חלף מן העולם; בכסף טוב הם יכולים, אפילו, לקנות עלה של חסה, תפוח אחד או שניים, ואינו חתיכה בשריבקר מצור מקת, שהיא בגדר מותרות.

בדירותיהם, נוסף לדלתות האוטומטיות, למיקלחת העגולה ולספות המפאורות, יש

אלוף הנויטה

יחסים בצמרת (סטודיו, תל-אביב, צרפת) — איך לטפס לצי מרת, דרך חדריהמיטות של נשים שונות, זה לא בדיוק סיפור חדש, ובל אמיי של מופאסאן ודאי היה נר גם לרגליו של מישל דביל, כשידיו אחוז בסרט זה.

אולם, יש לומר לזכותו שהוסיף למעשיה המקורית כמה סיבובים ותפניות השייכות בהחלט לתקופה הנוכחית, כולל רמזים שגרמו, ודאי, לאינחוחות בכמה מן החורגים ביותר מכובדים בצרפת.

הסיפור על פקיד-בנק, הממלא בדיוקנות את כל הוראות ידיו, מורה פרטי, שאינו מצליח אף פעם אחת לפרסם את כתביו, מהווה סידרה בלתי-פוסקת של הפרות המוסר המקובל, בכוונה תחילה. וכלל שההפרות חמורות יותר, כך גדל השכר שבצידן. כל הפרה כוללת בתוכה מי טה חדשה, עם אשה חדשה, והפקיד הפשוט מסיים את הסרט כאיש גדול וחשוב, שיש לו מה לומר בחוגים הי גבוהים ביותר של הפוליטיקה והכלכלה.

אלא שהסרט אינו מסתפק בסאטירה חברתית בלבד. יש בו לעג למערכת היחסים שבין גברים לנשים, בין אם המדובר בגבר הרודה באשה, או באשה המסרסת באי-שיותה גבר. חצים נשלחים לעבר האינטלקטואלים העקריים, ועצם העובדה שהמורה אינו מצליח לפרסם אף סיפור אחד מכתביו, אבל עצותיו בחיים עולות יפה כל-כך, מצביעה על התהום שבין הספרות למציאות. חבל רק שהפואנטה הסופית, שאסור לספרה למי שמתכוון לראות את הסרט, נוטה להעניק לו ציביון מלודרמטי מיותר ולהקחות חלק מן הלעג שבו.

בירקין וטרינטיניאן: הפרות מוסר

מישל דביל, בלא הסכרין שהכניסה לסרטיו התסריט טאית שלו לשעבר, נינה קומפאנו, שומר עד לפני הסוף על מבט חד וחריף, עריכה מתוכננת היטב, וקצב ער, כשהוא מיטיב להשתמש ב'אין-לואי טרינטיניאן בתפקיד הראשי, ב'אין-פייר קאסל, כיועץ השטני, בג'יון בירקין, כסמל הנוער המשוחרר מינית, ברומי שניידר, כאשה הי מאוהבת, ובפלורנדה בולקן, כיפהפיה המודדת גברים לפי ביצועיהם במיטה, ומוסרת להם למחרת את תוצאת הי מדידה.

בהם מואר הבית (כי מקורות האנרגיה גם הם אולו מזמן), מגלה יחד עם כמה "ספרים" אחרים כמוהו, את האמת על החברה שבתוכה הוא חי. זיכרונות נעוריו, על הודם הניפלא של ההרים, על אגמים כחולים ועל שקיעה שני התמותה קטנה, מצד שלישי הזיהום הסביבתי, שהוא תוצאה בלתי-ימנעת מן התפתחות התעשייה, מחלל בזה אחר זה את כל מקורות המזון. כמו שאמר כבר אנתוני בורגס, מחבר תפוח מיכני בכמה מראיינותיו: "אם העולם ימשיך כך, אין

לעתים קורה שההמונים ברחוב, הלביר שים בסרבלים עלובים שהצבע המקורי שלהם דהה מזמן, עד שכולם ניראים כגוון של אפור-מלוכלך, מיתמרדים נגד המיש טרה. הסיבה היא תמיד אותה הסיבה: מחסור באספקת הביסקויטים הירוקים. אז ניכנסת המישטרה לפעולה, ומכונות גדולות של איסוף ובל פורצות לרחובות ואוספות בני-אדם לתוך מלעותיהם, כמו שאוספים כל ליכלוך אחר הסתם את הרחוב, ולאיש זה לא מסריע.

דאכור גוויות. לא מקורי? אולי. סיפורים הרומזים על חלק זה או אחר מסיט עתידי זה הופיעו בצורות ובנוסחים שונים כבר בעבר.

לא מציאותי? זה כבר, למרבה הצער, לא נכון. פרופסור פראנק באוורמן, מרצה למדעי-הסביבה באוניברסיטת דרום-קאליפורניה מוכן להצביע על דוגמאות למצב זה בשלום.

רובינסון בסרטו הראשון וה'101 ב'יאדס לתוך היכל המוות

מסוג זה הקיימות כבר היום. "בניידלהי, למשל," מציין הפרופסור, "ישנים מדי לילה 50 אלף איש מתחת לכיפת-השמיים, ובכל בוקר מתעוררים רק 95 אחוז מהם. היתר מועבר לחדריהמתים. וזה טוב, כי השוואה לבומביי או כלכותה." ומה שקורה בהודו, עתיד לקרות בכל העולם. מצד אחד האוכלוסייה גדלה, מצד

"נייורק שנת 2022": דיכוי מרידה בנייאדס לתוך מכונת-זבל

עילות גנרטור הממלא את המצברים ש' אדומה בים, קושרים אותו לעולם העבר, ובכל יום הולך וגדל ייאוש מן ההווה, הסובב אותו. עד שבהיודע לו האמת על סולנט ויצרניה, הוא הולך להיכל המוות, "הביתה", כפי שהוא קורא לו, ושם הוא מסכים, תמורת 20 דקות של זיכרונות סטריאוסקופיים, לוותר על חייו.

זה היה, לפי ספירה רשמית, סרטו ה'101 של רובינסון. והעובדה שבסופו הוא מוסר עצמו, מרצין, לזרועות המוות, אופיינית לסופה של תקופה. כפי שהוא אמר בשעת ההסרטה: "לשנת 2022 לא אניע, אבל טעמתי את טעמה על בימת הצילומים." ו'20 דקות של זיכרונות ניפלאים, עדישים על מה שמצפה לעולם, לפי גירסה זו, בעוד 50 שנה.

רובינסון עצמו מת זמן קצר לאחר מכן.

מנוס מן הרגע שבו אדם יצטרך להשלים עם העובדה כי עליו לאכול את בנימינו, גם בגלל חוסר-מזון, וגם משום שלא יהיה עוד מה לעשות עם הגוויות."

כלומר, העולם הולך וניגמר. יש צריכים להתרגל לערכי-מוסר אחרים, "אם אנחנו רוצים להמשיך ולהתקיים," כדברי בורגס. ויש להניח שלא כולם יוכלו לעבור שינוי זה בשלום.

מוות המורת 20 דקות. מבחינה זו, אולי סמלי הדבר שנייורק, שנת 2022 היה סרטו האחרון של אדוארד ג' רובינסון. בסרט, הוא מגלם ישיש יהודי, משמש כ"ספר" (כלומר, כאיש החופר בתוך תור בים ומספק את המידע לגיבור הסרט, צ'רלטון הסטון, שהוא בלש במישטרה). רובינסון, המפליט מישפטים באידיש, שעה שהוא מסובב את דוושות האופניים המפי

הזמרת שמצאה

לה יועץ

מישהו מכיר אולי איזו זמרת שזקוקה ליועץ בהתנדבות? לא? כי אני, למשל, מכירה איש רדיו וטלוויזיה המייעץ לי זמרת לא-כל-כך מצליחה ולא-כל-כך מתחילה בדרכה המיקצועית. אל תשאלו אותי איך הוא מוצא זמן לעשות את זה כי בבית יש לו אשה וילד, ועבודה ברדיו ובטלוויזיה יש לו מעל לראש. אבל בכל זאת הוא מייצע לה בבחינת השירים, בעיצוב התסרוקות, ובענייני תלבושת. הוא נמצא איתה בהקלטות, בא להופעות שלה, וכשהיא מופיעה בפסטיבלים, הוא תמיד מחכה לה מאחרי הקלעים. לא שאני חושבת שזה לא בסדר שהבן אדם לוקח על עצמו בהתנדבות לטפח כישורן צעיר, נהפוך הוא, זה עליה-כפסח. אלא ששמעתי שמישהו אחר חושב שזה לא בסדר, וזה דווקא בעל-פה של אותה זמרת. הנמצא מחזק לבית ברוב ימות השבוע כי הוא משמש כאיש צבא-קבע ומשרת אי-שם.

זה הכל

התחיל

ב"פינק"

כבר מזמן אני משתגעת לכתוב פעם במדור זה סיפור שנוגע לעורך שלי. עכ"ש אני יכולה להגשים את החלום הזה. אז פעם יושב העורך שלי במסעדה פינוק בירושלים, בחברת אורחת מגרמניה. לפתע נפתחת הדלת, ומי נכנס — אם לא ידיד של העורך שלי מצרפת. רואה הידיד מצרפת את האורחת מגרמניה — ועיניו נקרעות לרווחתו. כן, כן — כמו שכתוב ברומונים, זוהי אהבה ממבט ראשון. העורך ממין את הידיד להצטרף לשולחן — ואז השניים לא נפרדים עוד.

זה יכול היה להיות רומן רגיל, לולא נגע לשני אנשים מרתקים — כל אחד בפני עצמו.

האורחת הייתה אנגליקה פון-שרון בסדורף, אשה יפהפיה, שחזרה דרא-מתיה, גבוהה, בעלת גוף משגע, טיפוס מושלם של פאם פאטאל. השם האצילי הגרמני לא בא לה במקרה. אנגליקה היא בתם של יהודיה ואציל גרמני, שנישאו לפני עלות היטלר לשילטון. את ימי היטלסון הנאצי בילתה אנגליקה הקטנה עם אמה ובולגריה, בהסתר, וכך ניצלה מן השואה. על הרפתקאותיה כתבה ספר בשם האדוני, שפורסם בהמשכים באחד מגדולי השבועונים בגרמניה, וקבע לה שם של סופרת חשובה. מאז כתבה כמה ספרים נוספים.

אחרי הרבה הרפתקות ועלילות, נישאה אנגליקה לאציל גרמני אחר, אדריכל חשוב בעל שם עתיק ומפורסם בהיסטוריה הגרמנית. ואז נתעוררה בעייה: אני גליקה מוכנה לגור רק בירושלים, ולא היה לה שום חשק להוסיף לגור בגרמניה. האדריכל אמנם הוזמן לירושלים על-ידי טרדי קולק כדי לתת עצות, אבל הוא מוכרח לגור בגרמניה. אז הוזג גר כן — היא בבירת ישראל, והוא בבירת בוואריה. ולפעמים הם גם נפגשו.

האיש שנכנס לפינק היה קלוד לאנצי, איש חשוב ומרתק לא פחות. קלוד הממוקד הוא סופר יהודי שעבר את ימי השואה בפאריס, והוא ציוני נלהב לא פחות מאנגליקה. הוא היה מוזכר של ז'אן-פול סארטר, ידיד קרוב (וגיבור סיפור) של סימון דה-בובואר. מאז מילחמת ששת-הימים הוא התקרר יותר ויותר לישראל. למורת רוחם של כמה מי חבריו בשמאל החדש הצרפתי, ולאחרונה עשה סרט-ענק על ישראל, שעורר תגובות רבות באירופה. בשעה שנפתח סרט פור זה, היה נשוי לשחקנית צרפתי, בעלת מופלגות סוצר ואישיות חזקה. אז לחזור לאותו ערב גורלי פינוק. זה

פרופ' מוריס דוי
גאוות הבולגרים

אולי ראו אותו עם איזה בחורה בלונדינית וחשבו שזאת היא, יכול להיות. "כל הכבוד לפרופסור", כך אמרה אילנית. אבל מבחינת הגיל הוא יכול להיות האבא שלי."

לאילנית יש חבר צעיר שהוא קבלן, והיא מאד מרוצה בחייה הפרטיים, ושאי אאמין לה שכשהיא תתחתן או היא תצא בהכרח גדולה.

לא יודעת למה. אבל אני דווקא מאמינה גם לה וגם לאשתו של הפרופסור. ואם זה לא נכון, והם בכל זאת בענייני חתור, נה, אז כל הכבוד להם. איך שהצליחו לעבוד עלי.

תר, שמתגרשים ומתחתנים עם בחורה אחרת. אבל היא מצטערת, אצלם זה עוד לא קרה ועד כמה שהיא יודעת גם לא קורה. ובעצם, למה שאני לא אשאל את אילנית? אולי היא יודעת משהו.

או שאלתי את אילנית. נכון, גם איל-נית שמעה על הרומן שלה עם פרופסור לוי. ולא סתם שמעה, אלא אפילו מחבר רים בולגריים שלה, שסיפרו לה שכל הרי בולגרים ביפו גאים לקבל אותה לתוך המישפחה הגדולה שלהם — עם נישואיה למנתח-הלב הבולגרי, גאוות בני-מולדתו. אלא מאי, היא בכלל לא מכירה את פרופסור לוי, עוד לא היה לה הכבוד.

האם יוליד

ההר עכבר

אני, באופן אישי מתייחסת לסגן-אלוף שמועתי (כן, הוא עלה בדרגה) ברצינות. תגידו מה שתגידו, לא תמיד הוא מתגלה כבלתי-מהימן. לפעמים מסתבר שהוא דורק קא משמיע את האמת.

לכן, כשהתחלתי לשמוע בזמן האחרון מכל עבר, את הסיפור על נישואיהם הרקובים של מנתח-הלב פרופסור מוריס לוי ושל הזמרת אילנית, החלטתי לברר דוק את העניין. כי כשהבן-אדם שומע סיפור כזה מוזר פעם אחת — זה מצ-חיק אותו; שומע פעמיים — זה מעניין אותו; שומע שלוש פעמים — זה מדליק אצלו אור אדום. ובעיקר אם הוא רחל המרחלת, נכון?

בקיצור, טילפנתי לפרופסור לוי. הפרופסור היה עסוק בניתוח, ובשום פנים ואופן לא יכול לצאת מחדר-הניתוחים, אפילו לחמש דקות, כדי לשוחח איתי על חייו הפרטיים. מילא, רצונו של אדם — כבודו.

אשתו, לעומת זאת, סיפרה לי שגם היא יודעת שיש שמועה כזאת. שבעלה עומד להתחתן עם הזמרת אילנית. אבל לה לא ידוע על תוכניות כאלו למרות שזה יכול להיות, זה קורה במישפחות הטובות ביר-

חתיך השבוע

בויקו-בוי

היום החברים הכי טובים שלו. כשנשבר לו לנהל לאחרים את העניינים, החליט להתחיל לנהל לעצמו, וביחד עם צילג'ה מאלבי באר פתח את הפיאנו-באר קארטייה שהוא היום אחד מקומות הבילוי הכי פופולאריים בתל-אביב.

אבל זה שהוא בעליו של פיאנו באר וגם של מסעדה סינית הנמצאת בקומה השנייה של המועדון, זה עוד כלום לעומת ההצלחה שיש לבויקו אצל ההתכונות.

במשך שנתיים ימים היתה לו חברה אמריקאית בשם מריס האריס, מין דבר בלונדיני ענק שכמה שלא היית מסתכל בה לא היית יודע איפה מתחילות אצלה הרגליים ואיפה הן נגמרות.

התחביב העיקרי של מריס היה להשתוף בבקיני-מינימום על מירפסת דירת-הגג שלה ושל בויקו בתל-אביב. התחביב הזה עשה אצל בויקו בבית פקקית-נועה, כי כל החברים היו באים להזין את עיניהם בגופה הבנוי-לתפיות של מריס הבלונדינית, כשבויקו הגאה מסתובב בשטח ומשגיח בשבע עיניים שהחברים לא יתפרעו.

אחרי שמריס נסעה חזרה לניו-יורק, מצא בויקו נחמה בזר-עותיה של דיילת אל-על ש'ודה סולר', שגם היא היתה חתיכה לא מבוססת כמו שאתם בטח כבר מבינים. עם שולה הסתובב בויקו עשרה חודשים, ואולי היה מסתובב איתה עד עצם היום הזה. אלא שלבחרה הוזה היו דרישות מוגזמות. היא רצתה להתחתן, לא להאמין ממש. בויקו, לעומת זאת לא-כל-כך רצה.

אז שולה התפטרה מאל-על, אספה את רסיסי הלב השבור שלה ונסעה ללוס-אנג'לס. אבל מכיוון שהיא בחורה שידעת מה שהיא רוצה, מסתבר, התחתנה בכל-זאת, עם ישראלי בשם ישראל. אלא שהיום, קצת פחות משנה אחרי הנישואים, כבר מגיעות שמועות למועדון קארטייה בתל-אביב כאילו הנישואים האלה עומדים בפני סיומם. מה לעשות. זה קורה במשפחות הכריטובות.

זה ששולה נסעה ללוס-אנג'לס לא ריפה את ידיו של בויקו. הוא המשיך בשקדנות ובנאמנות להתאהב, והפעם בשחקנית הקולנוע לשעבר חנה מסינגר-ערן. זה שהיא גדולה עליו בכמה שנים טובות, לא שיחק תפקיד אצל בויקו וגם לא אצל חנה. מסתבר, הם אפילו התגוררו יחד בביתה שברמת-גן, ומביני-עניין אומרים שאף פעם לא ראו את בויקו מאוהב ומאושר כל-כך.

אבל גם חנה נסעה בסוף לארצות-הברית. לארגן שם תערוכת-ציורים לאביה, הצייר מנחם מסינגר.

אלא שלעומת שתי האהבות הקודמות של בויקו, שנעלמו כנראה מחייו לחלוטין, עומדת חנה לחזור ארצה בקרוב, ואני מוכנה להתערב שיש אל זרועותיו האהבות והמצפות של בויקו.

בינתיים הוא כמובן אינו טומן ידו בצלחת, כי כמה זמן יכול להתזקק מעמד הבן-אדם שלא רגיל להיות לבד? אבל אני בטוחה שזה שהוא היום עם זאת מחר עם אחרת — זה לא רציני. הלב שלו שייך לחנה.

בויקו ומריס
אהבתה של חנה

אני אוהב אותה, אני כבר לא...

גדליה בסר
יוריו רחל

אחר־כך ליאורה ועוד קוטלר נפרדו ונמצאו בהליכי גירושם וגם גדליה בסר ורחל דובסון נפרדו ונמצאו באותם הליכים עצמם. אבל שוב, אצל גדליה בסר לא הכל הולך רגיל. הוא תמיד מפתיע בסיבוב. ליאורה נמצאת כעת עם שני תאומיה בלונדון, וגם הבמאי עודד קוטלר בעלה נמצא שם, מסתבר. אם הם ביחד או לא, אני עדיין לא יודעת, אבל מה שאני כן יודעת הוא כי רחל וגדליה שוב יחד ומאוהבים, כמו שהיו פעמים כה רבות בעבר. עד הסיבוב הבא. כנראה.

נפלאות הן דרכי הבן־אדם, ואם הבן־אדם הוא גם שחקן — הן נפלאות עוד יותר. ותאמינו לי, אני לא סתם אומרת את זה. קחו, למשל, את השחקן גדליה בסר. לא מפורסם באופן מיוחד, אבל שחקן מצויין המשחק מזה שנים בתיאטרון העירוני של חיפה. אז גדליה זה, כמו שכבר אמרתי, הוא באמת שחקן מעולה ומאותם שהתיאטרון הוא כל חייהם, אבל חוץ מהתיאטרון יש לו גם דברים נוספים בראש.

עוד כשהיה שחקן אצל נורה צ'לטון הכיר את השחקנית רחל דובסון, והם היו חברים בלברונפיש. אחר־כך, כששיחקו שניהם בבימות השחקנים, המשיך הסיפור עם רחל, עד שגדליה הכיר את דיילת אל"ע רחל בגאס, שאו היתה עדיין סטודנטית לתיאטרון.

אבל הסיפור עם הדיילת נמשך תקופה קצרה ביותר, וגדליה חזר אל רחל דובסון שלו. כבר אז שמו חבריו לב כי הוא מקורב באופן מיוחד לשחקנית היפה ליאורה ריבלין, אשתו של מנהל התיאטרון עודד קוטלר, אבל איש לא ייחס לכך חשיבות.

הידידות בין גדליה ורחל נמשכה לה בשקט ובשלווה, עד שרחל התאהבה לה פיתאום בצעיר יפהפה שהרטיט לבבות רבים בבוהימה באותה תקופה, בשם עומרי אחי, שהיה הבארמן של המועדון הצהוב ז"ל.

זה שעומרי לא היה מאוהב רק בה אלא גם בעוד כמה אחרות לא הפריע לרחל, והיא היתה מופיעה אצלו בדירה שברחוב רנ"ק עם תום כל הצגה.

גדליה מצידו, לא טמן את ידו בצלחת, והלך והתחתן באופן מפתיע עם משוררת ישראלית צעירה, אלא שלמחרת הגישואים נקרא לשיירות מילואים, שממנו לא שב אל אשתו הטריה־מאוד כי אם אל רחל שלו.

אחר־כך התפרקה לה בימות השחקנים, והבמאי עודד קוטלר על שחקניו עברו לחיפה, וביניהם כמובן גם רחל וגדליה, שהמ" שיכו לעשות חיל בקאריירות המקצועיות שלהם. אחרי תקופה מסוימת הם גם גישאו, כידוע, אלא ששוב לא הכל היה חלק במשפחת בסר הצעירה.

גדליה שמר במשך כל התקופה על ידידותו עם השחקנית ליאורה ריבלין, שלא אחת היתה גם הפארטנרית שלו בהצגות.

ירושלים הבירה התברכה בימים אלה ב־ חתיכה רצינית נוספת. ולא סתם חתיכה, אלא אחת שהיא ללא ספק בעלת השיער הארוך ביותר בארץ, ולא רק זאת — היא גם שדרנית־רדיו מצויינת ומצליחה. כן, שמירה אימבר, שמתברר שהימנן הלאומי התיקווה נפתלי הרץ אימבר היה אחי־סבה, השכירה את הדירה היפה שלה ברחוב מיצפה פינת פרישמן בתל־אביב למוסיקאי מונו שמיטוב, ניתקה את יחסיה עם ידידה המיסתורי האחרון ועלתה לירושלימה.

שמירה אימבר
הקרובה של התיקווה

במשך שנים רבות היתה חברתו של הר ארכיטקט הנאה אהרון כירר הנמצא כעת בלונדון, ואחר־כך היו לה חברים רבים אחרים אך שמירה טרחה תמיד להסי תיר אותם מעין רואה, כי היא לא אוהבת פירסומת, הבחורה הזאת. בתקופה שבה היתה סטודנטית, עסקה שמירה בעבודות רבות, שונות ומשונות, ו־ בין השאר היתה גם מלצרית במועדון־לילה. אבל התקופה המאושרת ביותר בי חייה, אם תשאלו אותה היתה זו שבה חייתה כהיפית בסאן־פרנציסקו שבקליפורניה, ולמדה באוניברסיטת ברקלי. אז זהו, נראה כאילו תחנתה הסופית הפעם היא תחנת בית השידור בירושלים, ואני כבר רואה בעיניים כמה מיקירי הר בוהימה של העיר הזאת כשהם חוככים את ידיהם ועיניהם בהנאה.

היה לפני כשנתיים. לאנצמן ראה את אני ג'ליקה, וקרא: „אוי, איזו גרמניה!“ אני ג'ליקה ראתה את קלוד, ואמרה: „הוי, איזה צרפתי!“ שניהם אמרו זאת בשפת האם שלהם, אבל לדבר זה עם זו יכלו רק באנגלית — כי שניהם אינם בבית בשפת הולדת.

אבל זה לא הפריע. כי מאז התגלגלו הדברים בשתי יבשות ובשלוש ארצות, בעזרת טלפונים בינלאומיים תכופים. אני ג'ליקה נסעה לגרמניה והתגרשה מן הר־אדריכל שלה. זה עלה לה הרבה מאד כסף, וטוב שלא היתה ענייה. לאנצמן התגרש מאשתו שלו. אחרי חילורים סוערים, עם עליות וירידות, בא השבוע הסיום הר־מוצח: אנג'ליקה וקלוד לאנצמן יכלו להודיע בשימחה על נישואיהם. שנערכו במולדתם הרחנית המשותפת: ירושלים. אז מי אומר שהעורך שלי לא יכול לפעמים לעשות משהו טוב?

תינוק נוסף נולד בבוהימה

לפני כשנה נולד ג'ורא, בנם־בכורם של עדה ואורי, והנה ממש בימים אלו נתבשרו חבריהם כי אורי ועדה עומדים להפוך בעוד מספר חודשים להורים מאושרים בשנית. אז מזל טוב!

כשחזרו מספרד עברו לגור בבית משגע ביפו, לא זו העתיקה איפה שכל הסנובה גרה, אלא דווקא זו שליד רחוב שישים (הם, אגב, פתחו אופנה חדשה בבוהימה. אמנים רבים רכשו לאחרונה בתים באזור זה, ועברו או עוברים להתגורר בו).

אורי ליפשיץ ואשתו
אחרי הבכור

הצייר אורי ליפשיץ ואשתו עדה הם אחד הזוגות המקסימים האמיתיים ביותר בין פרישמן לגורדון. התחנה המפורסמת שלהם, לפני למעלה משלוש שנים, ש־נערכה בקפה כסית היתה אחת התחנות היותר שמחות שנערכו בבוהימה בזמן מן הזמנים.

זמן קצר אחרי הנישואים נסעו אורי ו־עדה לספרד, וחזרו כעבור שנה כשהם משמחים את לב אלה בתל־אביב שהיו שבוים בייסורי הגעגועים אליהם.

חושב נוי

שחושב פעמיים

ליאורה פתח ובוניו שרעבי
הניסיון מנצח

כמו שאני מכירה את ליאורה או הפעם היא כבר תחשוב פעמיים לפני שהיא תגיד כן למישהו.

אני לא אומרת שהיו כאלה ששמחו כש־הזמר **בוניו שרעבי** התגרש מאשתו, ליאורה לבית פתח. אבל אני גם לא אומרת שהיו כאלה שלא שמחו לתוספת של יפהפייה כמו ליאורה לשוק־החתיכות התל־אביבי, כתוצאה מהגירושים האלה.

אלא שליאורה לא נתנה הזדמנות — לא לאלה ולא לאלה. מייד אחרי גירושה היתה עסוקה בהוצאת רישיון־נהיגה, ותיכף אחר־כך לקחה ליאורה בת ה־20 את אחותה הדוולה בת ה־23 ונסעה איתה לאירופה.

מהגלויות שהיא שולחת משם בסוף ש־היא עושה חיים משוגעים, אבל מה ש־ליאורה לא מספרת בגלויות, אבל אני לא צריכה שהיא תספר לי בשביל לדעת, הוא על **המיליונר** האטלקי בעל רשת מי־ס־עדו ועסקים ענפים, שהכיר אותה בעת שהיה בחופשה בארץ והרודף אחריה כעת על כל אירופה.

אדליף לך מה קורה בממשלה, הוא אמר לברעם, אשר הסכים מיד לשבת איתו.

חיילי חטיבת גולני שסיימו בשבוע שעבר תרגיל גדול, הופתעו לראות חייל חדש שהצטרף אליהם במסע המזורז בן 30 קילומטרים עם סיום התרגיל: הרמטכ"ל רב-אלוף מרדכי ("מוטה") גור, שרצה לשמור על הכושר.

תא"ל עמואל ("מנו") שקד, מי שהיה קצין-צנחנים וחיר-ראשי מצא דרך מקורית להיפרד מתפקידו. במקום מסיבות פרודיה והרמת כוסית, החליט מנו לערוך צניחה מיוחדת דת לכבוד פרישתו, כשהוא עצמו צונח בדבוקה הראשונה.

בפגישה שנערכה בין ח"כ שולמית אלוני לבין ראש-הממשלה, יצחק רבין, ביום הרביעי האחרון, בו הודיעה אלוני סופית לראש-הממשלה על פרישתה מהממשלה, אמרה אלוני לרבין: "הבן, דיחה שהולכת עכשיו היא שאתה הצעת לי להיות נעדרת הטלפון של הממשלה. אני פורשת כיוון שבגילי כבר פורשים ממיסיון זה, ולא נכנסים אליו."

עוד בדיחה שנשמעה בכנסת, לאחר שרבין הציע לאלוני את תיק שרת-התיקשרות: "רבין דפק את שולמית אלוני דרך הטלפון."

בתוכנית דודו דותן ואבי קורן מעלים באוב, שנערכה בשבוע שעבר, הגיבו השניים במיספר בדיחות על מיבצע גוש אמונים לבעלי מינויות התומכים בהתנחלות, לנסוע משך יומיים בשבוע בראות דלוקים. הציע דודו דותן: "מי שאין לו עדיין דעה שיסע בניוטרל". ענה לו אבי קורן: "מי שלא מבין מה עושה גילי בממשלה, שיביא גרר."

תקרית חריפה אירעה בשבוע שעבר בין ח"כ מאיר פעלי (מוקד) לבין ח"כ זלמן

לירות בבנק? "נכון", השיב מנהל הבנק. "נכון שיש לי עוד רבע מיליון לירות במטבע זר?" "נכון", השיב המנהל. "אז מדוע החזרתם לי צ'ק על 10.000 לירות?" שאל האיש. "משום שלבנק אין 10.000 לירות", השיב מנהל הבנק.

בשבוע שעבר חגגו חמישה חברי-כנסת את עובדת הפיכתם לסבים, הראשון הוא ראש-הממשלה יצחק רבין, אשר לבתו רחל נולדה בת, גם לבנו של מנהיג האופוזיציה, מנחם בגין, בן, נולד בן, וכן נולד נכד לח"כ הליכוד (ע"מ) אמוץ לין. כאשר התאספו כל אלה להרים כוסית, הצטרפו אליהם עוד שני חברי-כנסת, להם נולדו נכדים בתקופת פגרת-הכנסת, ולא יכלו לחגוג את המאורע אז: סגן יו"ר הכנסת בן-ציון קשת, לו נולד נכד, וח"כ ד"ר בנימין הלוי, אשר בתו, היתה שוהה עתה באנגליה, הביאה לו נכדה.

מסתבר כי פעם נכה מילחמה, תמיד נכה-מילחמה. ח"כ משה ורסמן, ראש הקוראליזציה וסיעת המערך בכנסת, שהוא נכה צה"ל ממלחמת השיחור, עומד להיות, בנוסף לחברותו באירגון נכי צה"ל, גם חבר באירגון נכי מלחמת ויאט-נאם. ורסמן חזר בשבוע שעבר עם המישלחת הפרלמנטרית מהמיוחל הרחוק, לאחר סיום מקיף שערכה המישלחת בוויאט-נאם. מארחיהם לקחו את חברי-המישלחת לראות תר-גיל צבאי ויאט-נאמי באש חייה, ובעת התרגיל מעד זרסמן ונספצ בראשו. לאחר הטיול סול התבדחו חברי-המישלחת שוורסמן הוא נכה מלחמת ויאט-נאם.

כתב הארץ בכנסת מתי גולן ניסה לשווא בשבוע שעבר, להשיג ראיון עם שרה-עבודה משה ברעם, הדידע בסלידתו מעיתונאים. לאחר שניסה לשכנע את השר ולא נענה, עלה בראשו של גולן רעיון מבריק. "בוא, אני

לפני הרחבת הממשלה, פנה שרה-מישפטים, ומי שהיה אז עדיין גם שרה-דתות חיים צדוק, אל שר המישפטים ומי שהיה אז עדיין שרה-פנים שלמה הילד בלשון: "אדוני שרה-פנים לעוד כמה ימים". הילל לא נשאר חייב, ענה לצי

הר, לפני שהמפד"ל ייכנסו ל-קואליציה. ענה עליך ראש המפלגה הליברלית, ד"ר אלי מלך ריכוד: "לא צריך לי מהר. המפד"ל תחתום ביד ימין על ההסכם הקואליציוני, וביד שמאל על עצומת הליכוד."

בשבוע שעבר פגש ח"כ יצחק מודעי (ליכוד) את סגן ראש-הממשלה ושר-החוזר יגאל אלון, כשהוא מוקף ביועצים ממישרדו. שאל אותו מודעי: "מה יש כאן, איזה נבלה בסביבה?" "נבלה?" תמה אלון. "כן, במקום שיש כל-כך הרבה

מצא לו זמן, בשבוע שעבר, בין הישיבות על הרכבת הקואליציה החדשה, לחוות בהופעת, רביעיית מועדון התיאטרון. צדוק, שהעביר השבוע את תיק הדתות ליצחק רפאל, הרשה לעצמו לפרוץ בצחוק רם בכל פעם שהרביעייה ליגלה על המיפלגות הדתיות בארץ, ובייחוד כאשר השתמשה במילה, "דתיקאן", כהגדרה להיכל הרבנות הראשית בירושלים.

דוק: "כן, אדוני שרה-דתות לכמה ימים."

הבדיחה הכלכלית ה טובה ביותר נשמעה השבוע בוועדת-הכספים מפי ח"כ יחזקאל פרומין (הליכוד): אדם נתן צ'ק על סך 10,000 לירות, והצ'ק חזר מהבנק עם הודעה על חוסר כיסוי. האיש התרגז וטילפן למנהל הבנק ושאל אר-חן: "נכון שיש לי 200,000

של הכנסת הציע ח"כ הרב מנחם הכהן להקים בצפת, עיר המקובלים, פקולטה לקבר לה. קרא לעברו ח"כ יוסי שריד, המתגורר עתה בקר-ית-שמונה, הסמוכה לצפת: "אין צורך בפקולטה מיוחדת. כל הארץ היא פקולטה לקבר לה — כולם מקבלים."

בישיבת ועדת-שרים-לי-ענייני-חקיקה, שנערכה עוד

עורבים מוכרחים להיות נבלה. ענה לו מודעי.

בישיבת הנהלת הליכוד שנערכה בשבוע שעבר, עוד לפני שהמפד"ל נכנסה לממשלה, סיפר מנהיג הליכוד ח"כ מנחם בגין כי בשבוע הבא עומדים לפתוח במיבצע החתר מה על עצומת הליכוד בקרב חברי המפד"ל. העיר לו ח"כ יגאל הורביץ: "צריך למי

שלמה ("ציצי") להט, בנו בן ה-11, אבנר, שחקן, "מכבי" יפו משה אוננה (ראשון מ-ימין), וכל שחקני נבחרת "מכבי" יפו. במסיבה היתה אף הצגת-הבכורה המחודשת של הדוגמנית איה יורמן, אשתו של מפיץ, "ערב השירים הגנים" סולו יורמן (בתמונה השמאלית). איה, החוזרת עתה למסלול, הוצגה לכל באי המסיבה על-ידי דודה, מאמן נבחרת ישראל בכדורגל דוד שוויצר, העומד (משמאל) לידה בהבעה של הנאה.

הוא כוכב ההצגה "היידה יפו", אשר הופעת הבכורה שלה נערכה בשבוע שעבר באולם, "אל-המברה" ביפו. ההצגה מספרת על מערץ נלהב של קבוצת הכדורגל של "מכבי" יפו, אשר בנו בגד בו ועבר לשחק בקבוצת, "הפועל" מרמורק. בתום ההצגה נערכה על הבמה מסיבה, בה השתתפו, מילבד ברייטס (ראשון משמאל) גם ראש עיריית תל-אביב

ה' (ליכוד). פעיל טען כי השתמש במונח "שקר" בנאומו בכנסת. שובל הת' רגן, רץ לעבר מושבו של פעיל וקרא לו: "אתה שקרן!" לפ' תע היה נדמה כי עומדת לה' פתח תיגרת-ידיים, וסדרני' הכנסת מיהרו לעבר השניים. לאחר סיום הישיבה שלח שובל מיכתב ליו"ר הכנסת, "ישראל ישיעה", בו דרש מפעיל ל' התנצל בפניו, ואילו פעיל סיר' רב, במיכתב ליו"ר, בטענו כי שובל השתמש במונח "כזב", שהוא אפילו יותר גרוע מהמו' נח "שקר".

■ כישיבת סיעת-המערך בכנסת, אשר דנה בהצטרפות המפד"ל לממשלה, השתמש ח"כ עוזי פיינרמן בפסוק: "אלה יקוץ בה." ח"כ ז'אק אמיר לא הבין מה זה אלה, ושאל את פיינרמן לפירוש המילה. במקום פיינרמן השיב לו שר' המישרה שלמה הליל: "אלה, זו אשתו של המלך חוסיין".

■ התעשיין והמיליונר ל' שעבר שמואל ("סס") רובי' נ'ר מאיים להפציץ את הארץ בסידרה בת 23 ספרים, אותה הוא כותב, לסענתו, על היס' טוריה ואמנות. דובינר מספר כי הוא עסוק עתה בכתיבת שני הספרים הראשונים בו' זמנית, וכי בהם יהיה סקופ בינלאומי: "היכן נמצאים עש' רת השבטים".

■ בתוכניתו של מנ' פאר, מחני מני, שנערכה בש' בוע שעבר, גילה הכתב הכל' כלי של ידיעות אחרונות כושה ("מושקה") של, כי שית הפתקים לא החלה אצל פינחס ספיר, אלא אצל לוי אשכול המנוח. "לאשכול היתה שיטה",

מהחדר, ופנה לעבר חדר אחר, בו ניצב מקלט הטלוויזיה, כדי לחזות בהופעה שלו עצמו על המסך הקטן. אורח אחר במסיבה, המחזאי ניסים אלוני, היה גם הוא בחדר, אך כנראה לא התעניין בהופעה.

לבסוף, עלתה על הבמה לשיר את הבן יקר ל', אולם משך כל זמן השיר היא צחקת ו' התבדחה.

■ נשיא המדינה, הפרור פסור אפרים קציר, התי' ארח לאחרונה באילת, שם השר' תכן במלון לרוס. לקראת בואו התעוררה תכונה רבה בין עוב' די המלון, שביקשו לקשט את חדרו של הנשיא כיאות למע' מדו. חיפשו וחיפשו, ולבסוף החליטו: מהגלריה שבמלון נטר' לו מיבחר תמונות של הצייר משה ינוקא, וקישטו בהם

שעבר, הוא ביקש שוורדה ת' ביא לו מ'גילוח וחולצות.

■ ח"כ אברהם יפה ערך בשבוע שעבר תחקיר אצל קופאית מיוזון חברי' הכנסת, כמה עלתה ארוחת' הצהריים שלו. חברי'הכנסת האוכלים במיוזון חברי'הכנסת חותמים על חשבון, בו אין מור' פיע הסכום שאותו יתבקשו ל' שלם בסוף החודש. אלא רק עורכים רק בסוף. יפה ראה מה אכלו. את החשבון הכספי בחשבון שלו שש מנות סלט. מיהר לעבר הקופאית, אשר

משה דיין

השתתף במסיבה שנערכה לכבוד יום הולדתו ה-85 של חנה רובינא, בה השתתפו גם ראשי הממשלה יצחק רבין וגולדה מאיר. באמצע המסיבה, פרש משה

כשעל פניו מישקפי-שמש גדר' לים כהים, ולראשו כובע של ג'וקי. איש מהישראלים בנמלי' התעופה של פאריס לא ידע לאן בדיוק נעלם, אולם ההשר' ערה היא שהחליט לקחת יו' תחביב האהוב עליו: רכיבה על סוסים.

■ בפני שעורריה חדשה עומדת מזכירת סיעת מוקד בכנסת, גאולה אדלר, מי שעמדה במרכזו שעורריית-המיר' ני לפני מספר חודשים, כאשר יושב-ראש הכנסת, ישראל ישיעיהו אסר, בגלל שמלותיה הקצרצרות, על עובדות-הבית לבוא בשמלות-מיני. גאולה ההליטה לעבור על לאו מוחלט ולבוא לעבודתה במכנסיים, ד' בר האסור לגמרי בכנסת. עתה ממתינות יתר פקידות הכנסת לראות את תגובתו של ישיעיהו, לפני שהן תבואנה גם הן לבור' שות כך.

■ מי שמצטערים ביותר על נפילתו של טייבור רוזנ' באום, הם דווקא הישראלים המתגוררים בג'נבה. ברור להם עתה כי סדרי הפסח המפוארים, אותם היה עורך רוזנבאום, וא' ליהם היו מוזמנים הישראלים המשרתים בעיר זו, ואישי כל' כלה אשר היו בג'נבה בליל' הסדר, ביניהם פינחס ספיר, לא יחזרו עוד. סדר אצל טייבור רוזנבאום היה נערך שבע ש' עות, שרוזנבאום עצמו קורא את ההגדה שלוש פעמים: פעם בעברית, לשון ההגדה, פעם בצרפתית, לשון המקום, ופעם באידיש, כדי ששפה זו לא תישכח.

■ כתב הצופה לשעבר ישאור ("בובי") שיק, אשר נסע לפני שבועות מספר כשר' ליה הסוכנות לטיפול בגונער' דתי בלונדון, התאקלים טוב בבירה האנגלית. שיק ריכז סבי' בו שורה ארוכה של מוזירות ישראליות, אשר אף אחת מהן אינה דתית.

■ כבעל נאמן ומסור התי' גלה עיתונאי מעריב אורי ד'ן, מי שמונה לאחרונה כרכז ה' כתבים של העיתון. אשתו של אורי, הדוגמנית היפהפיה ר' ד'ן, נסעה לפאריס כדי לדגמן מוצרי-עור ישראליים, וזכה לדרוש-שלוש מבעלה מדי יום ביומו. אורי מוסיף בכל טלקס, אותו שולח העי' תון. לכתבת מעריב ב' פאריס תמר גולד, הוראה לטלפן למלונה של אשתו ולמ' סור לה דרישת שלום. בטלקס האחרון, שאותו שלח בשבוע

חברי'כנסת שלא לדבר יותר מדי.

■ תקרית בלתי-נעימה אירעה בשבוע שעבר למנהל לישכת-העיתונות הממשלתית דויד לנדור. כלב שחור ענק נכנס למשרדו בבית סוקולוב בתל-אביב, הברית את לנדור והתיישב על כסאו. משך שש שעות לא העז איש מעובדי הלישכה, ובכללם לנדור עצמו, להיכנס לחדר, מלבד אחת ה'

יורי מגנום

במאית ומפיקת התיאטרון ערכה בשבוע שעבר את הופעת-הבכורה שלה עצמה, ל' אחר שילדה לפני כחודש בן. מיורי הסתגרה בביתה כל אותו חודש, עד שתיראה ותיראה טוב. שלושה חודשים לפני שילדה בן, הפכה מיורי לסבתא, כאשר בתה ילדה בת. בתמונה היא נראית עם עי' תונאית, "ידיעות אחרונות" שולה רון (במרכז), ועם שולה חן (מימין).

■ פקידות, בלה דיאמנט. כי עבור שש שעות הגיעו אנשי צער בעלי חיים, שהוזעקו למ' קום, לקחו את הכלב ופינו ללנדור את כסאו.

■ בשבוע הראשון בו ה' גיע עמוס לביא, מי שהיה סמנכ"ל משרד-הקליטה, וכיום נוספה כלכלי באנגליה, ללונדון, הוא כבר עמד בפני שני מיבצעי-אירוח גדולים. על עי' מוס התנפלו באותו שבוע שר' המיסחר-והתעשייה חיים ברי' לב ויושבי-ראש הנהלת ההס' תדרות הציונית העולמית, פינ' חס ספיר. לאחר השבוע טען עמוס, כי בעוד שאת ספיר אין כלל בעייה לארח, הרי שברילב לא הפסיק לדרוש תשומת-לב.

■ ברילב עצמו הגיע ל' לונדון באיחור של יומיים. ה' מטוס שלקח אותו לכירה ה' אנגלית ערך חניית-ביניים ב' פאריס. וברילב ירד מהמטוס,

סיפר שלו, "כאשר הוא באמת רצה לעזור למישהו, הוא היה נותן לו פתק, המופנה לאותו מוסד אשר יכול היה לעזור, וחותם עליו בראש תיבות של שמו. כששם הממשלה מופיע קודם: אל. כשהמבקש היה גודניק, שאשכול רצה להיפטר ממנו, הוא היה חותם ל.א. ואז ידעו מקבלי הפתק כי הכוונה היא לא לעזור."

■ באיתה תוכנית הופיע גם סדרנה הותיק של הכנסת, יצחק ציגלר, הנוהג בדרך כלל לספר קוריוזים ציבעוניים מהווי הכנסת. אולם בתוכנית זו סירב ציגלר לשתף פעולה, ולא סיפר כלום. רק אחרי ה' תוכנית הוא סיפר למני פאר כי הוא הוזהר עלידי מספר

* אליה היא זנב-כבשים שמן. משמנות הפסוק: דבר טוב, שיש בו חיסרון מישני.

אלו שרמו

הקומיקאי הגדול ביותר בארצות-הברית (מימין) נפגש, בעת ביקורו האחרון של ראש-הממשלה יצחק רבין באמריקה עם משפחת רבין, סיפר לו את חבדיות האחרונות שהולכות היום בעיבור האמריקאי. שר' מן ציון כי בעוד שראש-הממשלה לא כל-כך נהנה מהבדיחות, לא הפסיקה לאה רבין (ראשונה משמאל) לצחוק מהן.

את חדרו של הנשיא.

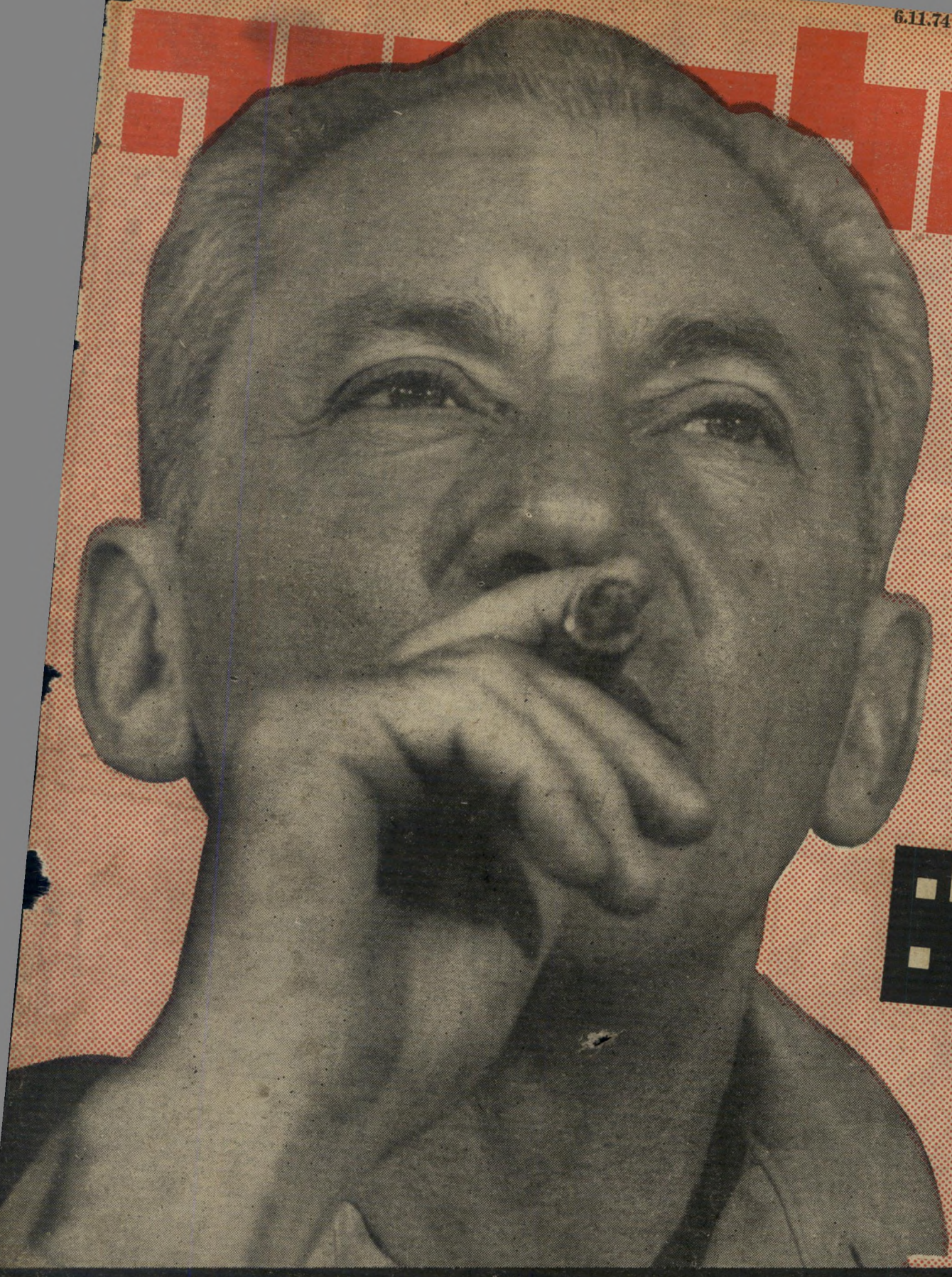
■ במצב לא-נעים עמדה לאחרונה רעייתו של שגריר ישראל בארגנטינה, אליעזר דורון. אשת השגריר הופיעה באסיפה של נשות יהדות בור' אנוס-אירס, כדי לשכנע אותן להגביר את תרומותיהן למג' בית היהודית. אחת המטרוני' תות שנכחה במקום הבחינה, כי אשת השגריר נראית רע' נגה יותר אחרי שבצעה נ' בית הפרה את כללי הנימוס והטיחה בפני אשת השגריר: "אנחנו תורמים כדי שאת תמ' תחי את הפנים?"

■ הזכירה לו כי הוא ביקש משלר' שה סוגי סלטים שונים מנה כפולה. כשהתעקש יפה לדעת בכמה עלתה לו ארוחת-הצהר' ריים הצימחונית הזו, ערכה לו הקופאית חשבון: 16 לירות. "זה בזול בשביל ארוחת-צהר' ריים אחת", הגיב יפה.

■ לשעוררית רצינית גר' מה בשבוע שעבר הזמרת מ' רי אלדני, בערב-גאלה מיוחד שנערך על-ידי המגבית היהודית המאוחדת באולם הבימה בתל-אביב. מיורי איחרה לפתי' חת הערב, בו היתה אמורה לשיר ואת מקומה תפסה הו' מרת אילנית. כשהגיעה מיורי

העוֹלָם הַיּוֹמִי

המחיר: 3.50 ל"י כ"א חשוון תשל"ה 6.11.74

על
חשבון
צה"ל:

מטוס פרטי
לשד בד-לב